Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 2. oktobra 2024*

„Damping – Uvoz nekaterih pritrdilnih elementov iz železa ali jekla s poreklom iz Kitajske – Uvedba dokončne protidampinške dajatve – Ničnostna tožba – Dopustnost – Procesno upravičenje – Predstavniško združenje izvoznikov – Člen 2(6a) Uredbe (EU) 2016/1036 – Izračun normalne vrednosti – Izbira primerne reprezentativne države – Člen 2(10) Uredbe 2016/1036 – Prilagoditve – Nesodelovanje – Člen 18 Uredbe 2016/1036 – Izračun stopnje dampinga za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike – Opredelitev zadevnega izdelka – Škoda za industrijo Unije – Segmentirana analiza škode – Vzročna zveza – Izračun nelojalnega nižanja cen in stopnje škode – Makroekonomski kazalniki – Procesne pravice – Zaupna obravnava“

V zadevi T-263/22,

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) s sedežem v Pekingu (Kitajska) in druge tožeče stranke, katerih imena so navedena v Prilogi,[1] ki jih zastopajo R. Antonini, E. Monard in B. Maniatis, odvetniki,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo G. Luengo, L. Di Masi in J. Zieliński, agenti,

tožena stranka,

ob sodelovanju

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI), ki ga zastopata B. O’Connor in M. Hommé, odvetnika,

intervenient,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi F. Schalin, predsednik, G. Steinfatt, sodnica, in D. Kukovec (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: I. Kurme, administratorka,

* Jezik postopka: angleščina.

[1] Seznam drugih tožečih strank je priložen le različici, ki se vroči strankam.

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 7. februarja 2024

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeče stranke, združenje China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) in druge pravne osebe, katerih imena so navedena v Prilogi, s tožbo predlagajo razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2022/191 z dne 16. februarja 2022 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih pritrdilnih elementov iz železa ali jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL 2022, L 36, str. 1; v nadaljevanju: izpodbijana uredba) v delu, v katerem se nanaša nanje.

I. Dejansko stanje

2 Na podlagi pritožbe, ki jo je 6. novembra 2020 v imenu industrije Evropske unije vložil intervenient, European Industrial Fasteners Institute (evropsko združenje za industrijske pritrdilne elemente), je Evropska komisija začela protidampinško preiskavo glede uvoza pritrdilnih elementov s poreklom iz Kitajske v skladu s členom 5(1) Uredbe (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2016, L 176, str. 21; v nadaljevanju: osnovna uredba).

3 Komisija je 21. decembra 2020 objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka za uvoz nekaterih pritrdilnih elementov iz železa ali jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL 2020, C 442, str. 6) v skladu s členom 5 osnovne uredbe.

4 Preiskava dampinga in škode je zajemala obdobje od 1. julija 2019 do 30. junija 2020 (v nadaljevanju: obdobje preiskave). Preučitev gibanj, pomembnih za oceno škode in vzročne zveze, je zajemala obdobje od 1. januarja 2017 do konca obdobja preiskave (v nadaljevanju: obravnavano obdobje).

5 CCCME je zahtevalo, da je šteto za zainteresirano stran, pri čemer je trdilo, da zastopa kitajsko industrijo pritrdilnih elementov. Intervenient je ugovarjal tej zahtevi. Komisija je menila, da so številni kitajski proizvajalci pritrdilnih elementov združenje CCCME pooblastili, da deluje v njihovem imenu, in da bi to združenje lahko bilo zainteresirana stran le v obsegu, v katerem so ga navedeni proizvajalci pritrdilnih elementov pooblastili, da jih zastopa.

6 Komisija je v obvestilu o začetku navedla, da je začasno izbrala vzorec proizvajalcev Unije na podlagi obsega proizvodnje in prodaje v Uniji, pri čemer je upoštevala tudi njihovo geografsko lego in zastopanost malih in srednjih podjetij (MSP). V tem vzorcu je bilo šest proizvajalcev Unije iz štirih držav članic. Eden od začasno vzorčenih proizvajalcev Unije, in sicer MSP, je Komisijo obvestil, da ne bo mogel predložiti popolno izpolnjenega vprašalnika. Komisija se je zato odločila, da bo spremenila vzorec proizvajalcev Unije in to družbo nadomestila z naslednjim največjim MSP v isti državi članici. V uvodni izjavi 34 izpodbijane uredbe je Komisija pojasnila, da je bila metodologija za izbiro vzorca ustrezno razkrita zainteresiranim stranem in da v zvezi z njo kot tako ni bila prejeta nobena pripomba.

7 Eden od vzorčenih proizvajalcev Unije je med preiskavo Komisijo obvestil, da ne more izpolniti njenega celotnega vprašalnika. Drug vzorčeni proizvajalec Unije ni mogel dati zadostnega zagotovila o podatkih, predloženih za preverjanje. Ta proizvajalca sta bila zato nadomeščena z naslednjima dvema največjima proizvajalcema v smislu obsega in prodaje, pri čemer sta bila upoštevana geografska porazdelitev in širok nabor vrst izdelkov.

8 Za vzorčenje proizvajalcev izvoznikov je Komisija izbrala tri proizvajalce izvoznike oziroma skupine proizvajalcev izvoznikov, ki so predstavljali največji obseg izvoza, ki ga je bilo mogoče ustrezno preiskati v razpoložljivem času, v skladu s členom 17(1) osnovne uredbe, in sicer družbe Jiangsu Yongyi Fastener Co., Ltd (v nadaljevanju: Jiangsu), Ningbo Jinding Fastening Piece Co., Ltd (v nadaljevanju: Ningbo Jinding) in Wenzhou Junhao Industry Co., Ltd (v nadaljevanju: Wenzhou). Komisija je pojasnila, da posebne vrste izdelka, ki jih proizvajajo izbrane družbe, niso bile merilo, saj so se v preiskavi vsi pritrdilni elementi šteli za en izdelek.

9 Zadevni izdelek so nekateri pritrdilni elementi iz železa ali jekla, razen iz nerjavnega jekla, in sicer v bistvu vijaki, sorniki in podložke s poreklom iz Kitajske.

10 Pritrdilni elementi so lahko standardni (v nadaljevanju: standardni pritrdilni elementi) ali izdelani na podlagi strankinih risb (v nadaljevanju: nestandardni pritrdilni elementi). V okviru istih nacionalnih ali mednarodnih standardov morajo biti pritrdilni elementi usklajeni z istimi osnovnimi fizikalnimi in tehničnimi lastnostmi, zlasti vključno s trdnostjo, odpornostjo, končno obdelavo in premazom. Na podlagi svojih osnovnih fizikalnih in tehničnih lastnosti ter končnih uporab so bili vsi pritrdilni elementi v postopku, ki je privedel do izpodbijane uredbe, obravnavani kot en izdelek.

11 Komisija je poleg tega menila, da postopek proizvodnje pritrdilnih elementov sam po sebi ni pomemben za opredelitev obsega izdelka v preiskavi. Tako so bile v preiskavi zajete vse vrste zadevnega izdelka, ne glede na to, ali so proizvedene s postopki vročega kovanja ali hladnim kovanjem.

12 Komisija je menila, da je bilo iz dokazov ob začetku preiskave razvidno znatno izkrivljanje na Kitajskem v smislu člena 2(6a)(b) osnovne uredbe.

13 Potem ko je Komisija zainteresiranim stranem omogočila, da se opredelijo do tega, je kot primerno reprezentativno državo, iz katere bi izhajali neizkrivljene cene in stroški za določitev normalne vrednosti izdelkov, v skladu s členom 2(6a)(a) osnovne uredbe izbrala Tajsko.

14 Komisija je z izpodbijano uredbo uvedla dokončno protidampinško dajatev v višini od 22,1 do 86,5 % na uvoz nekaterih pritrdilnih elementov iz železa ali jekla s poreklom iz Kitajske.

II. Predlogi strank

15 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, v katerem se uporablja zanje;

– Komisiji in intervenientu naloži plačilo stroškov.

16 Komisija ob podpori intervenienta Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

A. Dopustnost

17 Intervenient trdi, da CCCME ni predstavniško združenje v smislu člena 6(7) osnovne uredbe in da Komisija v upravnem postopku, ki je potekal pred sprejetjem izpodbijane uredbe, tega združenja ne bi smela šteti za predstavniško združenje, saj CCCME ne zastopa interesov svojih članov, temveč zastopa interese Kitajske države. Tako naj pooblastilo, ki naj bi ga CCCME dobilo od posameznih proizvajalcev izvoznikov, ne bi spremenilo dejstva, da je njegov cilj preprečevanje konkurence med njegovimi člani, kadar izvažajo svoje izdelke v Unijo. Zato naj bi procesno upravičenje v smislu člena 263 PDEU lahko temeljilo le na napaki Komisije, storjeni med upravno preiskavo, ne pa na pravicah, določenih v osnovni uredbi. Intervenient posledično Splošnemu sodišču predlaga, naj to vprašanje preuči po uradni dolžnosti.

18 Tožeče stranke izpodbijajo te trditve.

19 Na začetku je treba opozoriti, da se v skladu s členom 142(1) Poslovnika Splošnega sodišča z intervencijo lahko le v celoti ali delno podprejo predlogi ene od glavnih strank. V obravnavanem primeru se trditve intervenienta, ki se nanašajo na dopustnost tožbe, ne opirajo na predloge Komisije.

20 Vendar lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso sodišče Unije po potrebi po uradni dolžnosti odloči o razlogu javnega reda, ki se nanaša na kršitev pogojev dopustnosti, določenih v členu 263 PDEU (glej sodbo z dne 22. junija 2021, Venezuela/Svet (Nanašanje na tretjo državo), C-872/19 P, EU:C:2021:507, točka 22 in navedena sodna praksa).

21 V skladu z ustaljeno sodno prakso lahko subjekti, ki niso naslovniki sklepa, trdijo, da se ta nanje posamično nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, le če ta sklep nanje vpliva zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki jih razločuje od vseh drugih oseb, in jih zato individualizira podobno kot naslovnika tega sklepa (glej sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 50 in navedena sodna praksa).

22 Med osebami, ki jih lahko akt Unije individualizira enako kot naslovnike sklepa, so tiste, ki so sodelovale v postopku sprejemanja tega akta. Vendar dejstvo, da oseba sodeluje v postopku sprejetja takšnega akta, to osebo lahko individualizira glede na zadevni akt samo, če so v zakonodaji Unije določena procesna jamstva za to osebo. Natančen obseg pravice posameznika do pravnega sredstva zoper akt Unije je namreč odvisen od njegovega pravnega položaja, ki ga opredeljuje pravo Unije zaradi varstva tako priznanih legitimnih interesov (glej sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 51 in navedena sodna praksa).

23 V obravnavanem primeru je v uvodni točki tožbe navedeno, da to tožbo vlagajo, prvič, združenje CCCME, in sicer na eni strani v imenu svojih članov iz Priloge A.2 (v nadaljevanju: zadevni člani združenja CCCME) in na drugi strani v svojem lastnem imenu, kar zadeva nekatere očitke, drugič, trije kitajski proizvajalci izvozniki, vključeni v vzorec Komisije, ter, tretjič, pet drugih sodelujočih nevzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, katerih imena so navedena v Prilogi k izpodbijani uredbi. V Prilogi A.2, ki so jo zagotovile tožeče stranke, med člani združenja CCCME niso navedena niti imena treh vzorčenih proizvajalcev izvoznikov niti imena petih drugih sodelujočih nevzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ti pa niso predložili dokumentov, ki bi potrjevali njihovo članstvo v združenju CCCME.

24 Najprej je treba ugotoviti, da je CCCME na podlagi vprašanja Splošnega sodišča glede posledic, ki jih je treba izpeljati iz sodbe z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija (C-478/21 P, EU:C:2023:685), ki je bila izdana po pisnem delu postopka, sprejelo, da tožba ni dopustna v delu, v katerem je bila vložena v njegovem lastnem imenu. Ko mu je bilo na obravnavi postavljeno vprašanje o tem, je CCCME trdilo, da se vsi očitki v tožbi navajajo tako v njegovem imenu kot tudi v interesu njegovih članov. Zato naj noben očitek, ki ga CCCME podaja v svojem lastnem imenu, ne bi bil edinstven.

25 Dalje, glede zastopanja članov združenja CCCME v sodnem postopku od tega združenja je iz točke 23 zgoraj razvidno, da CCCME namerava v okviru te tožbe zastopati 31 družb, katerih seznam je v Prilogi A.2 k tožbi in za katere je predložilo dokumente, ki potrjujejo, da so te družbe njegovi člani. Iz te priloge je razvidno, da gre pri teh 31 družbah za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike.

26 Da lahko združenje veljavno vloži tožbo pred sodišči Unije v imenu svojih članov, je pomembno, prvič, da so fizične ali pravne osebe, v imenu katerih nastopa, njegovi člani, drugič, da ima to združenje procesno sposobnost za nastopanje v njihovem imenu, tretjič, da je ta tožba vložena v njihovem imenu, četrtič, da lahko vsaj eden od članov, v imenu katerega to združenje nastopa, sam vloži dopustno tožbo in, petič, da člani, v imenu katerih to združenje nastopa, niso vložili vzporedne tožbe pred sodišči Unije (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 83).

27 V obravnavanem primeru, prvič, je CCCME predložilo dokaz o članstvu zadevnih članov, ki ni bil izpodbijan.

28 Drugič, v statutu, ki ga je CCCME predložilo v prilogi, je namen, za katerega si prizadeva to združenje, predstavljen tako, da so zajeti sodni postopki, namenjeni zaščiti interesov njegovih članov pred ukrepi trgovinske zaščite (sodba z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 88).

29 Tretjič, v tožbi je pojasnjeno, da je vložena tudi v imenu zadevnih članov.

30 Četrtič, zadevni člani bi lahko vložili tožbo zoper izpodbijano uredbo. V zvezi s tem člen 263, četrti odstavek, PDEU določa, da lahko fizične ali pravne osebe pod pogoji iz prvega in drugega odstavka te določbe vložijo tožbo zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.

31 V obravnavanem primeru je pogoj glede neposrednega nanašanja izpolnjen, ker ima izpodbijana uredba neposredne učinke na pravni položaj članov združenja CCCME in ker so carinski organi držav članic, ne da bi imeli kakršno koli polje proste presoje, zavezani pobirati dajatve, naložene z izpodbijano uredbo (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 118 in navedena sodna praksa).

32 V zvezi s posamičnim nanašanjem je treba opozoriti, da so v skladu s sodno prakso uredbe, s katerimi se uvaja protidampinška dajatev, glede na značilnosti in področje veljavnosti normativne narave, ker se uporabljajo za vse zainteresirane gospodarske subjekte (glej sodbo z dne 28. februarja 2019, Svet/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, točka 47 in navedena sodna praksa). Vendar ta normativna narava ne preprečuje tega, da se navedene uredbe lahko posamično nanašajo na tiste od proizvajalcev in izvoznikov zadevnega izdelka, ki se jim na podlagi podatkov glede njihove poslovne dejavnosti pripisujejo dampinške prakse, kot so proizvodna in izvozna podjetja, ki lahko dokažejo, da so navedena v aktih Komisije, ali tista, na katera se nanašajo predhodne poizvedbe (glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, točka 79).

33 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so zadevni člani združenja CCCME proizvajalci izvozniki zadevnega izdelka, ki so sodelovali s Komisijo med njeno preiskavo in katerih imena so navedena v Prilogi, na katero se sklicuje člen 1(2) normativnega dela izpodbijane uredbe. Za zadevne člane združenja CCCME, v imenu katerih je CCCME vložilo to tožbo, kot druge sodelujoče družbe, opredeljene v tej prilogi, velja protidampinška dajatev v določeni višini, drugačni od višine, ki velja za vse druge, neopredeljene družbe, za katere se uporablja izpodbijana uredba. Torej se ta neposredno in posamično nanaša na navedene člane.

34 Petič, nobeden od zadevnih članov združenja CCCME ni vložil tožbe, ki bi bila vzporedna tej, ki se obravnava v tej zadevi.

35 Pogoji dopustnosti, kot so navedeni v točki 26 zgoraj, so torej izpolnjeni.

36 Vendar iz sodne prakse izhaja, da ničnostna tožba, vložena zoper uredbo o naložitvi protidampinških dajatev, če se ji ugodi, privede do razglasitve ničnosti te uredbe v delu, v katerem je protidampinška dajatev naložena tožeči stranki, ne da bi ta razglasitev ničnosti vplivala na veljavnost drugih delov te uredbe in zlasti ne na protidampinško dajatev, ki se uporablja za druge subjekte. Iz tega sledi, da bi, kar zadeva zastopanje članov združenja CCCME s strani tega združenja pred Splošnim sodiščem v okviru te tožbe, samo zadevni člani združenja CCCME, v imenu katerih je bila vložena, lahko imeli korist od razglasitve ničnosti, če bi Splošno sodišče ugodilo tožbi, ki jo je v njihovem imenu vložilo CCCME (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točki 110 in 112). Ti člani so družbe Haining Hisener Trade Co., Ltd, Changshu City Standard Parts Factory Co., Ltd., Ningbo Nanjubaoge Fastener Manufacturing Co. Ltd, Jinan Star Fastener Co., Haiyan Xinglong Fastener Co., Ltd, Zhejiang Excellent Industries Co. Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Zhejiang New Shengda Fastener Co., Ltd., Shanghai East Best Foreign Trade Co., Ltd., Lianyungang Suli Hardware Technology Co., Ltd., Yuyao Alfirste Hardware Co., Ltd, Zhejiang Chaoboer Hardware Co., Ltd, Haiyan Shangxin Standarf Parts Co., Ltd, Jiaxing Shangxiang Import and Export Co., Ltd, Zhejiang Tianyuan Metal Products Co., Ltd, Jiashan Xiaohai Metal Products Factory, Jia Xing Tai Cheng Aoto Parts Co., Ltd, Haiyan Yousun Entreprise Co., Ltd, Haiyan Wancheng Fasteners Co., Ltd., EC International (Nantong) Co., Ltd., Jiaxing Zhengying Hardware Co., Ltd, SSF Industrial

Co. Limited, Zhe Jiang World Win Fastener Co., Ltd, Haiyan Tianqi Standard Parts Co., Ltd, Jiashan Sanxin Fastener Company Limited, Jiaxing Huanhuan Tong Plastic Industry Co., Ltd, Yuyao Zhenrui Metal Co., Beijing Jinzhaobo High Strength Fastener Co., Ltd., Jiashan Yongxin Fastener Co., Ltd, Haiyan Yihui Hardware Technology Co., Ltd in Shanghai Moregood Hardware Co., Ltd.

37 Iz tega izhaja, da je ta tožba dopustna v delu, v katerem jo vlagajo združenje CCCME v imenu svojih 31 članov, navedenih v točki 36 zgoraj, pri katerih gre za proizvajalce izvoznike, ki so sodelovali s Komisijo v okviru preiskave, ki je privedla do sprejetja izpodbijane uredbe, trije kitajski proizvajalci izvozniki, ki so vključeni v vzorec, in pet drugih sodelujočih nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov, ki niso predložili potrdila o članstvu v združenju CCCME.

B. Utemeljenost

38 Tožeče stranke v utemeljitev tožbe navajajo devet tožbenih razlogov, ki se nanašajo, prvič, na kršitev člena 2(6a)(a) osnovne uredbe in načela dobrega upravljanja pri določitvi normalne vrednosti, drugič, na kršitev člena 2(10) osnovne uredbe, ker Komisija ni izvedla potrebnih prilagoditev podatkov o prodajnih, splošnih in upravnih stroških (v nadaljevanju: PSU-stroški) ter o dobičku tajskih proizvajalcev, tretjič, na kršitev člena 18(1), (3) in (4) osnovne uredbe, člena 6.8 Sporazuma o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o carinah in trgovini iz leta 1994 (GATT) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189, v nadaljevanju: protidampinški sporazum), ki je v Prilogi 1A k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 82), ter Priloge II k protidampinškemu sporazumu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 204, v nadaljevanju: Priloga II) v okviru določitve stroškov dela dveh vzorčenih proizvajalcev izvoznikov, četrtič, na kršitev člena 9(6) osnovne uredbe pri določitvi stopnje dampinga nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov, petič, na kršitev člena 3(2), (3), (5) in (6) osnovne uredbe v povezavi s členom 4(1) te uredbe zaradi neupoštevanja razlike med standardnimi in nestandardnimi pritrdilnimi elementi v okviru presoje škode in vzročne zveze, šestič, na kršitev člena 3(2) in (3) ter člena 9(4) osnovne uredbe pri analizi nelojalnega nižanja cen, ki jo je izvedla Komisija, ker je to ugotovljeno za zgolj 24 % proizvodnje vzorčenih proizvajalcev Unije, sedmič, na kršitev člena 3(2), (3) in (6) ter člena 9(4) osnovne uredbe, ker je pri analizi cenovnih učinkov in določitvi stopnje škode Komisija kitajske cene za distributerje primerjala s cenami Unije za končne uporabnike, osmič, na kršitev člena 3(2) in (5) osnovne uredbe, ker Komisija ni izvedla objektivnega preverjanja, ki bi temeljilo na pozitivnih dokazih, kar zadeva makroekonomske kazalnike škode, in, devetič, na kršitev člena 6(7), člena 19(1), (2) in (3) ter člena 20(2) in (4) osnovne uredbe ter kršitev pravice tožečih strank do obrambe s tem, da je Komisija v upravnem postopku za nekatere podatke uporabila zaupno obravnavo.

1. Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 2(6a)(a) osnovne uredbe in načela dobrega upravljanja

39 Najprej je treba opozoriti, da imajo institucije Unije na področju skupne trgovinske politike in predvsem ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučiti (glej sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 35 in navedena sodna praksa). Sodni nadzor te diskrecijske pravice mora biti zato omejen na preverjanje, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko

stanje, ali ni obstajala očitna napaka pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali niso bila zlorabljena pooblastila (glej sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 36 in navedena sodna praksa).

40 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja tudi, da nadzor Splošnega sodišča nad dokazi, s katerimi institucije Unije utemeljujejo svoje ugotovitve, ne pomeni nove presoje dejanskega stanja, ki nadomešča presojo institucij. Ta nadzor je omejen na ugotovitev, ali je s temi dokazi mogoče utemeljiti ugotovitve, do katerih so te institucije prišle. Zato Splošno sodišče ni pristojno le za preverjanje resničnosti navajanih dokazov, njihove zanesljivosti in notranje skladnosti, temveč tudi za nadzor nad tem, ali ti dokazi pomenijo celoto upoštevnih podatkov, ki so pomembni pri presoji kompleksnega položaja, in ali je z njimi mogoče utemeljiti iz njih izpeljane ugotovitve (glej sodbo z dne 12. maja 2022, Komisija/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, točka 59 in navedena sodna praksa).

41 Poleg tega je treba opozoriti, da je določitev normalne vrednosti izdelka ena izmed bistvenih faz, ki omogoča ugotovitev obstoja morebitnega dampinga (sodbi z dne 22. marca 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, točka 19, in z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20).

42 Ob tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da imajo institucije Unije široko diskrecijsko pravico glede določitve normalne vrednosti za države brez tržnega gospodarstva (glej sodbo z dne 19. septembra 2019, Zhejiang Jndia Pipeline Industry/Komisija, T-228/17, EU:T:2019:619, točka 126 in navedena sodna praksa) in da izbira za to primerne reprezentativne države prav tako spada v okvir široke diskrecijske pravice, ki jo imajo institucije Unije na področju skupne trgovinske politike. Vendar je polje proste presoje Komisije omejeno v okviru člena 2(6a)(a) osnovne uredbe, saj mora biti izbrana država po gospodarski razvitosti podobna državi izvoznici (glej v tem smislu sodbo z dne 21. junija 2023, Guangdong Haomei New Materials in Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisija, T-326/21, EU:T:2023:347, točka 127 in navedena sodna praksa).

43 Razsojeno je bilo tudi, da je treba preveriti, ali je Komisija upoštevala bistvene oziroma upoštevne elemente za določitev primernosti izbrane države in ali so bili elementi spisa obravnavani z vso zahtevano skrbnostjo, da bi bilo mogoče ugotoviti, da je bila normalna vrednost zadevnega izdelka določena primerno in razumno. To sodno prakso je mogoče prenesti na primere, v katerih obstoj znatnih izkrivljanj v državi izvoznici upravičuje uporabo podatkov iz primerne reprezentativne države za izračun normalne vrednosti, kar vključuje tudi preučitev zapletenih gospodarskih in političnih razmer (glej sodbo z dne 21. junija 2023, Guangdong Haomei New Materials in Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisija, T-326/21, EU:T:2023:347, točka 128 in navedena sodna praksa).

44 Ob upoštevanju teh načel je treba preučiti prvi tožbeni razlog tožečih strank v zvezi z izračunom normalne vrednosti zadevnega izdelka, ki je razdeljen na pet delov.

a) Prvi del: izbira Tajske kot primerne reprezentativne države v smislu člena 2(6a) osnovne uredbe zaradi izračuna normalne vrednosti zadevnega izdelka

45 Tožeče stranke s prvim delom prvega tožbenega razloga trdijo, najprej, da Komisija ne bi smela uporabiti Tajske kot primerno reprezentativno državo v okviru te preiskave zaradi uvoza valjane žice posebne kakovosti v navedeno državo iz Japonske, dalje, da podatkovna zbirka, ki jo je

Komisija uporabila za izračun PSU-stroškov in dobička, ni bila pravilno izbrana, ter nazadnje, da bi Komisija morala opraviti prilagoditve teh podatkov, da bi normalno vrednost izračunala čim bližje vrednostim proizvodnje vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov.

1) Cene surovin, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka na Tajskem

46 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da Komisija ne bi smela uporabiti Tajske kot „primerno reprezentativno državo“ v smislu člena 2(6a) osnovne uredbe zaradi cene visokokakovostne valjane žice, ki se je uvažala na Tajsko iz Japonske in ki naj bi bila surovina za proizvodnjo zadevnega izdelka. CCCME naj bi med upravnim postopkom predložilo veliko podatkov in dokazov, ki so kazali, da cene tajskega uvoza niso ustrezale stroškom proizvodnje vzorčenih kitajskih proizvajalcev, ker so ti v Unijo izvažali skoraj izključno standardne pritrdilne elemente in zelo malo posebnih pritrdilnih elementov. Valjana žica posebne kakovosti iz Japonske naj bi se, nasprotno, uporabljala za posebne namene, ne pa za proizvodnjo standardnih pritrdilnih elementov. Poleg tega tožeče stranke trdijo, da Komisija ni pravilno preučila precejšnje, 17 -odstotne razlike v ceni med japonskim izvozom na Tajsko na eni strani in japonskim izvozom v pet drugih največjih držav izvoza na drugi strani.

47 Tožeče stranke menijo, da stroški proizvodnje na Tajskem niso „ustrezni stroški“ za stroške proizvodnje kitajskih proizvajalcev izvoznikov v smislu člena 2(6a)(a) osnovne uredbe. Komisija naj bi z naložitvijo pretiranega dokaznega bremena tudi kršila načelo dobrega upravljanja.

48 Komisija izpodbija trditve tožečih strank. Poleg tega navaja, da tožeče stranke niso podprle očitka v zvezi s kršitvijo načela dobrega upravljanja in da ta zato ni dopusten.

i) Dopustnost očitka v zvezi s kršitvijo načela dobrega upravljanja

49 Na vprašanje Splošnega sodišča glede nedopustnosti očitka, ki jo Komisija uveljavlja v odgovoru na tožbo, so tožeče stranke na obravnavi pojasnile, da se očitek v zvezi s kršitvijo načela dobrega upravljanja nanaša na pretiranost dokaznega bremena, ki naj bi ga naložila Komisija, ker so obsežno predstavile razloge, zaradi katerih podatki, ki jih je upoštevala Komisija, niso najustreznejši, in so zagotovile dovolj informacij.

50 Iz načela dobrega upravljanja, ki je eno od splošnih načel prava Unije, namreč izhaja, da dokazno breme, ki ga na podlagi člena 2(6a)(a) osnovne uredbe lahko nosijo proizvajalci izvozniki, ne sme biti nerazumno (glej po analogiji sodbo z dne 21. septembra 2023, Guangdong Haomei New Materials in Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisija, T-326/21, EU:T:2023:347, točka 82 in navedena sodna praksa).

51 Zato je glede dopustnosti očitka v zvezi s kršitvijo načela dobrega upravljanja dovolj ugotoviti, da je ta očitek podprt s trditvami tožeče stranke, predstavljenimi v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga, s katerim tožeče stranke izpodbijajo izbiro Tajske kot primerne reprezentativne države v smislu člena 2(6a) osnovne uredbe, kljub elementom, ki naj bi jih zagotovile Komisiji in ki naj bi kazali, da zadevna država ni bila primerna reprezentativna država za izračun normalne vrednosti zadevnega izdelka.

52 Ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, je treba torej zavrniti.

ii) Utemeljenost izbire Tajske kot primerne reprezentativne države za izračun normalne vrednosti zadevnega izdelka

53 Člen 2(6a) osnovne uredbe določa:

„(a) Če se pri uporabi te ali katere koli druge ustrezne določbe te uredbe ugotovi, da ni primerno uporabiti domačih cen in stroškov v državi izvoznici zaradi znatnega izkrivljanja v tej državi v smislu točke (b), se normalna vrednost računsko določi izključno na podlagi stroškov proizvodnje in prodaje, ki odražajo neizkrivljene cene ali referenčne vrednosti, in sicer ob upoštevanju naslednjih pravil.

Viri, ki jih Komisija lahko uporabi, vključujejo:

– ustrezne stroške proizvodnje in prodaje v primerni reprezentativni državi, ki je po gospodarski razvitosti podobna državi izvoznici, pod pogojem, da so relevantni podatki o stroških na voljo takoj; kadar je takšnih držav več, se prednost nameni državam z ustrezno ravnjo socialne zaščite in varstva okolja, kjer je to ustrezno;

– če meni, da je to ustrezno, neizkrivljene mednarodne cene, stroške ali referenčna merila; ali

– domače stroške, vendar le, če se na podlagi točnih in ustreznih dokazov zanesljivo ugotovi, da niso izkrivljeni, tudi v okviru določb o zainteresiranih straneh iz točke (c).

Brez poseganja v člen 17 se ta ocena ločeno opravi za vsakega izvoznika in proizvajalca.

Računsko določena normalna vrednost vključuje neizkrivljen in razumen znesek za upravne, prodajne in splošne stroške ter za dobiček.

(b) Znatno izkrivljanje je izkrivljanje, do katerega pride, kadar sporočene cene ali stroški, vključno s stroški surovin in energije, niso rezultat sil prostega trga, in sicer zaradi znatnega poseganja države. Pri ugotavljanju obstoja znatnega izkrivljanja se med drugim upošteva možni učinek enega ali več naslednjih elementov:

– ali zadevni trg v veliki meri oskrbujejo podjetja, ki delujejo v okviru lastništva, pod nadzorom ali pod nadzorom politik ali po navodilih organov države izvoznice;

– ali prisotnost države v podjetjih državi omogoča, da vpliva na cene ali stroške;

– ali javne politike ali ukrepi diskriminirajo v korist domačih dobaviteljev ali kako drugače vplivajo na sile prostega trga;

– ali je prisotno pomanjkanje zakonodaje o stečaju, družbah ali lastnini, ali diskriminatorna uporaba ali nezadostno izvrševanje navedene zakonodaje;

– ali so stroški plač izkrivljeni;

– ali dostop do financiranja ponujajo institucije, ki izvajajo cilje javne politike ali kako drugače ne delujejo neodvisno od države.

[…]“

54 V skladu z uvodno izjavo 220 izpodbijane uredbe je Komisija svojo izbiro primerne reprezentativne države oprla na tri merila, in sicer na stopnjo gospodarske razvitosti, ki je podobna stopnji na Kitajskem, proizvodnjo zadevnega izdelka v navedeni državi in razpoložljivost ustreznih javnih podatkov.

55 Komisija je med preiskavo objavila dve obvestili k spisu o virih za določitev normalne vrednosti, v zvezi s katerima so bile zainteresirane strani pozvane k predložitvi pripomb. Iz obvestila k spisu, ki je bilo objavljeno 5. februarja 2021 (v nadaljevanju: prvo obvestilo), je razvidno, da je Komisija obstoj znatne proizvodnje zadevnega izdelka ugotovila v osmih državah z gospodarsko stopnjo, podobno stopnji na Kitajskem, vendar je uspela takoj razpoložljive ustrezne podatke najti le za Brazilijo, Rusijo, Turčijo in Tajsko. V skladu z uvodno izjavo 223 izpodbijane uredbe je Komisija v obvestilu k spisu, objavljenem 4. maja 2021 (v nadaljevanju: drugo obvestilo), razpoložljivost podatkov potrdila tudi za Malezijo.

56 Komisija je pri analizi podatkov o uvozu v petih potencialnih reprezentativnih državah ugotovila, da je več kot 75 % uvoza surovine, uporabljene pri proizvodnji izdelka v preiskavi, v Brazilijo in Malezijo prišlo iz Kitajske in držav, ki niso članice STO, navedenih v Prilogi I k Uredbi (EU) 2015/755 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2015 o skupnih pravilih za uvoz iz nekaterih tretjih držav (UL 2015, L 123, str. 33). Ker je na cene tega uvoza lahko vplivalo izkrivljanje in so te cene tudi same lahko vplivale na preostali obseg uvoza, je Komisija navedeni uvoz analizirala glede na njegovo absolutno vrednost in njegove cene ter ugotovila, da imata Brazilija in Malezija manj kakovosten sklop takoj razpoložljivih podatkov za izračun neizkrivljene vrednosti. Rusija je bila izključena, ker se nobena zainteresirana stran ni izrekla zanjo. Tajska je imela prednost pred Turčijo, ker je prvonavedena imela, prvič, večji obseg uvoza štirih glavnih surovin, uporabljenih pri proizvodnji izdelka v preiskavi, in, drugič, nižje uvozne dajatve na te proizvodne dejavnike.

57 Komisija je zainteresirane strani pozvala, naj predložijo pripombe in javno dostopne informacije o neizkrivljenih vrednostih za vsakega od proizvodnih dejavnikov. Iz elementov iz spisa je razvidno, da so tožeče stranke ter zlasti CCCME in trije vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki kot zainteresirane strani imeli vpogled v spis Komisije in predložili pripombe glede izbire primerne reprezentativne države.

58 Komisija je v odgovor na pripombe združenja CCCME o veliki prisotnosti tega, kar je to združenje opredelilo kot visokokakovostne surovine iz Japonske, analizirala japonske izvozne cene štirih glavnih surovin, da bi ugotovila, ali je obstajalo izkrivljanje, ki kaže, da uvoz na Tajsko iz Japonske ni potekal v skladu s tržnimi pravili. Iz uvodne izjave 232 izpodbijane uredbe je razvidno, da je bila v obdobju preiskave Tajska eden od petih največjih izvoznih trgov Japonske, saj je predstavljala 17 % njenega celotnega izvoza teh surovin, pri čemer je pet največjih držav izvoza brez Kitajske predstavljalo več kot 60 % japonskega izvoza. Povprečna izvozna cena za Tajsko je bila za 17 % višja kot za preostalih pet največjih držav izvoza. Komisija je ugotovila, da japonske izvozne cene za Tajsko niso nerazumno visoke ali nereprezentativne. Zato je Komisija štela, da se z japonskim izvozom na Tajsko ne more podvomiti o reprezentativnosti te države pri preiskavi v zvezi z zadevnim izdelkom.

59 Preučiti je torej treba, ali je Komisija v obravnavanem primeru storila očitno napako pri presoji s tem, da je menila, da je Tajska primerna reprezentativna država za izračun normalne vrednosti izdelka v preiskavi. V teh okoliščinah je treba ob upoštevanju dejstva, da je dokazno breme naloženo tožečim strankam, ki morajo predlagati prepričljive dokaze v podporo svojim trditvam, preveriti, ali so tožeče stranke predložile dokaze, s katerimi je mogoče dokazati, da je Komisija

z izbiro Tajske kot primerne reprezentativne države storila očitno napako pri presoji v smislu sodne prakse, navedene v točki 39 zgoraj (glej v tem smislu sodbo z dne 21. junija 2023, Guangdong Haomei New Materials in Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisija, T-326/21, EU:T:2023:347, točka 131 in navedena sodna praksa).

60 Najprej je treba ugotoviti, da tožeče stranke v okviru te tožbe ne izpodbijajo ugotovitev, ki jih je Komisija v izpodbijani uredbi podala glede obstoja dokazov ob začetku preiskave, iz katerih je bilo razvidno znatno izkrivljanje na Kitajskem v smislu člena 2(6a)(b) osnovne uredbe. Prav tako ne izpodbijajo tega, da se Tajska na splošno ponaša s podobno stopnjo razvitosti kot Kitajska.

61 V zvezi s tem je na prvem mestu treba navesti, da je Komisija vse kitajske proizvajalce izvoznike pozvala, naj predložijo informacije o vložkih, uporabljenih za proizvodnjo pritrdilnih elementov, da bi izračunala ceno, ki bi jo proizvajalec pritrdilnih elementov plačal na Tajskem za surovine, dostavljene do vrat tovarne. Za opredelitev surovin, potrebnih za proizvodnjo izdelka v preiskavi, je Komisija uporabila metodo svetovnega harmoniziranega sistema poimenovanj in šifrskih oznak blaga, ki ga je oblikoval Svet za carinsko sodelovanje, ki je postal Svetovna carinska organizacija, in določila upoštevne oznake harmoniziranega sistema (HS). Komisija je pojasnila, da je za to, da je dobila neizkrivljene cene upoštevnih surovin v primerni reprezentativni državi, morala uporabiti približke, kar je bilo odvisno od podatkov, ki so bili na voljo.

62 Kot so tožeče stranke potrdile na obravnavi, ne izpodbijajo same opredelitve oznak HS, ki določajo surovine, potrebne za proizvodnjo zadevnega izdelka. Komisija pa je ugotovila, ne da bi ji tožeče stranke v zvezi s tem nasprotovale, da ta metoda zahteva uporabo nekaterih približkov, ker lahko ista oznaka HS zajema več različnih kakovosti neke surovine v različnih deležih. Zato je težko ugotoviti natančno ujemanje med oznakami HS od enega proizvajalca do drugega.

63 Vendar pa tožeče stranke trdijo, da bi Komisija morala prilagoditi podatke, ki jih je imela na voljo, in zlasti izključiti vrednosti, ki so se nanašale na uvoz valjane žice na Tajsko iz Japonske, saj je ta valjana žica višje kakovosti od tiste, ki jo uporabljajo vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki, in nerazumno povečuje ceno v okviru normalne vrednosti izdelka v preiskavi.

64 Tožeče stranke visokokakovostno valjano žico opredeljujejo kot povezano z nestandardnimi pritrdilnimi elementi, saj naj bi bili ti navadno namenjeni sektorjem, ki iščejo elemente višje kakovosti. Vendar je v zvezi s tem pomembno ugotoviti, prvič, da so tudi v sektorjih, ki jih omenjajo, zlasti avtomobilskem in letalskem, uporabljeni pritrdilni elementi lahko hkrati standardni in nestandardni. Vsekakor se zadevna preiskava glede na obseg izdelka v preiskavi, kot ga je opredelila Komisija, nanaša tako na standardne elemente kot na nestandardne elemente.

65 Drugič, tožeče stranke niso dokazale posebne prisotnosti – v smislu odstotnega deleža – valjane žice posebne kakovosti v standardnih ali nestandardnih pritrdilnih elementih. V zvezi s tem navajajo obiske predstavnikov European Fasteners Distributor Association (evropsko združenje distributerjev pritrdilnih elementov, v nadaljevanju: EFDA) v tajskih tovarnah in pričanja teh predstavnikov o uporabi valjane žice posebne kakovosti v tajskem avtomobilskem sektorju. Vendar ti elementi ne morejo biti zanesljiv in objektiven dokaz tega, da so bili vsi tajski proizvajalci pritrdilnih elementov omejeni na to proizvodnjo. V zvezi s tem je treba namreč opozoriti, da se mora Komisija med preiskavo prepričati o natančnosti informacij, ki jih dostavijo zainteresirane strani in na katerih temeljijo ugotovitve. Ta obveznost preverjanja je v okviru uvedbe protidampinških ukrepov izraz splošnejšega načela, ki vsakemu organu kljub njegovi

široki diskrecijski pravici nalaga, da opravi natančen preizkus in svojo presojo opre na dovolj kakovostne dokaze (glej v tem smislu sodbo z dne 3. decembra 2019, Yieh United Steel/Komisija, T-607/15, EU:T:2019:831, točka 71 in navedena sodna praksa).

66 Tretjič, ugotoviti je treba, da tožeče stranke niso predložile konkretnih dokazov o deležih vključevanja valjane žice za nestandardne pritrdilne elemente, ki bi jih Komisija lahko uporabila. Na eni strani, kot je navedla Komisija, tožeče stranke niso bile zmožne dokazati, da kitajski proizvajalci izvozniki pritrdilnih elementov niso uporabljali valjane žice posebne kakovosti. Kot je poleg tega razvidno iz Priloge B.1 k odgovoru na tožbo, ki je tožeče stranke ne izpodbijajo, je bila Kitajska v letu 2020 največja država izvoza valjane žice, za katero se uporabljajo upoštevne oznake, iz Japonske. Tako se je valjana žica „posebne kakovosti“ iz Japonske v velikem obsegu uvažala tudi na Kitajsko.

67 Na drugi strani je Komisija v uvodni izjavi 301 izpodbijane uredbe pojasnila, da so na podlagi zaupnih podatkov, ki jih je predložila ena od zainteresiranih strani, pritrdilni elementi za avtomobilski sektor leta 2018 predstavljali manj kot 50 % skupnega povpraševanja po industrijskih pritrdilnih elementih na Tajskem, kar pomeni, da je na Tajskem obstajalo povpraševanje po surovinah za standardne in nestandardne pritrdilne elemente.

68 Tako tožeče stranke niso podprle svoje trditve, da je bil uvoz iz Japonske pretežno uvoz valjane žice posebne kakovosti. Vsekakor to, da je neka surovina bolj kakovostna in torej dražja, ne zadostuje, da bi se omajala natančnost ali resničnost tega podatka. To torej ne pomeni, da je treba ta podatek izključiti iz izračuna.

69 Četrtič, tožeče stranke so posredovale preglednice „proizvodnih dejavnikov“, ki se nanašajo razlike v ceni med različnimi vrstami valjane žice. Vendar ni bil predložen noben konkreten dokaz glede porazdelitve teh žic v proizvodnji zadevnega izdelka. Iz tega izhaja, da se ti elementi lahko nanašajo na izdelke, ki niso del preiskave. Zato preglednice niso zadosten dokaz za to, da bi se podvomilo o vrednostih, ki jih je upoštevala Komisija.

70 Kot izhaja iz točke 61 zgoraj, upoštevne oznake HS vsekakor vključujejo vrste in kakovosti surovin, ki se ne uporabljajo v proizvodnji pritrdilnih elementov. To je združljivo z metodo, ki jo je izbrala Komisija v okviru širokega polja proste presoje, ki ga ima za določitev primerne reprezentativne države v smislu člena 2(6a) osnovne uredbe. Čeprav navedeni člen nalaga nekatera merila glede izbire države, namreč ne določa natančne metode, ki bi ji morala Komisija slediti za izračun normalne vrednosti izdelka v preiskavi na podlagi podatkov iz druge države od tiste, na katero se preiskava neposredno nanaša.

71 Poleg tega je treba opozoriti, da je bila normalna vrednost zadevnega izdelka izračunana na podlagi celotnega uvoza na Tajsko, in ne le na podlagi uvoza iz Japonske. V skladu z uvodno izjavo 301 izpodbijane uredbe tajski uvoz štirih glavnih surovin iz Japonske predstavlja približno 33 % celotnega uvoza teh surovin.

72 Petič, kar zadeva trditev tožečih strank, da je bila povprečna japonska izvozna cena za Tajsko za 17 % višja kot za preostalih pet največjih držav izvoza, je iz uvodne izjave 232 izpodbijane uredbe razvidno, da je Tajska predstavljala 17 % celotnega japonskega izvoza teh surovin, pri čemer je pet največjih držav izvoza brez Kitajske predstavljalo več kot 60 % japonskega izvoza. Povprečna izvozna cena za Tajsko pa je bila za 17 % višja kot za preostalih pet največjih držav izvoza. Komisija je menila, da to ne dokazuje nujnosti izključitve japonskih podatkov, ker japonske izvozne cene za Tajsko niso nerazumno visoke ali nereprezentativne. Ko ji je bilo na obravnavi

postavljeno vprašanje o tem, je Komisija trdila, da gre pri japonskih cenah za Tajsko le za višjo vrednost v razponu vrednosti. Noben dokaz namreč ne omogoča, da bi se ugotovilo, da ta razlika v japonskih izvoznih cenah za Tajsko v primerjavi z drugimi državami ne ustreza tradicionalnemu tržnemu mehanizmu, in da bi se podvomilo o izbiri Tajske kot primerne reprezentativne države.

73 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 59 zgoraj, so vsekakor morale tožeče stranke predložiti zadostne dokaze, da je imela ta razlika neposreden vpliv na izračun normalne vrednosti izdelka v preiskavi. V zvezi s tem je treba poleg tega ugotoviti, da tožeče stranke kljub svojim trditvam v tem smislu niso zagotovile dokaza, da je Komisija uporabila izkrivljene podatke ali, drugače povedano, podatke, ki so prirejeni ali ne ustrezajo resničnosti.

74 Na drugem mestu, v zvezi z vprašanjem, ali tajski stroški pomenijo ustrezne stroške za stroške, nastale vzorčenim proizvajalcem izvoznikom, je treba navesti, da je glede na uvodno izjavo 198 izpodbijane uredbe Komisija ugotovila, da ima kitajska industrija pritrdilnih elementov koristi od vladnih smernic in poseganja v zvezi z jeklom, ki je glavna surovina za proizvodnjo pritrdilnih elementov. Zato je Komisija v uvodni izjavi 206 izpodbijane uredbe ugotovila, da na stroške vložkov, med drugim surovin, prav tako vpliva znatno izkrivljanje.

75 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da se široko polje proste presoje, ki ga ima Komisija na področju ukrepov trgovinske zaščite, nanaša tudi na oceno dejanskih pravnih in političnih razmer v zadevni državi, ki jih mora ta institucija oceniti, da lahko ugotovi, ali izvoznik deluje v tržnih pogojih brez večjega posredovanja države (sodba z dne 11. septembra 2014, Gold East Paper in Gold Huasheng Paper/Svet, T-443/11, EU:T:2014:774, točka 163).

76 Drži sicer, da mora Komisija izračunati normalno vrednost izdelka v preiskavi, kakršna bi bila za proizvajalce izvoznike zadevne države ob neobstoju izkrivljanja. Vendar je iz besedila člena 2(6a) osnovne uredbe jasno razvidno, da se normalna vrednost izračuna izključno na podlagi podatkov izbrane reprezentativne države. Zato je Komisija, ne da bi storila očitno napako pri presoji, normalno vrednost določila ob upoštevanju stroškov surovin za tajske proizvajalce pritrdilnih elementov.

77 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da je Kitajska eno od največjih gospodarstev na svetu, zato bi bilo nerazumno od Komisije zahtevati, da kot reprezentativno državo izbere državo z enakim gospodarstvom (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 21. junija 2023, Guangdong Haomei New Materials in Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisija, T-326/21, EU:T:2023:347, točka 135). Iz tega sledi, da lahko Komisija v okviru svojega širokega polja proste presoje za izračun normalne vrednosti uporabi nekatere približke, če te približke upravičujejo podatki, ki jih ima na voljo. Kot navaja Komisija, uporaba oznak HS zahteva približke, saj ne odseva natančno surovin v natančnih deležih, ki jih uporabljajo vzorčeni proizvajalci izvozniki,

78 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je v uvodni izjavi 303 izpodbijane uredbe ugotovila, da je – ob neobstoju bolj utemeljenih podatkov o tem, koliko surovin, uvoženih iz Japonske, je bilo namenjenih za nestandardne pritrdilne elemente in kako razlikovati med surovinami posebne kakovosti v okviru štirih oznak HS, ter ob upoštevanju povpraševanja po surovinah za proizvodnjo standardnih in nestandardnih pritrdilnih elementov na Tajskem – podatke tajskih proizvajalcev mogoče uporabiti za izračun normalne vrednosti zadevnega izdelka.

2) Reprezentativnost izračuna PSU-stroškov in dobička

79 Tožeče stranke navajajo, da podatki o PSU-stroških in dobičku, ki jih je izračunala Komisija, ne ustrezajo podatkom vzorčenih kitajskih proizvajalcev in da torej ti podatki niso reprezentativni.

80 V zvezi s tem, prvič, tožeče stranke trdijo, da trije od petih tajskih proizvajalcev, ki jih je upoštevala Komisija, ne proizvajajo izdelka v preiskavi. Najprej, družba Topy Thailand naj ne bi proizvajala vijakov ali sornikov, naletne podložke, ki jih proizvaja, pa naj ne bi ustrezale zadevnemu izdelku. Nasprotno pa naj nobeden od vzorčenih kitajskih proizvajalcev ne bi proizvajal podložk, ki naj bi bile izdelki, ki so zelo drugačni od vijakov in sornikov. Poleg tega naj bi obiski združenja EFDA potrjevali, da družba Topy Thailand ne proizvaja izdelka v preiskavi. Dalje, družba ThaiSin naj bi v bistvu proizvajala posebne pritrdilne elemente in, nazadnje, družba S.J Screwthai naj bi v bistvu proizvajala izdelke, ki ne ustrezajo zadevnemu izdelku.

81 Drugič, tožeče stranke navajajo, da podatki Dun & Bradstreet (v nadaljevanju: podatki D & B) o tajskih proizvajalcih, ki jih je Komisija uporabila za izračun PSU-stroškov in dobička, niso zanesljivi. Ti podatki naj bi se namreč razlikovali od podatkov Orbis, ki naj bi bili uporabljeni v okviru drugih protidampinških preiskav. Te razlike naj bi zmanjševale zanesljivost podatkov. Natančneje, če se podatki D & B nanašajo na skupino Topy namesto na tajski subjekt iz te skupine, naj ne bi bili reprezentativni.

82 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

83 Člen 2(6a)(a) določa, da kadar se normalna vrednost izračuna na podlagi ustreznih stroškov proizvodnje in prodaje v primerni reprezentativni državi, mora ta normalna vrednost vključevati neizkrivljen in razumen znesek za PSU-stroške in za dobiček.

84 Na prvem mestu tožeče stranke izpodbijajo izbiro tajskih proizvajalcev, na katero se je Komisija oprla, da je izračunala PSU-stroške in dobiček.

85 V zvezi s tem je iz uvodne izjave 244 izpodbijane uredbe razvidno, da je Komisija po ugovorih združenj CCCME in EFDA glede primernosti tajskih proizvajalcev, omenjenih v drugem obvestilu, preučila razpoložljive informacije o šestih tajskih družbah, katerih podatki bi morali biti uporabljeni. Prvič, ugotovila je, da družba Topy Thailand poleg drugih izdelkov, ki niso zajeti v preiskavi, proizvaja podložke, ki spadajo v obseg izdelka, zato jo je ohranila v analizi. Drugič, Komisija je ugotovila, da družba TR Formac nima proizvodnega obrata na Tajskem, in jo nazadnje izključila iz analize. Tretjič, Komisija je ugotovila, da družba S.J Screwthai proizvaja sidrne sornike ter vijake, sidra za beton in podložke. Menila je, da sidra, zlasti v kombinaciji s sorniki ali vijaki, spadajo v obseg preiskave. Komisija je ugotovila, da družba proizvaja tudi številne druge vrste pritrdilnih elementov (na primer vijake in podložke), zato jo je ohranila v analizi. Četrtič, Komisija je ugotovila, da družba Thaisin Metals Industries Co., Ltd. proizvaja vijačne sornike ter samovrezne vijake, strojne vijake, šesterokotne sornike in imbus vijake z valjasto glavo za različne sektorje. Ker je ta družba proizvajala številne vrste pritrdilnih elementov, vključno z nestandardnimi pritrdilnimi elementi, jo je Komisija ohranila v analizi.

86 V skladu z uvodno izjavo 307 izpodbijane uredbe je Komisija po dokončnem razkritju v odgovor na pripombe zainteresiranih strani, vključno z združenjem CCCME, s katerimi se je zahtevala izključitev finančnih podatkov nekaterih tajskih družb, ki so bile upoštevane kot proizvajalci izdelka v preiskavi, potrdila, da te družbe proizvajajo več vrst pritrdilnih elementov, zajetih z izdelkom v preiskavi. Natančneje, s spletnega mesta družbe Topy Thailand je bilo razvidno, da

družba proizvaja standardne podložke, ki so del izdelka v preiskavi, in ne samo naletnih podložk, kot se je trdilo. Komisija je zato potrdila, da so izbrane družbe na Tajskem neposredno ali posredno povezane s proizvodnjo in prodajo izdelka v preiskavi.

87 V zvezi s tem je najprej treba navesti, kot je razvidno iz točke 9 zgoraj, da so podložke pritrdilni elementi, ki so zajeti v preiskavi.

88 Dalje, iz uvodnih izjav 63 in 70 izpodbijane uredbe je razvidno, da je Komisija v skladu s členom 17(1) osnovne uredbe izmed 92 kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ki so posredovali informacije, zahtevane v obvestilu o začetku, in se strinjali z vključitvijo v vzorec, izbrala tri proizvajalce izvoznike oziroma skupine proizvajalcev izvoznikov, ki so predstavljali največji obseg izvoza, ki ga je bilo mogoče ustrezno preiskati v razpoložljivem času. Posebne vrste izdelka, ki so jih proizvajale izbrane družbe, niso bile merilo za to izbiro, ker so se v preiskavi vse vrste pritrdilnih elementov štele za en izdelek.

89 V skladu s členom 17(1) osnovne uredbe se lahko namreč v primerih, kadar gre za veliko število proizvajalcev v Uniji, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij, preiskava omeji na smiselno število strank, izdelkov ali transakcij, tako da se uporabijo vzorci, ki so statistično utemeljeni na osnovi informacij, ki so dostopne ob času izbora, ali pa se preiskava lahko omeji na največji reprezentativni obseg proizvodnje, prodaje ali izvoza, ki ga je mogoče dovolj dobro preiskati v času, ki je na razpolago.

90 Ni sporno, da člen 17 osnovne uredbe Komisiji dovoljuje, da uporabi tehniko vzorčenja, zlasti če je proizvajalcev izvoznikov veliko. Poleg tega tožeče stranke ne izpodbijajo sestave vzorca kitajskih proizvajalcev izvoznikov in njegove reprezentativnosti.

91 Nazadnje, tožeče stranke nikakor ne pojasnjujejo, zakaj bi te razlike v proizvodnji pritrdilnih elementov nujno pomenile znatne razlike v stroških, kar zadeva PSU-stroške. V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 2(6a)(a) osnovne uredbe določa, da izračun normalne vrednosti vključuje neizkrivljen in razumen znesek PSU-stroškov in dobička. Iz te določbe torej izhaja, da morajo biti podatki, ki jih uporabi Komisija, da bi bili upoštevni, reprezentativni za družbe, ki proizvajajo izdelke v preiskavi. Podložke pa so zajete v opredelitev obsega zadevnega izdelka, čeprav jih trije vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki ne proizvajajo.

92 Zato glede na to, da je Komisija vse pritrdilne elemente štela za en izdelek in da je bilo vzorčenje izbrano v skladu z upoštevnimi določbami osnovne uredbe, trditve, da je treba izključiti podatke tajskega proizvajalca, ki proizvaja pritrdilne elemente, ki so zajeti v preiskavi, vendar ne ustrezajo natančno tistim, ki jih proizvajajo trije vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki, ni mogoče sprejeti. Torej okoliščina, da zadnjenavedeni proizvajalci izvozniki ne proizvajajo podložk, ni pomembna za reprezentativnost izračuna PSU-stroškov in dobička, povezanih z normalno vrednostjo izdelka v preiskavi.

93 Poleg tega, kot navaja Komisija, ima v okviru preiskav, kot je ta, ki je predmet te tožbe, v katerih ta institucija normalno vrednost določi na podlagi podatkov iz primerne reprezentativne države, težko na voljo kvalitativne in razpoložljive podatke, v celoti prilagojene vzorcu proizvajalcev izvoznikov. Vsekakor je treba reprezentativnost referenčnih podatkov tajskih proizvajalcev oceniti na nacionalni ravni države, katere izdelki so predmet dampinga, in ne le v zvezi z vsakim vzorčenim proizvajalcem izvoznikom, obravnavanim posamično. Komisija je pojasnila, da se neizkrivljeni in razumni zneski za PSU-stroške in dobiček navadno določijo na podlagi temeljite

raziskave vseh potencialno upoštevnih družb v vseh potencialnih primernih reprezentativnih državah ob opiranju na podatkovne zbirke, do katerih ima dostop. Ti podatki naj bi bili navadno zagotovljeni za vsako družbo kot celoto in naj skoraj nikoli ne bi bili omejeni na zadevni izdelek.

94 Vsekakor naj bi bilo zlasti glede družbe Topy Thailand na njenem spletnem mestu pojasnjeno, da proizvaja standardne podložke, ki so del izdelka v preiskavi.

95 Tožeče stranke izpodbijajo te presoje, ker naj bi bile, prvič, na spletnem mestu družbe Topy Thailand prikazane le naletne podložke, ki naj bi bile drugačne od podložk, „uporabljanih v povezavi z vijakom in matico“, ki so zajete v preiskavi Komisije. Drugič, EFDA, ki naj bi bilo temeljito seznanjeno s tajskimi proizvajalci, naj bi potrdilo, da družba Topy Thailand ne proizvaja zadevnega izdelka. Kot pa je razvidno iz točke 65 zgoraj, taki nedokumentirani obiski ne morejo biti zadosten dokaz, da bi se ovrgle ugotovitve Komisije glede reprezentativnosti zadevnega tajskega proizvajalca.

96 Na drugem mestu, v zvezi s podatkovno zbirko, uporabljeno za zbiranje upoštevnih podatkov tajskih proizvajalcev, je treba najprej opozoriti, da določitev razumne stopnje za PSU-stroške in dobiček ni izvzeta iz uporabe sodne prakse, navedene v točki 39 zgoraj, v skladu s katero ima Komisija na področju ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico, tako da sodišči Unije izvršujeta zgolj omejen sodni nadzor. Takšna določitev je namreč nujno povezana z zapletenimi ekonomskimi presojami (sodba z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, točka 132), pa tudi z analizo podatkov, ki so na voljo Komisiji (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 180).

97 Tako morajo tožeče stranke, če želijo izpodbiti zanesljivost podatkov, ki jih je Komisija uporabila za izračun PSU-stroškov in dobička, dodanih normalni vrednosti zadevnega izdelka, svoje trditve podpreti z elementi, ki lahko konkretno vzbudijo dvom o verodostojnosti metode ali podatkov, ki jih je uporabila ta institucija (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 178 in navedena sodna praksa).

98 V tem okviru se tožeče stranke, če želijo v postopku uspeti, ne morejo omejiti na predložitev nadomestnih številk, na primer številk, dobljenih iz druge podatkovne zbirke, ampak morajo predložiti elemente, s katerimi je mogoče podvomiti o tistih, ki jih je zagotovila Komisija (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 179).

99 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so tožeče stranke za vsako od teh točk, ki jih izpodbijajo, med preiskavo dobile pojasnila. Iz uvodne izjave 241 izpodbijane uredbe je namreč razvidno, da je Komisija v odprti spis v zadevi vložila izvlečke iz zbirke podatkov D & B o družbah na Tajskem in da so ti izvlečki vsebovali povezave do spletnega mesta D & B, ki so se nanašale na splošno metodologijo, in sicer na zbirko bilanc stanja, dobička in izgub ter ključnih kazalnikov iz številnih družb po vsem svetu glede na državo, vključno z razlago teh ključnih kazalnikov.

100 V uvodni izjavi 308 izpodbijane uredbe je Komisija zavrnila trditve glede nezanesljivosti podatkov D & B, ki naj bi jo dokazovalo to, da je znesek dobička na ravni skupine Topy podoben tistemu na ravni družbe Topy Thailand. Komisija je namreč pojasnila, da je konsolidirani dobiček skupine Topy rezultat prihodkov in stroškov skupine v povezavi s strankami zunaj skupine in da se dobički znotraj skupine izločijo na ravni skupine. Taka podobnost naj torej ne bi bila neobičajna.

101 Nazadnje, v skladu z uvodno izjavo 309 izpodbijane uredbe so neskladja med podatki Orbis in D & B lahko posledica različnega opisa finančne postavke, ki jo je zbrala podatkovna zbirka, ali različne ravni poročila družbe/skupine, zato ne omajejo zanesljivosti podatkov. Zato je Komisija zavrnila trditev združenja CCCME, da so zadevni podatki zanesljivi le v delu, v katerem so javno dostopni. Vendar je Komisija pojasnila, da uporablja odstotke, in ne absolutnih številk. Taki podatki naj bi omogočali natančnejše in razumnejše približke.

102 Vsekakor iz sodne prakse izhaja, da se mora zakonitost uredbe o uvedbi protidampinških dajatev presojati glede na pravna pravila in zlasti določbe osnovne uredbe, in ne na podlagi domnevne predhodne prakse odločanja institucij Unije (sodba z dne 18. oktobra 2016, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-351/13, neobjavljena, EU:T:2016:616, točka 107). Tako se s tem, da je Komisija v preteklosti morda uporabila druge podatkovne zbirke, ne more podvomiti o izbiri podatkov D & B za zadevno preiskavo.

103 Glede na sistematiko osnovne uredbe je namen računske določitve normalne vrednosti ugotoviti prodajno ceno proizvoda, kakršna bi bila, če bi bil ta proizvod prodan v državi porekla ali izvoza, zato je treba za izračun računsko določene vrednosti upoštevati stroške, ki se nanašajo na prodajo na domačem trgu. Vendar pa institucijam v okviru računske določitve normalne vrednosti ni treba upoštevati dejanskih stroškov preiskovane družbe, ampak razumno ocenjene PSU-stroške, ki bi jih imela ta družba, če bi tržila zadevni proizvod v zadostnih količinah v njegovi državi porekla (sodba z dne 18. marca 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise in Shanghai Adeptech Precision/Svet, T-299/05, EU:T:2009:72, točka 258).

104 Tako je treba ugotoviti, da Komisija v obravnavanem primeru ni storila očitne napake pri presoji s tem, da je izračun neizkrivljenega in razumnega zneska PSU-stroškov in dobička tajskih proizvajalcev oprla na podatke D & B. Tožeče stranke niso zagotovile nobenega dokaza, s katerim bi se podvomilo o zanesljivosti zadevnih podatkovnih zbirk.

105 Očitek tožečih strank glede obstoja napake v izračunu PSU-stroškov in dobička, ki naj ne bi bili določeni v skladu s členom 2(6a)(a), četrti pododstavek, osnovne uredbe, je treba zato zavrniti.

3) Zahteva po spremembah in prilagoditvah

106 Tožeče stranke trdijo, da bi Komisija morala opraviti prilagoditve podatkov tajskih proizvajalcev, da bi ti podatki ustrezali stroškom kitajskih proizvajalcev. V zvezi s tem navajajo, da se mora po presoji pritožbenega organa STO „preiskovalni organ […] ne glede na to, katere informacije uporabi, prepričati, da so te uporabljene za določitev stroškov proizvodnje v državi porekla“.

107 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

108 Najprej je treba navesti, da tožeče stranke ne zatrjujejo kršitve posamezne določbe osnovne uredbe, temveč se sklicujejo na prakso odločanja pritožbenega organa STO.

109 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da sporazumi STO ob upoštevanju njihove narave in sistematike načeloma niso del pravil glede na katera sodišče Unije nadzira zakonitost aktov institucij Unije na podlagi člena 263, prvi odstavek, PDEU. Vendar mora sodišče Unije v primeru, v katerem je namen Unije izvršiti posebno obveznost, ki jo je prevzela v okviru STO, ali v primeru, v katerem akt Unije izrecno napotuje na natančne določbe sporazumov STO, opraviti nadzor zakonitosti zadevnega akta Unije glede na pravila STO (sodba z dne 14. julija 2021, Interpipe Niko Tube in Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisija, T-716/19, EU:T:2021:457, točka 95).

110 Dalje, opozoriti je treba, da je zakonodajalec Unije z Uredbo 2017/2321 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o spremembi Uredbe (EU) 2016/1036 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije, in Uredbe (EU) 2016/1037 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2017, L 338, str. 1), spremenil člen 2 osnovne uredbe, da bi vanj vstavil odstavek 6a in spremenil odstavek 7.

111 V skladu s sodno prakso je člen 2(7) osnovne uredbe v različici, ki je veljala pred tisto, ki izhaja iz Uredbe 2017/2321, izražal voljo zakonodajalca Unije, da na tem področju uveljavi pristop, lasten pravnemu redu Unije, s tem, da vzpostavlja poseben režim, ki določa podrobna pravila za izračun normalne vrednosti v zvezi z uvozom iz držav brez tržnega gospodarstva. Zato je bilo razsojeno, da te določbe ni mogoče šteti za ukrep, s katerim se v pravnem redu Unije zagotavlja izvršitev posebne obveznosti, ki jo je Unija prevzela v okviru sporazumov STO, ki ne določajo pravil za izračun normalne vrednosti za države brez tržnega gospodarstva. Splošno sodišče je pojasnilo, da ta določba vzpostavlja pravila za izračun normalne vrednosti, ki nimajo ustreznice v sporazumih STO, zato je Komisiji ni bilo treba razlagati v skladu z obveznostmi Unije v okviru STO. Če bi bilo tako, bi namreč ostala brez polja proste presoje, ki ji ga je zakonodajalec želel priznati (glej sodbo z dne 21. februarja 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical in drugi/Komisija, T-762/20, v pritožbenem postopku, EU:T:2024:113, točka 41 in navedena sodna praksa).

112 Ta načela se po analogiji uporabljajo za člen 2(6a) osnovne uredbe. Ta določba namreč vzpostavlja poseben režim, ki določa pravila za določitev normalne vrednosti v primeru izvoza iz držav, za katere je dokazano, da na njihovem domačem trgu obstajajo znatna izkrivljanja, kot so opredeljena v tej določbi. Pravo STO pa ne vsebuje posebnih pravil za izračun normalne vrednosti v takih primerih.

113 Iz tega sledi, da člena 2(6a) ni mogoče šteti za ukrep, s katerim se v pravnem redu Unije zagotavlja izvršitev posebne obveznosti, ki izhaja iz sporazumov STO, v smislu sodne prakse, navedene v točki 111 zgoraj. Tožeče stranke se torej ne morejo sklicevati na obveznost skladne razlage tega člena glede na pravila STO (glej v tem smislu sodbo z dne 21. februarja 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical in drugi/Komisija, T-762/20, v pritožbenem postopku, EU:T:2024:113, točka 49).

114 Ob tem je treba navesti, da tožeče stranke v okviru tega očitka vsekakor zgolj ponavljajo trditve v zvezi s prisotnostjo japonske valjane žice v tajskem uvozu, ki bi ga bilo treba izključiti iz preiskave, in v zvezi s tem, da zbrani podatki ne ustrezajo podatkom treh vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov. Tožeče stranke glede domnevne obveznosti prilagoditve stroškov proizvodnje ne navajajo natančne določbe osnovne uredbe, ki bi bila kršena.

115 Tako je treba ugotoviti, da se člen 2(6a)(a) osnovne uredbe sklicuje na „neizkrivljen in razumen znesek“, ki ga mora določiti Komisija, in da tožeče stranke niso zagotovile dokaza, da je bil ta znesek izkrivljen in nerazumen.

116 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov in ugotovitev, vsebovanih v točkah 78 in 105 zgoraj, je treba v celoti zavrniti prvi del prvega tožbenega razloga, ki ga navajajo tožeče stranke v zvezi z očitno napako pri presoji, ki naj bi jo Komisija storila s tem, da je kot primerno reprezentativno državo zaradi izračuna normalne vrednosti izdelka v preiskavi pod pogoji, določenimi v členu 2(6a) osnovne uredbe, izbrala Tajsko.

b) Drugi del: Malezija je bila najprimernejša reprezentativna država

117 Tožeče stranke v bistvu navajajo, da je bila Malezija primerna reprezentativna država, na katero bi se morala Komisija sklicevati za izračun normalne vrednosti v smislu člena 2(6a)(a) osnovne uredbe. Tako naj Komisija ne bi upoštevala vseh dokazov, ki jih je imela na voljo, saj naj bi na podlagi več dejavnikov Malezija pomenila boljši vir kot Tajska.

118 V zvezi s tem tožeče stranke na prvem mestu izpodbijajo to, da je Komisija v okviru preučitve podatkov, ki jih je imela na voljo, svojo presojo oprla na obseg uvoza pod oznako HS 7227.90 (žica iz legiranega jekla) namesto na uvozne cene, ki naj bi bile bolj reprezentativne in zanesljive od tistih v zvezi s Tajsko. Poleg tega naj Komisija ne bi utemeljila, zakaj je bil malezijski uvoz manj zanesljiv, saj naj bi bile cene malezijskega uvoza primerljive s stroški vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, v nasprotju s tajskimi uvoznimi cenami.

119 Tožeče stranke tudi menijo, da se Komisija ne bi smela omejiti na uvoz pod oznako HS 7227.90, temveč bi morala upoštevati malezijski uvoz kot celoto. Če se upoštevajo tudi preostale tri glavne surovine (pod oznakami HS 7213.91, HS 7213.99 in HS 722830), naj bi 70 % malezijskega uvoza valjane žice izviralo iz držav, ki niso Kitajska in države, ki niso članice STO. Nasprotno pa naj bi le 54 % tajskega uvoza štirih oznak HS prihajalo iz virov, ki niso Kitajska in države, ki niso članice STO. Poleg tega naj bi se lahko Komisija, če je menila, da cena malezijskega uvoza za oznako HS 7227.90 ni reprezentativna ali zanesljiva, oprla na dano državo in nato izbrala drugo referenčno vrednost za konkretni element, na primer mednarodno referenčno vrednost, kot je ta institucija lahko storila v okviru drugih preiskav.

120 Na drugem mestu tožeče stranke navajajo, da je bilo v Maleziji dovolj podjetij, na katera bi se Komisija lahko oprla, ker je družba Ningbo Jinding zagotovila revidirane računovodske izkaze 11 malezijskih proizvajalcev pritrdilnih elementov, in da bi se Komisija lahko oprla na vsaj tri od njih.

121 Komisija meni, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

122 Najprej je treba opozoriti, da čeprav tožeče stranke niso predložile dokaza, da je Komisija pri izbiri Tajske kot primerne reprezentativne države storila očitno napako pri presoji, mora Splošno sodišče v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 43 zgoraj, preveriti, ali je Komisija upoštevala bistvene oziroma upoštevne elemente za določitev primernosti izbrane države in ali so bili elementi spisa obravnavani z vso zahtevano skrbnostjo, tako da je bila normalna vrednost zadevnega izdelka določena primerno in razumno. Tako je treba trditve tožečih strank v okviru tega drugega dela preučiti le v delu, v katerem je Komisija imela izbiro med več „primernimi reprezentativnimi“ državami, med katerimi je po možnosti morala dati prednost tisti z ustrezno ravnjo socialne zaščite in varstva okolja v skladu z merili, določenimi v členu 2(6a)(a) osnovne uredbe.

123 Vendar je treba ugotoviti, da je v skladu z uvodno izjavo 224 izpodbijane uredbe Komisija menila, da več kot 75 % uvoza žice iz legiranega jekla (HS 7227.90) v Malezijo izvira iz Kitajske in držav, ki niso članice STO, ter da žica iz legiranega jekla predstavlja več kot 45 % stroškov proizvodnje pritrdilnih elementov. Na podlagi tega je Komisija menila, da uvozna vrednost žice iz legiranega jekla ni reprezentativna v primerjavi z drugimi razpoložljivimi reprezentativnimi državami, in sklenila, da ima Malezija manj kakovosten sklop takoj razpoložljivih podatkov za izračun neizkrivljene vrednosti.

124 Poleg tega je v skladu z uvodno izjavo 235 izpodbijane uredbe Komisija ugotovila, da je bil uvoz v Malezijo pod oznako HS 7227.90 iz neizkrivljenih virov manjši od obsega uvoza v druge potencialne reprezentativne države in da se zato njegova cena šteje za manj zanesljivo. Komisija je namreč menila, da je malezijski uvoz manj primeren v smislu cen kot tajski uvoz, saj je na ta uvoz vplivala konkurenca z uvozom iz Kitajske in držav, ki niso članice STO, ki je skupaj predstavljal več kot 80 % celotnega uvoza te surovine v Malezijo.

125 Poleg tega naj bi bilo iz podatkov vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov razvidno, da je bil delež preostalih treh glavnih surovin vsaj 10 % manjši od deleža žice iz legiranega jekla. Zato je Komisija upoštevala tudi to, da je bila relativna teža uvoza teh drugih surovin iz Kitajske in držav, ki niso članice STO, z izjemo ene od njih (HS 7213.91) višja v Maleziji kot na Tajskem. Komisija je torej zavrnila trditev nekaterih zainteresiranih strani, da je Malezija primerna reprezentativna država.

126 S trditvami tožečih strank se ne more podvomiti o tej izbiri Komisije.

127 Na prvem mestu, iz izpodbijane uredbe je razvidno, da čeprav je Komisija menila, da nima zadostnih ali ustreznih podatkov v zvezi z Malezijo, je bila ta država dejansko izključena v prvi vrsti zaradi dejstva, da registriranega uvoza zadevnega izdelka ni bilo mogoče upoštevati za izračun normalne vrednosti, ker ta uvoz ni bil rezultat sil prostega trga. Komisija je namreč pojasnila, da se je za ugotovitev reprezentativnosti zadevne države najprej oprla na cene in da deleži uvoza iz Kitajske in držav, ki niso članice STO, kažejo, da je na cene preostalega obsega prav tako vplivala konkurenca z uvozom iz Kitajske in držav, ki niso članice STO, ki je predstavljal več kot 80 % celotnega uvoza te surovine v Malezijo.

128 Poleg tega je Komisija v zvezi z velikostjo deleža surovin, zajetih s štirimi oznakami, pojasnila, da je oznaka HS 7227.90 najpomembnejši proizvodni dejavnik, ker predstavlja več kot 50 % stroškov uporabljenih surovin in več kot 35 % stroškov proizvodnje pritrdilnih elementov, kar je več kot preostale surovine skupaj. Ob tem tožeče stranke priznavajo, da je bil obseg tajskega uvoza pod oznako HS 7227.90, ki ga je Komisija lahko uporabila, večji od obsega uvoza za Malezijo.

129 Poleg tega trditev tožečih strank glede enakega obsega uvoza, ki naj bi zadostoval v okviru druge preiskave, ni upoštevna v okviru preučitve izpodbijane uredbe v obravnavanem primeru. Na eni strani se mora v skladu s sodno prakso zakonitost uredbe o uvedbi protidampinških dajatev presojati glede na pravna pravila in zlasti določbe osnovne uredbe, in ne na podlagi domnevne predhodne prakse odločanja institucij Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 2016, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-351/13, neobjavljena, EU:T:2016:616, točka 107; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 10. februarja 2021, RFA International/Komisija, C-56/19 P, EU:C:2021:102, točka 79, in z dne 4. oktobra 2006, Moser Baer India/Svet, T-300/03, EU:T:2006:289, točka 45). Na drugi strani se to, kako velik je obseg uvoza izdelka, razlikuje glede na zadevni izdelek.

130 Na drugem mestu, kar zadeva vprašanje nerazpoložljivosti podatkov o malezijskih proizvajalcih, ki jo tožeče stranke prerekajo, ker naj bi družba Ningbo Jinding Komisiji posredovala upoštevne in kvalitativne podatke malezijskih proizvajalcev, je treba ugotoviti, prvič, da je družba Ningbo Jinding potrjene računovodske izkaze enega od malezijskih proizvajalcev zagotovila 5. januarja 2021, to je pred prvim obvestilom, v svojih pripombah glede oznak HS, ki jih je izbrala Komisija, v katerih je trdila, da sta tako Tajska kot Malezija primerni reprezentativni državi. V skladu z uvodno izjavo 237 izpodbijane uredbe, ki je tožeče stranke ne izpodbijajo, pa je bilo za dokument, ki ga je predložil ta malezijski proizvajalec, presojeno, da ni primeren, ker je skupina, ki ji je pripadala družba, vključevala druge dejavnosti poleg proizvodnje pritrdilnih elementov v Maleziji.

131 Drugič, iz uvodne izjave 294 izpodbijane uredbe je razvidno, da je družba Ningbo Jinding podatke v zvezi z revidiranimi računovodskimi izkazi 11 proizvajalcev pritrdilnih elementov predložila po dokončnem razkritju, in sicer, kot pripominja Komisija, osem mesecev po tem, ko so bili zahtevani v drugem obvestilu. Ta predložitev je bila torej prepozna in ni bila upoštevana v okviru preučitve ustreznosti izbire primerne reprezentativne države v času preiskave.

132 Iz navedenega izhaja, da tožeče stranke niso predložile dokaza, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je menila, da Malezije ni mogoče uporabiti kot primerno reprezentativno državo v smislu člena 2(6a) osnovne uredbe v okviru preiskave, ki je predmet te tožbe.

c) Izračun notranjega prevoza, potrošnega blaga in splošnih stroškov za določitev normalne vrednosti

133 Da bi upoštevala vse stroške, povezane s proizvodnjo zadevnega izdelka, je Komisija rekonstruirala stroške surovin na podlagi cen, kot so bile te na voljo proizvajalcu v primerni reprezentativni državi, in sicer na Tajskem.

134 V okviru tretjega dela prvega tožbenega razloga tožeče stranke na prvem mestu trdijo, da je Komisija umetno izračunala stroške prevoza surovin, potrošno blago – pri katerem gre za nepomembne surovine, uporabljene v proizvodnem procesu – in splošne stroške ter da ti niso bili „ustrezni stroški“ za stroške kitajskih proizvajalcev, kar pomeni kršitev člena 2(6a)(a) osnovne uredbe. Komisija naj bi namreč stroške prevoza povečala z uporabo istega koeficienta, kot je bil uporabljen za povečanje stroškov zadevne surovine. Ta referenčna vrednost pa naj bi se nanašala na to surovino na Tajskem in naj ne bi imela nobene posledice za stroške prevoza. Prevoz naj bi bil storitev, katere cena se ne spreminja navzgor ali navzdol glede na višanje ali nižanje vrednosti prevažane surovine. Vsekakor se naj ne bi smel uporabiti isti odstotek. Pri tej metodi naj ne bi bili upoštevani konkretni dejanski elementi, kot je na primer razdalja prevoza.

135 Poleg tega naj bi družba Ningbo Jinding Komisiji posredovala primerno referenčno vrednost za Tajsko, in sicer prevoznino na enoto, to je na kilogram in na kilometer, na Tajskem na podlagi poročila „Doing Business 2020 – Thailand“. Komisija naj bi torej imela na voljo referenčno vrednost, primernejšo od umetnega razmerja, na katero se je oprla.

136 Na drugem mestu tožeče stranke menijo, da enaki očitki veljajo za izračune potrošnega blaga in splošnih stroškov, ker je Komisija te vrednosti izračunala glede na ponovno izračunane stroške surovin, pri čemer je te stroške povečala na podlagi referenčne vrednosti, ki nima nobene zveze z njimi. Vendar naj pri potrošnem blagu ne bi šlo za surovine, splošni stroški pa naj bi zajemali elemente, kot so najemnine, popravila in amortizacija. Ti stroški naj ne bi bili povezani s stroški surovin.

137 Poleg tega naj Komisija zainteresiranih strani ne bi obvestila o viru, ki ga je nameravala uporabiti za določitev stroškov prevoza, s čimer naj bi kršila svojo obveznost na podlagi člena 2(6a)(a) osnovne uredbe. Ne prvo obvestilo k spisu o proizvodnih dejavnikih ne drugo obvestilo namreč ne vsebujeta informacij v zvezi s tem.

138 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

139 Na prvem mestu, v skladu z uvodno izjavo 256 izpodbijane uredbe je Komisija stroške prevoza vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov za dobavo surovin izrazila kot odstotek dejanskih stroškov teh surovin in nato enak odstotek uporabila za neizkrivljene stroške istih surovin na Tajskem, da bi dobila neizkrivljene stroške prevoza. Menila je, da bi se v okviru preiskave razmerje med stroški surovin kitajskega proizvajalca izvoznika in njegovimi sporočenimi stroški prevoza lahko smiselno uporabilo kot kazalnik za oceno neizkrivljenih stroškov surovin, ko so dostavljene v tovarno družbe.

140 Iz uvodnih izjav 327 in 328 izpodbijane uredbe je razvidno, da je Komisija menila, da bi normalna vrednost v smislu člena 2(6a)(a) izpodbijane uredbe morala odražati ceno, ki bi jo proizvajalec pritrdilnih elementov plačal na Tajskem za surovine, dostavljene do vrat tovarne. Če torej stroški mednarodnega prevoza ali uvozne dajatve ne bi bili dodani, referenčna vrednost, ki izhaja iz tega, ne bi odražala neizkrivljene cene na tajskem trgu, ampak le povprečno ceno, določeno na podlagi stroškov, zavarovanja in prevoznine (CIF), v državah, ki izvažajo zadevne surovine.

141 Komisija je dodala, da je, ker ni bila na voljo referenčna vrednost za stroške prevoza (na podjetje, na vrsto surovine, na različne načine prevoza itd.), uporabila razmerje med stroški prevoza in stroški surovin vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov. To razmerje se uporabi za referenčno vrednost za surovino, ki se nato pomnoži s količino surovin, ki jih porabi proizvajalec izvoznik. Taka metodologija naj bi odražala strukturo stroškov proizvajalca izvoznika, saj se razmerje med stroški prevoza in stroški surovin ohrani in se nadalje uporablja za neizkrivljeno referenčno vrednost.

142 Da bi določila celotne neizkrivljene stroške proizvodnje, je Komisija prištela splošne stroške proizvodnje. Ti stroški, ki so jih imeli vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki, so bili povečani za stroške nepomembnih surovin in potrošnega blaga, nato pa so bili izraženi kot delež stroškov proizvodnje, ki jih je dejansko imel vsak vzorčeni proizvajalec izvoznik. Ta odstotni delež je bil uporabljen pri neizkrivljenih stroških proizvodnje.

143 Najprej je treba opozoriti, da se Komisija ni mogla opreti na cene, ki so jih plačevali kitajski proizvajalci izvozniki, zaradi obstoja znatnega izkrivljanja v tej državi. Iz uvodne izjave 187 in naslednjih izpodbijane uredbe je razvidno, da je Komisija obstoj znatnega izkrivljanja ugotovila zaradi poseganja kitajske vlade v jeklarski sektor, s čimer je ta vplivala na cene ali stroške zadevnega izdelka, vključno s stroški surovin.

144 V členu 2(6a)(b) osnovne uredbe je pojem „znatno izkrivljanje“ opredeljen kot „izkrivljanje, do katerega pride, kadar sporočene cene ali stroški, vključno s stroški surovin in energije, niso rezultat sil prostega trga, in sicer zaradi znatnega poseganja države“, pri čemer ta člen vsebuje okvirni seznam dejavnikov, ki se lahko upoštevajo pri analizi obstoja takega izkrivljanja. Tožeče stranke v okviru te tožbe ne izpodbijajo presoj Komisije glede obstoja znatnega izkrivljanja na Kitajskem.

145 V zvezi s tem je treba navesti, da se široka diskrecijska pravica, ki jo imajo institucije Unije na področju ukrepov trgovinske zaščite zaradi zapletenosti gospodarskih in političnih razmer, ki jih morajo preučiti, nanaša tudi na ugotovitev obstoja znatnih izkrivljanj v smislu člena 2(6a)(b) osnovne uredbe. Enako velja za dejanske, pravne in politične razmere v zadevni državi, ki jih morajo institucije Unije oceniti, da lahko ugotovijo, ali izvoznik deluje v tržnih pogojih brez večjega vmešavanja države (glej sodbo z dne 21. junija 2023, Guangdong Haomei New Materials in Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisija, T-326/21, EU:T:2023:347, točka 78 in navedena sodna praksa).

146 Iz tega izhaja, da morajo v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 39 zgoraj, tožeče stranke predložiti dokaz, da je Komisija pri izračunu normalne vrednosti izdelka v preiskavi in zlasti izračunu stroškov, povezanih z notranjim prevozom, potrošnim blagom in splošnimi stroški, storila očitno napako pri presoji.

147 Kot je pravilno navedla Komisija, tožeče stranke ne med preiskavo ne v svojih pisanjih pred Splošnim sodiščem niso prerekale tega, da je na stroške prevoza, ki so jih imeli vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki za dobavo surovin, na potrošno blago in splošne stroške vplivalo znatno izkrivljanje.

148 Iz tega sledi, da stroškov vzorčenih proizvajalcev izvoznikov ni mogoče uporabiti kot referenco za izračun drugih zadevnih stroškov. Komisija je pojasnila, da kadar primerne referenčne vrednosti niso bile na voljo, jih je morala določiti glede na skupino stroškov, v katero so spadali zadevni stroški. Posledično je Komisija, ko so bili neizkrivljeni stroški surovin ali proizvodnje določeni, uporabila referenčno vrednost, da je ocenila zadevne neizkrivljene stroške v skladu s strukturo stroškov proizvajalca izvoznika. Če je na primer notranji prevoz predstavljal 1 % celotnih stroškov surovin, kot so bili navedeni v izkazih določenega kitajskega proizvajalca izvoznika, je torej še naprej predstavljal 1 % stroškov surovin v normalni vrednosti, ki jo je Komisija tako računsko določila v skladu s členom 2(6a)(a) osnovne uredbe.

149 Poleg tega Komisija ni upoštevala referenčne vrednosti, ki jo je zagotovila družba Ningbo Jinding, ker ni imela zanesljivih informacij o razdalji v kilometrih. Prav tako so štiri glavne surovine družbi Ningbo Jinding dobavljali različni dobavitelji, ki so izvirali iz različnih regij Kitajske, medtem ko so tožeče stranke predlagale, naj se uporabi ena sama razdalja, in sicer tista, ki je bila najbližja pristanišču. Te referenčne vrednosti tudi ni bilo mogoče navzkrižno preveriti z drugimi podatki, saj je bila zagotovljena po dokončnem razkritju. Zato je bila zavrnjena.

150 Na drugem mestu je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso zagotovile primerne referenčne vrednosti za izračun potrošnega blaga in splošnih stroškov.

151 Poleg tega je treba opozoriti, da ima Komisija pri analizi podatkov široko diskrecijsko pravico (sodba z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 180).

152 Tako je morala Komisija ob neobstoju bolj upoštevnih in zanesljivih podatkov, ki bi jih lahko uporabila za izračun notranjega prevoza, potrošnega blaga in splošnih stroškov, te vrednosti računsko določiti ob upoštevanju strukture vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov. Poleg tega je treba v zvezi s tem ugotoviti, da tožeče stranke ne prerekajo samega dejstva, da je normalna vrednost izdelka, izračunana na podlagi tajskih proizvajalcev, morala vsebovati te stroške, povezane s surovinami.

153 Vsekakor iz sodne prakse izhaja, da lahko podatki, pridobljeni po prilagoditvi drugih podatkov, če zanesljivejši podatki niso dostopni, pomenijo pozitiven dokaz, vendar le če, na eni strani, ti drugi podatki sami po sebi pomenijo takšen pozitiven dokaz in če so bile, na drugi strani, zadevne prilagoditve izvedene na podlagi razumnih predpostavk, tako da je rezultat teh prilagoditev verjeten (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 125).

154 Tako je lahko Komisija ob neobstoju zanesljivejših podatkov, ne da bi storila očitno napako pri presoji, izračunala stroške, povezane z notranjim prevozom, potrošnim blagom in drugimi splošnimi stroški, tako, da je uporabila odstotek za stroške surovin, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka, s čimer je spoštovala strukturo vzorčenih proizvajalcev izvoznikov.

155 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da tožeče stranke niso predložile dokaza, da je Komisija pri izračunu notranjega prevoza, potrošnega blaga in drugih splošnih stroškov storila očitno napako pri presoji. Tretji del prvega tožbenega razloga je treba torej zavrniti.

d) Izračun urnih stroškov dela

156 Tožeče stranke trdijo, da je domneva Komisije, v skladu s katero so tajski zaposleni delali v povprečju 40 ur tedensko, napačna in brez vsakršne dejanske podlage, kar je v nasprotju s členom 2(6a)(a) osnovne uredbe. Poleg tega naj bi četrtletna poročila tajskega nacionalnega statističnega urada za vsako četrtletje v obdobju preiskave kazala, da je bil odstotek zaposlenih, ki delajo med 40 in 49 urami oziroma več kot 50 ur, v vsakem četrtletju zelo visok. Zainteresirane strani naj bi Komisijo obvestile, da tajska zakonodaja, ki se uporablja, določa največ 48 ur tedenskega dela.

157 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

158 Delo je eden od proizvodnih dejavnikov, ki se uporabljajo za računsko določitev normalne vrednosti na podlagi člena 2(6a)(a) osnovne uredbe.

159 V skladu z uvodno izjavo 314 izpodbijane uredbe je Komisija, da bi izračunala urne stroške dela, mesečne stroške dela v reprezentativni državi delila s štirimi tedni, nato pa vsak teden delila s 40 delovnimi urami, kar je standardno število opravljenih ur na teden (osem ur na dan pomnoženo s petimi delovnimi dnevi). Glede na informacije, ki jih je imela na voljo, je 67 % zaposlenih v proizvodnem sektorju na Tajskem delalo od 40 do 49 ur na teden, pri čemer je zakonska meja znašala 48 ur.

160 Komisija zagovarja svojo izbiro z zatrjevanjem, da ni nobenega dokaza, da je bila pravilna vrednost 48 ur na teden.

161 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeče stranke med preiskavo ali pred Splošnim sodiščem niso s konkretnimi elementi dokazale, da je razpon od 40 do 49 ur tedenskega dela napačen. Iz sodne prakse, navedene v točki 59 zgoraj, pa izhaja, da če tožeče stranke želijo izpodbijati zapletene presoje Komisije v okviru izračuna normalne vrednosti, morajo predložiti konkretne dokaze o tem, da je Komisija v zvezi z elementi, upoštevanimi za navedeni izračun, storila očitno napako pri presoji. Tožeče stranke trdijo, da je tedenski delovni čas na Tajskem v resnici daljši, vendar se ne opirajo na konkretne dokaze.

162 Iz tega sledi, da tožeče stranke niso predložile dokaza o očitni napaki pri presoji, ki naj bi jo Komisija storila s tem, da je za izračun stroškov dela, povezanih s proizvodnjo zadevnega izdelka, upoštevala vrednost 40 ur tedenskega dela na Tajskem.

163 Četrti del prvega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

e) Uporaba uvoznih dajatev na surovine

164 Tožeče stranke trdijo, da je Komisija s tem, da je povprečni ceni CIF dodala uvozne dajatve, kot je navedeno v podatkovni zbirki Global Trade Atlas (GTA), kršila člen 2(6a)(a) osnovne uredbe, ker kitajski proizvajalci izvozniki surovine nabavljajo izključno na kitajskem trgu. Zato naj tako izračunani stroški ne bi bili ustrezni.

165 Tožeče stranke tudi trdijo, da je Komisija imela na voljo tajsko domačo ceno za glavne surovine. Podatki, ki so jih posredovale zainteresirane strani, so namreč temeljili na podatkih o prodaji valjane žice na Tajskem, ki jo je v obdobju preiskave dosegla družba Tata Thailand, kot so ti podatki predstavljeni v njenem revidiranem letnem poročilu.

166 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

167 V zvezi s tem je iz uvodne izjave 258 izpodbijane uredbe razvidno, da je Komisija menila, da bi bilo treba za določitev normalne vrednosti zadevnega izdelka v izračun vključiti stroške, ki bi jih tajski proizvajalec plačal za surovine, dostavljene do vrat tovarne. Če torej uvozne dajatve ne bi bile dodane povprečni ceni CIF, naj nastala referenčna vrednost ne bi odražala neizkrivljene cene na tajskem trgu.

168 Namreč, prvič, ker je Komisija morala izračunati normalno vrednost zadevnega izdelka, kot bi bila določena za proizvajalca iz primerne reprezentativne države, je pravilno menila, da je v tem izračunu nujno treba upoštevati vse stroške, povezane s proizvodnjo zadevnega izdelka, in zlasti stroške, povezane z dobavo surovin za tajske proizvajalce.

169 Tako je treba, kadar se normalna vrednost računsko določi na podlagi cen in stroškov v državi, ki ni preučevana država, za določitev normalne vrednosti upoštevati vse podatke v zvezi s tem trgom (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2018, Shanxi Taigang Stainless Steel/Komisija, T-675/15, neobjavljena, EU:T:2018:209, točka 61 in navedena sodna praksa).

170 Iz tega sledi, da trditev tožečih strank, da kitajski proizvajalci izvozniki nabavljajo izključno na kitajskem domačem trgu, ni upoštevna.

171 Drugič, kot je ugotovila Komisija, ne da bi ji tožeče stranke v okviru te tožbe glede tega oporekale, je na kitajske domače cene močno vplivalo vladno poseganje, tako da niso ustrezale delovanju prostega trga.

172 Tretjič, tožeče stranke priznavajo, da so se podatki, posredovani Komisiji, nanašali na enega samega proizvajalca, to je družbo Tata Thailand. V zvezi s tem je Komisija navedla, da ni bilo dano nobeno pojasnilo glede tega, kako so bili ti podatki pridobljeni, na katere surovine natančno se nanašajo in katero obdobje pokrivajo, ter da se vsekakor podatki enega samega proizvajalca ne štejejo nujno za reprezentativne.

173 Četrtič, glede alternativne metode, ki jo predlagajo tožeče stranke ter v skladu s katero bi se Komisija omejila na tajske domače cene in se ne bi opirala na uvozne cene, je treba navesti, da je Komisija pojasnila, da je uvoz cenovno konkurenčen z nacionalno proizvodnjo, vendar odraža tudi stroške surovin, povezane na primer s prevozom, kot so jih opredelili proizvajalci izvozniki sami, in da torej tvori bolj upošteven sklop podatkov za izračun ne le cene surovin, ampak tudi drugih zadevnih stroškov pri proizvodnji zadevnega izdelka. Poleg tega je Komisija pojasnila, da se podatki v zvezi s tajskimi domačimi cenami, ki jih je imela na voljo, nanašajo na samo enega dobavitelja in se zato niso šteli za zanesljive.

174 Iz tega sledi, da peti del prvega tožbenega razloga ni utemeljen.

175 Glede na zgornje preudarke je treba zavrniti peti del prvega tožbenega razloga in torej prvi tožbeni razlog v celoti.

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 2(10)(e) osnovne uredbe

176 Tožeče stranke zatrjujejo kršitev člena 2(10)(e) osnovne uredbe, ker naj Komisija ne bi izvedla poštene primerjave med izvozno ceno in normalno vrednostjo, saj naj bi prilagoditve uporabila le za izvozne cene, ne pa za normalno vrednost.

177 Prvič, tožeče stranke navajajo, da Komisija ni imela natančne razčlenitve PSU-stroškov petih tajskih proizvajalcev, na podlagi katerih je izračunala normalno vrednost, in da torej ni vedela, kaj obsegajo ti podatki tajskih proizvajalcev. Drugič, nekateri stroški, povezani s prodajo, kot so stroški prevoza, naj ne bi bili odšteti od zneskov PSU-stroškov, kar naj bi pomenilo, da je Komisija menila, da peterica tajskih proizvajalcev vso svojo prodajo opravlja na podlagi franko tovarna, ta domneva pa naj ne bi bila utemeljena. Vseeno naj bi Komisija v vprašalniku, naslovljenem na kitajske proizvajalce, stroške prevoza uvrstila med PSU-stroške.

178 Tožeče stranke menijo, da je Komisija zmotno zavrnila dokaze, ki so jih predložile, da bi dokazale nujnost zahtevane prilagoditve. Ker ni bilo podatkov o natančni razčlenitvi stroškov, naj bi morala Komisija uporabiti vsaj kazalnik odstotka stroškov prevoza. Poleg tega naj pristop Komisije v zvezi s tem ne bi ustrezal njeni predhodni praksi.

179 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

180 V skladu s členom 2 osnovne uredbe je treba po določitvi normalne vrednosti določiti izvozno ceno izdelkov v preiskavi. V členu 2(8) osnovne uredbe je pojasnjeno, da je izvozna cena cena, ki se je dejansko plačala ali se plačuje za izdelek, ko se ta izvozi iz države izvoznice v Unijo.

181 Nato je treba v skladu s členom 2(10) osnovne uredbe izvesti pošteno primerjavo med izvozno ceno in normalno vrednostjo, pri čemer se v obliki prilagoditev po potrebi upoštevajo razlike v dejavnikih, za katere se ugotovi in dokaže, da vplivajo na cene in s tem na primerljivost cen.

182 Natančneje, v skladu s členom 2(10)(e) osnovne uredbe, na katerega se sklicujejo tožeče stranke, se prilagoditev izvede zaradi razlik v neposredno povezanih stroških, ki nastajajo zaradi prenašanja zadevnega izdelka iz poslovnih prostorov izvoznika k neodvisnemu kupcu, pri čemer so taki stroški vsebovani v zaračunanih cenah. Ti stroški vsebujejo prevoz, zavarovanje, manipuliranje, natovarjanje in druge zadevne stroške.

183 V skladu s sodno prakso mora stranka, ki na podlagi člena 2(10) osnovne uredbe zahteva prilagoditve, katerih namen je doseči primerljivost normalne vrednosti in izvozne cene zaradi določanja stopnje dampinga, predložiti dokaz, da je njena zahteva upravičena. Breme dokazovanja, da je treba izvesti specifične prilagoditve iz člena 2(10), od (a) do (k), osnovne uredbe, namreč nosijo tisti, ki se želijo nanje sklicevati (glej sodbo z dne 23. aprila 2018, Shanxi Taigang Stainless Steel/Komisija, T-675/15, neobjavljena, EU:T:2018:209, točka 71 in navedena sodna praksa).

184 V sodni praksi je bilo tudi pojasnjeno, da se široka diskrecijska pravica Komisije zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih mora preučiti na področju trgovinske zaščite, nanaša tudi na uporabo člena 2(10) osnovne uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP, C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točka 63). Zato nadzor Splošnega sodišča nad dokazi, s katerimi Komisija utemeljuje svoje ugotovitve, ne posega v široko diskrecijsko pravico te institucije na področju trgovinske politike, temveč je omejen na ugotavljanje, ali je s temi dokazi mogoče utemeljiti ugotovitve, do katerih je prišla Komisija (sodba z dne 7. aprila 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava in drugi/Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P in C-193/14 P, EU:C:2016:209, točka 35).

185 Iz tega sledi, da so morale v obravnavanem primeru na podlagi te sodne prakse tožeče stranke dokazati nujnost zahtevane prilagoditve v podporo dokazom, ki so jih predložile med preiskavo.

186 Iz uvodne izjave 279 izpodbijane uredbe je razvidno, da je Komisija izvedla prilagoditve izvozne cene kitajskih proizvajalcev izvoznikov za manipulativne stroške, prevoz, zavarovanje, pakiranje, stroške kredita in bančne stroške, da je dobila raven franko tovarna.

187 Vendar pa Komisija ni izvedla nobene prilagoditve normalne vrednosti, ker je bila ta že izračunana na podlagi franko tovarna v skladu s členom 2(6a) osnovne uredbe.

188 V zvezi s tem je treba navesti, da čeprav se praksa uporabe prilagoditev lahko izkaže za potrebno na podlagi člena 2(10) osnovne uredbe, zato da se upoštevajo razlike med izvozno ceno in normalno vrednostjo, ki vplivajo na njuno primerljivost, se taka znižanja ne smejo uporabiti pri vrednosti, ki je bila računsko določena in ki zato tudi ni dejanska. Načeloma namreč na tako vrednost ne vplivajo elementi, ki lahko škodujejo njeni primerljivosti, ker je bila umetno določena (glej v tem smislu sodbo z dne 18. marca 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise in Shanghai Adeptech Precision/Svet, T-299/05, EU:T:2009:72, točka 266).

189 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Komisija v odgovor na pripombe zainteresiranih strani v uvodni izjavi 333 izpodbijane uredbe ugotovila, da izračun normalne vrednosti glede na vrsto izdelka na podlagi franko tovarna vključuje razumen znesek PSU-stroškov in da nobene razpoložljive informacije ne kažejo, da so PSU-stroški zadevnih tajskih družb vključevali stroške prevoza za dostavo strankam.

190 V zvezi z zadostnostjo dokazov, ki so jih tožeče stranke predložile glede zahtevane prilagoditve v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 183 zgoraj, je iz spisa, predloženega Splošnemu sodišču, razvidno, na prvem mestu, da se tožeče stranke sklicujejo na alternativni predlog družbe Wenzhou, naj se znesek PSU-stroškov določi na podlagi podatkov proizvajalcev izvoznikov. Vendar kot pravilno opozarja Komisija, prilagoditev, ki temelji na strukturi stroškov proizvajalcev

izvoznikov, v okviru člena 2(10) osnovne uredbe ni primerna, ker te cene ne ustrezajo tržnemu gospodarstvu (glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2019, Jinan Meide Casting/Komisija, T-650/17, EU:T:2019:644, točki 74 in 75). Zato je treba to trditev zavrniti.

191 Na drugem mestu, tožeče stranke so predložile dokumente, s katerimi je po njihovem mnenju mogoče dokazati, da so stroški prevoza v standardni računovodski praksi obravnavani kot PSU-stroški. V zvezi s tem se, prvič, sklicujejo na eni strani na računovodsko programsko opremo NetSuite, ki jo je izdelala družba Oracle in iz katere je razvidno, da lahko PSU-stroški vključujejo „stroške pošiljanja“, in na drugi strani na članek iz revije *Harvard Business Review* iz leta 1987, v katerem naj bi bili prevozni stroški prav tako razvrščeni v kategorijo PSU-stroškov. Po navedbah tožečih strank to namreč izhaja iz standardne prakse na računovodskem področju, saj ni nobene druge računovodske postavke za vnos teh stroškov.

192 „Dokazi“, na katere se opirajo tožeče stranke, pa se nanašajo na splošne računovodske informacije, in ne posebej na podatke, ki jih je Komisija uporabila v okviru zadevne preiskave. Zato z njimi ni mogoče omajati presoje Komisije glede preučitve podatkov tajskih proizvajalcev izvoznikov.

193 Drugič, tožeče stranke so repliki priložile na eni strani revizijsko poročilo družbe Tata Thailand, v katerem so stroški dobave in prodaje ter bančni stroški omenjeni kot PSU-stroški, in na drugi strani revizijsko poročilo družbe Ningbo Jinding, v katerem so kot PSU-stroški obravnavani izvozni ali notranji prevozni stroški in razni stroški.

194 Iz uvodne izjave 271 izpodbijane uredbe pa je razvidno, da družba Tata Thailand ni ena od petih opredeljenih tajskih družb. Poleg tega je revizijsko poročilo družbe Ningbo Jinding v zvezi s tem brezpredmetno, ker, kot je razvidno iz točke 190 zgoraj, struktura stroškov kitajskih proizvajalcev izvoznikov ne more biti podlaga za prilagoditev, zahtevano na podlagi člena 2(10) osnovne uredbe.

195 Tretjič, iz istih razlogov je treba zavrniti trditev tožečih strank v zvezi z vprašalnikom, naslovljenim na kitajske proizvajalce izvoznike, v katerem so bili stroški prevoza vključeni v PSU-stroške. Komisija je namreč pojasnila, da je bil namen tega vprašalnika razumeti strukturo kitajskih proizvajalcev izvoznikov. Torej ne more Komisije zavezovati glede nadaljnje obdelave teh podatkov.

196 Četrtič, tožeče stranke navajajo, da če Komisija ni vedela, kaj vključujejo PSU-stroški petih tajskih proizvajalcev, ni razumno od njih pričakovati, da bodo predložile konkretne dokaze v zvezi s tem ob upoštevanju nejasnosti podatkov D & B in dejstva, da se ti podatki nanašajo na tujo državo. Tako tožeče stranke priznavajo, da so njihove trditve špekulativne.

197 Ob tem dejstvo, da je normalna vrednost računsko določena na podlagi člena 2(6a) osnovne uredbe in torej na podlagi podatkov proizvajalcev izvoznikov iz primerne reprezentativne države, ne more omiliti dokaznega bremena, ki izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 183 zgoraj, v skladu s katero mora stranka, ki zahteva prilagoditev na podlagi enega od dejavnikov iz člena 2(10) osnovne uredbe, dokazati, da ta dejavnik lahko vpliva na cene in s tem na njihovo primerljivost (glej v tem smislu sodbo z dne 28. aprila 2022, Changmao Biochemical Engineering/Komisija, C-666/19 P, EU:C:2022:323, točka 151).

198 Skratka, navesti je treba, da so morale v upravnem postopku tožeče stranke podati zahtevo za prilagoditev na podlagi člena 2(10) osnovne uredbe in predložiti dokaze, s katerimi bi bilo mogoče dokazati nujnost te prilagoditve za zagotovitev cenovne primerljivosti med normalno vrednostjo in izvoznimi cenami.

199 Iz zgornjih preudarkov pa izhaja, da tožeče stranke nikakor niso predložile dokaza o nujnosti zahtevane prilagoditve.

200 Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 18 osnovne uredbe v okviru izračuna stroškov dela, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka

201 Tožeče stranke s tretjim tožbenim razlogom v bistvu izpodbijajo izračun stroškov dela, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka, na podlagi podatkov zgolj enega od treh vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, in sicer družbe Jiangsu, s čimer naj bi bili kršeni člen 18(1) in (5) osnovne uredbe ter člen 6.8 protidampinškega sporazuma in Priloga II, točki 5 in 7, k temu sporazumu.

202 Na prvem mestu tožeče stranke navajajo, da je ta metoda napačna, ker družba Jiangsu uporablja postopek hladnega kovanja, medtem ko je postopek vročega kovanja bolj delovno intenziven. Komisija naj bi z uporabo delovne produktivnosti družbe Jiangsu za družbo Ningbo Jinding prišla do nerazumne ugotovitve, da so zaposleni zadnjenavedene družbe delali 52 tednov na leto, 6 dni na teden in 17 ur na dan. Komisija pa naj bi morala v skladu s členom 18 osnovne uredbe, prvič, izbrati najboljše dostopne informacije, da bi zapolnila vrzel v dokazih, ki je posledica manjkajočih potrebnih informacij, in, drugič, preveriti, ali se iz tega izhajajoči podatki ujemajo z drugimi viri, zlasti viri proizvajalcev Unije.

203 Na drugem mestu, glede drugih podatkov, na katere bi se Komisija lahko oprla, prvič, tožeče stranke navajajo, da bi Komisija lahko uporabila standardni delovni čas, ki sta ga pravočasno sporočili družbi Ningbo Jinding in Wenzhou. Ta proizvajalca naj ne bi bila dolžna beležiti dejansko opravljenih delovnih ur in naj zato ne bi imela drugih podatkov, ki bi jih lahko posredovala Komisiji za potrditev, da je bil standardni delovni čas spoštovan. Po navedbah tožečih strank pa je Komisija vedela, da bi se glede družbe Ningbo Jinding lahko oprla na obvestila zaposlenim, ki naj bi bila specifična za zadevne delavnice, vključene v proizvodnjo pritrdilnih elementov, glede družbe Wenzhou pa na najdaljši delovni čas, dovoljen s kitajsko zakonodajo. Ta najdaljši delovni čas naj bi se uporabljal ne glede na to, za kateri sektor gre. Poleg tega tožeče stranke trdijo, da se je Komisija v preteklosti lahko oprla na standardne stroške, kar je običajno na področju trgovinske zaščite. To naj bi storila tudi v obravnavanem primeru, ker se je na standardni delovni čas oprla za določitev tajskih referenčnih stroškov.

204 Drugič, tožeče stranke trdijo, da bi se Komisija lahko oprla na najdaljši delovni čas, določen s kitajskim pravom. V obvestilih družbe Ningbo Jinding zaposlenim naj bi bil namreč naveden delovni čas na posamezno delavnico in naj bi bilo potrjeno, da je družba Ningbo Jinding spoštovala najdaljši delovni čas. Ob neobstoju dokazov o nasprotnem naj Komisija ne bi upravičeno domnevala o nezakonitem ravnanju sodelujočega proizvajalca izvoznika.

205 Tretjič, po mnenju tožečih strank bi se Komisija lahko oprla na povprečni delovni čas na zaposlenega v družbi Jiangsu. S pomnožitvijo teh delovnih ur na zaposlenega s številom zaposlenih pri obravnavanih proizvajalcih izvoznikih naj bi Komisija lahko izračunala povprečni delovni čas na kilogram izdelka v preiskavi, s čimer bi se izognila izkrivljenim vrednostim zaradi drugačnega uporabljenega proizvodnega postopka. Poleg tega naj bi to omogočalo, da se upošteva dejansko število zaposlenih, ki sta ga sporočili družbi Ningbo Jinding in Wenzhou, v skladu s členom 18 osnovne uredbe.

206 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

207 Člen 18 osnovne uredbe določa, da v primerih, v katerih katera koli stranka ne dovoli dostopa do informacij ali na kak drug način ne dobavi potrebnih informacij v predvidenih rokih ali pa močno ovira preiskavo, se lahko začasne ali dokončne ugotovitve, bodisi pozitivne ali negativne, izpeljejo na osnovi dostopnih dejstev. Tako se, kadar se ugotovi, da je katera koli zainteresirana stran dostavila napačne ali zavajajoče informacije, te informacije ne upoštevajo in se lahko uporabijo dostopna dejstva.

208 Iz člena 6.8 protidampinškega sporazuma izhaja, da kadar katera koli zainteresirana stran odkloni dostop do ali sicer ne zagotovi potrebnih podatkov v določenem razumnem času ali znatno ovira preiskavo, je dovoljeno, da se sprejmejo predhodne in dokončne ugotovitve, pritrdilne ali odklonilne, na podlagi razpoložljivih podatkov. Poleg tega Priloga II k protidampinškemu sporazumu vsebuje določbe o uporabi „najboljših dostopnih informacij“ v preiskavah in natančneje določa okoliščine, v katerih se lahko preiskovalni organi oprejo na informacije iz drugih virov, ki niso zadevna oseba.

209 Najprej je treba opozoriti, da je s členom 18 osnovne uredbe v pravo Unije prenesena vsebina člena 6.8 protidampinškega sporazuma in Priloge II k temu sporazumu, glede na katera ga je v največji možni meri treba razlagati (glej sodbo z dne 22. maja 2014, Guangdong Kito Ceramics in drugi/Svet, T-633/11, neobjavljena, EU:T:2014:271, točka 40 in navedena sodna praksa).

210 V skladu s členom 18(1) osnovne uredbe se lahko dostopna dejstva uporabijo le v štirih primerih, in sicer, prvič, če zainteresirana stranka ne dovoli dostopa do potrebnih informacij, drugič, če jih ne predloži v predvidenem roku, tretjič, če znatno ovira preiskavo ali, četrtič, če predloži napačne ali zavajajoče informacije (sodba z dne 25. oktobra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet, T-192/08, EU:T:2011:619, točka 268).

211 Iz sodne prakse tudi izhaja, da so zainteresirane stranke zavezane službam Komisije predložiti informacije, ki ji bodo omogočile dobro izvedbo protidampinške preiskave. Tako se informacije štejejo za „potrebne“ v smislu člena 18(1) osnovne uredbe, če lahko Komisiji omogočijo sprejetje ugotovitev, ki jih mora sprejeti v okviru protidampinške preiskave, pri čemer se presoja potrebnosti informacije opravi od primera do primera (sodba z dne 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, točka 53).

212 V opredelitvi pojma „potrebne informacije“ mora biti upoštevan cilj člena 18 osnovne uredbe. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je naloga Komisije kot preiskovalnega organa, da dokaže obstoj dampinga, škode ter vzročne zveze med dampinškim uvozom in škodo. Vendar z nobeno določbo osnovne uredbe Komisiji ni podeljeno pooblastilo, da zainteresirane stranke prisili k sodelovanju v preiskavi ali k predložitvi informacij, torej je ta institucija odvisna od pripravljenosti teh strank, da ji prostovoljno predložijo potrebne informacije. V teh okoliščinah iz uvodne izjave 27 osnovne uredbe izhaja, da je zakonodajalec Unije menil, da je „[t]reba […] določiti, da se v primeru, kadar stranke ne sodelujejo zadovoljivo, lahko uporabijo druge informacije in tako pride do ugotovitev, pri čemer so take informacije lahko za stranke manj ugodne, kakor če bi sodelovale“. Tako je cilj člena 18 osnovne uredbe Komisiji omogočiti, da preiskavo nadaljuje, čeprav bi zainteresirane stranke zavrnile sodelovanje ali bi sodelovale nezadovoljivo. Zainteresirane stranke so dolžne sodelovati po svojih najboljših zmožnostih, zato morajo predložiti vse informacije, s katerimi razpolagajo in za katere instituciji ocenita, da jih potrebujeta za oblikovanje svojih ugotovitev (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, točke od 54 do 56).

213 Poleg tega, če Komisija svoje ugotovitve opre na dostopna dejstva v položajih, v katerih so predloženi podatki pomanjkljivi, tej instituciji ni treba pojasniti, zakaj so uporabljena dostopna dejstva najboljša možna, ker taka obveznost ne izhaja ne iz člena 18 osnovne uredbe ne iz sodne prakse (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 19. marca 2015, City Cycle Industries/Svet, T-413/13, neobjavljena, EU:T:2015:164, točka 132).

214 Uporaba člena 18 osnovne uredbe namreč ni izključena, kadar ni šlo za namerno ravnanje (glej sodbo z dne 22 septembre 2021, NLMK/Komisija, T-752/16, neobjavljena, EU:T:2021:611, točka 62 in navedena sodna praksa). Koliko si je zainteresirana stran prizadevala predložiti neke informacije, se namreč ne odraža nujno v kakovosti predloženih informacij in nikakor ni edini odločilen element. Če Komisija na koncu ni pridobila zahtevanih informacij, ima torej pravico v zvezi s temi informacijami uporabiti dostopna dejstva (glej sodbi z dne 19. marca 2015, City Cycle Industries/Svet, T-413/13, neobjavljena, EU:T:2015:164, točka 117 in navedena sodna praksa, in z dne 22. septembra 2021, NLMK/Komisija, T-752/16, neobjavljena, EU:T:2021:611, točka 63 in navedena sodna praksa).

215 V zvezi s tem je treba opozoriti, da nadzor Splošnega sodišča nad dokazi, s katerimi institucije Unije utemeljujejo svoje ugotovitve, ne pomeni nove presoje dejanskega stanja, ki nadomešča presojo institucij. Ta nadzor ne posega v široko diskrecijsko pravico navedenih institucij na področju trgovinske politike, temveč je omejen na ugotovitev, ali je s temi dokazi mogoče utemeljiti ugotovitve, do katerih so te institucije prišle (glej sodbo z dne 12. maja 2022, Komisija/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, točka 59 in navedena sodna praksa).

216 V obravnavanem primeru je iz uvodne izjave 180 izpodbijane uredbe razvidno, da Komisija med navzkrižnimi preverjanji na daljavo ni mogla preveriti dejanske porabe dela za proizvodnjo zadevnega izdelka za tri vzorčene proizvajalce izvoznike in da je te obvestila, da namerava v skladu z določbo člena 18 osnovne uredbe za izračun porabe dela uporabiti dostopna dejstva. Vzorčeni proizvajalci izvozniki so namreč sporočili svojo porabo dela na podlagi standardnega števila dejansko opravljenih delovnih ur. Vendar je v skladu z uvodno izjavo 260 izpodbijane uredbe Komisija lahko pridobila informacije o razliki med sporočenimi urami ter časom prihoda in odhoda v družbi Jiangsu.

217 Torej je Komisija na podlagi „dejansko“ opravljenih delovnih ur družbe Jiangsu izračunala njeno „dejansko“ produktivnost, to je število kilogramov izdelka v preiskavi, ki jih je posamezni zaposleni lahko proizvedel v obdobju preiskave, in jo primerjala s produktivnostjo preostalih dveh vzorčenih proizvajalcev izvoznikov. Primerjava je pokazala večjo produktivnost v družbi Ningbo Jinding, s čimer se je podvomilo o zanesljivosti izračuna, v katerem je bil upoštevan standardni delovni čas na splošno. Komisija je nato določila dejansko opravljene povprečne delovne ure na kilogram izdelka v preiskavi v družbi Jiangsu in te podatke uporabila za trojico proizvajalcev izvoznikov kot dostopna dejstva v smislu člena 18 osnovne uredbe.

218 Iz uvodnih izjav 181 in 182 izpodbijane uredbe je tudi razvidno, da je na eni strani družba Ningbo Jinding trdila, da bi se morala Komisija opreti na standardni delovni čas, in da je na drugi strani družba Wenzhou trdila, da so bili dejanski delovni dnevi navedeni na mesečnih plačilnih listah in da bi Komisija lahko uporabila standardni dnevni delovni čas, določen v kitajskem delovnem pravu. Vendar je Komisija v uvodni izjavi 184 izpodbijane uredbe navedla, da ni odkrila nobenih dokazov, da so dejanski delovni dnevi, preračunani v delovne ure, zajemali opravljene ure v zvezi s proizvodnim procesom zadevnega izdelka, saj ni bil predložen noben dokaz, na kakšni podlagi so bile določene standardne delovne ure za proizvodnjo pritrdilnih elementov.

219 Tožeče stranke zatrjujejo kršitev člena 18 osnovne uredbe in člena 6.8 protidampinškega sporazuma, ker na eni strani Komisija ni ustrezno upoštevala razlik med postopki proizvodnje izdelkov v preiskavi in je zmotno uporabila številke, ki so temeljile na družbi Jiangsu in niso imele nobene zveze s stvarnostjo, ko so bile uporabljene za družbo Ningbo Jinding. Na drugi strani tožeče stranke navajajo, da bi Komisija morala za izračun delovne produktivnosti upoštevati druge podatke, ki jih je imela na voljo.

220 Tako je Komisija na prvem mestu, kar zadeva, prvič, morebitni vpliv proizvodnega postopka, ki ga je izbral vsak proizvajalec izvoznik, na ravni produktivnosti, v uvodni izjavi 317 izpodbijane uredbe pojasnila, da ni mogla določiti razlike med opravljenimi urami, potrebnimi za različne proizvodne metode, za katerega koli vzorčenega proizvajalca izvoznika in da zainteresirane strani niti same niso predložile dokazov o tem, kako bi bilo treba te razlike oceniti.

221 Ko jim je bilo na obravnavi postavljeno vprašanje v zvezi s tem, so tožeče stranke potrdile, na eni strani, da sta družbi Jiangsu in Ningbo Jinding uporabljali dva postopka za proizvodnjo zadevnega izdelka, in na drugi strani, da so trije proizvajalci izvozniki v odgovorih na vprašalnik Komisije produktivnost določili le na podlagi stroškov dela za proizvodnjo zadevnega izdelka in neodvisno od proizvodnega postopka. Tožeče stranke namreč niso mogle ugotoviti, kako je Komisija lahko razlikovala med obema postopkoma, da je določila stroške dela.

222 Poleg tega, kot je navedla Komisija, ne da bi ji tožeče stranke v zvezi s tem oporekale, nobeden od treh proizvajalcev izvoznikov ni imel natančne dokumentacije, v kateri bi bile zahteve glede stroškov dela opredeljene na podlagi metode kovanja izdelka.

223 Iz tega sledi, da tožeče stranke niso bile zmožne Komisiji predložiti podatkov o tem, zato je treba njihovo trditev o morebitni razliki med delovnimi urami, potrebnimi za proizvodnjo zadevnega izdelka, glede na izbrani proizvodni postopek zavrniti.

224 Drugič, tožeče stranke ugovarjajo temu, da je Komisija stroške dela družbe Ningbo Jinding izračunala na podlagi podatkov družbe Jiangsu, saj naj bi to privedlo do rezultatov, ki so po njihovem mnenju nerealni, in sicer, da so zaposleni družbe Ningbo Jinding delali 52 tednov na leto, 6 dni na teden in 17 ur na dan.

225 Vendar je iz pripomb družbe Ningbo Jinding glede dokončnega razkritja razvidno, da je ta družba za to, da je dobila vrednost 17 ur delovnih ur na zaposlenega in na dan, uporabila delovne ure, potrebne za proizvodnjo zadevnega izdelka, kot so bile izračunane na podlagi „dostopnih dejstev“, ki jih je uporabila Komisija, in to pomnožila s številom zaposlenih, navedenim v preglednici C5 odgovora na vprašalnik. V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da Komisija ni preverila teh „dostopnih dejstev“. Dalje, tožeče stranke so priznale, da je število zaposlenih družbe Ningbo Jinding med preiskavo precej nihalo, tako da Komisija za izračun stroškov dela ni mogla uporabiti števila delovnih ur na zaposlenega družbe Jiangsu, pomnoženega s številom zaposlenih preostalih dveh proizvajalcev izvoznikov. Zato vrednosti 17 delovnih ur na dan ne potrjujejo konkretni dokazi in vsekakor ostaja hipotetična.

226 Nazadnje, kot je navedla Komisija, je iz Priloge R.3 k repliki razvidno, da je družba Ningbo v svojem izračunu uporabila le „neposredno delo“, potrebno za proizvodnjo zadevnega izdelka, in „podporno osebje na področju raziskav in razvoja“, čeprav je Komisija v navodilih, danih pri protidampinškem vprašalniku, natančno pojasnila, da mora „delo“, ki se uporabi za izračun

stroškov proizvodnje, vključevati hkrati „neposredno in posredno delo“. Ugotoviti je torej treba, da tožeče stranke niso bile zmožne Komisiji predložiti podatkov, za katere je menila, da jih potrebuje.

227 V zvezi s tem je iz sodne prakse razvidno, da so institucije odvisne od prostovoljnega sodelovanja strank, da jim dostavijo potrebne informacije v določenih rokih, zato so odgovori teh strank na vprašalnike iz člena 6(2) osnovne uredbe in naknadna preveritev, ki jo lahko opravi Komisija, bistveni za izvedbo protidampinškega postopka. Tveganje, da institucije upoštevajo druge podatke kot tiste, ki so bili posredovani v odgovoru na vprašalnik, če podjetja, na katera se nanaša ta preiskava, ne sodelujejo, je neločljivo povezano s protidampinškim postopkom in je namenjeno temu, da spodbudi pošteno in skrbno sodelovanje teh podjetij (glej sodbo z dne 13. julija 2006, Shandong Reipu Biochemicals/Svet, T-413/03, EU:T:2006:211, točka 65 in navedena sodna praksa).

228 Zato je Komisija v okviru izvajanja svoje široke diskrecijske pravice menila, da tako družba Jiangsu kot družba Ningbo Jinding uporabljata postopka hladnega in vročega kovanja, zato ji ni treba preveriti, ali ta postopka privedeta do razlik glede delovnih ur, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka, v primerjavi z drugimi viri in zlasti delovnimi urami, potrebnimi za proizvajalce Unije, da proizvedejo zadevni izdelek. V zvezi s tem in vsekakor je Komisija pojasnila, da vprašalniki za proizvajalce Unije niso vsebovali vprašanj o delovnem času. Te informacije torej niso bile na razpolago v smislu člena 18(5) osnovne uredbe.

229 V teh okoliščinah je Komisija lahko, ne da bi storila očitno napako pri presoji, ugotovila, da zadevni podatki izkazujejo protislovja in pomanjkljivosti ter da jih ne more uporabiti.

230 Na drugem mestu, glede vprašanja, ali je Komisija za izračun stroškov dela izbrala najboljše podatke, ki jih je imela na voljo, je treba najprej opozoriti, da možnost alternativnih izračunov ne zadostuje za ugotovitev, da je Komisija storila očitno napako pri presoji.

231 Cilj člena 18 osnovne uredbe je namreč Komisiji omogočiti, da konča preiskavo v okviru časovnih omejitev, ki so ji naložene. V tej okoliščinah ima Komisija pri preučitvi podatkov, ki jih ima na voljo, široko diskrecijsko pravico glede potrebe po tem, da se opre na člen 18 osnovne uredbe, zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih mora preučiti.

232 Natančneje, prvič, glede možnosti za opiranje na standardni delovni čas je treba navesti, da je Komisija lahko ugotovila, ne da bi ji tožeče stranke v zvezi s tem oporekale, da standardni delovni čas ne odraža nujno stvarnosti glede ur, namenjenih posebej proizvodnji zadevnega izdelka.

233 Poleg tega ni mogoče sprejeti trditve tožečih strank, da je bil standardni delovni čas uporabljen v okviru drugih preiskav. V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da se mora zakonitost uredbe o uvedbi protidampinških dajatev presojati glede na pravna pravila in zlasti določbe osnovne uredbe, in ne na podlagi domnevne predhodne prakse odločanja institucij Unije (sodba z dne 18. oktobra 2016, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-351/13, neobjavljena, EU:T:2016:616, točka 107; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 10. februarja 2021, RFA International/Komisija, C-56/19 P, EU:C:2021:102, točka 79, in z dne 4. oktobra 2006, Moser Baer India/Svet, T-300/03, EU:T:2006:289, točka 45).

234 V osnovni uredbi namreč ni opredeljeno, kaj je „potrebna“ informacija v smislu njenega člena 18(1) (sodba z dne 22. maja 2014, Guangdong Kito Ceramics in drugi/Svet, T-633/11, neobjavljena, EU:T:2014:271, točka 46).

235 Ker torej informacija lahko omogoči sprejetje ugotovitev v neki preiskavi in je v drugi lahko nekoristna, je treba ugotoviti, da je treba presojo, v skladu s katero je mogoče določiti, ali dana informacija pomeni „potrebno informacijo“ v smislu člena 18(1) osnovne uredbe, opraviti ob upoštevanju posebnih okoliščin vsake preiskave, in ne na splošno (sodba z dne 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, točka 49).

236 V obravnavanem primeru je Komisija menila, da je treba določiti število „dejansko“ opravljenih delovnih ur, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka. Tožeče stranke ne prerekajo, da je število delovnih ur, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka, potrebna informacija za preiskavo, pač pa menijo, da je predložitev standardnega delovnega časa zadostovala. Torej niso zagotovile dokaza, da je Komisija storila očitno napako pri presoji z zavrnitvijo izračuna stroškov dela na podlagi standardnega delovnega časa na Kitajskem.

237 Iz enakih razlogov je treba zavrniti trditev tožečih strank, da nobena kitajska zakonska obveznost ne nalaga evidentiranja dejansko opravljenih ur, ker je Komisija menila, da dejansko opravljene delovne ure, potrebne za proizvodnjo zadevnega izdelka, pomenijo potrebne informacije za izračun normalne vrednosti zadevnega izdelka.

238 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvijo tožečih strank, da bi Komisija za izračun delovnih ur, potrebnih za proizvodnjo zadevnega izdelka, lahko uporabila v predpisih določene ure, namesto da je domnevala, da gre za nezakonito ravnanje. Kot je Komisija namreč navedla v uvodni izjavi 183 izpodbijane uredbe, obstoj zakona, ki omejuje standardno število ur, ki jih delavec lahko opravi, ni zadosten dokaz za prikaz dejansko opravljenih ur, pri čemer med preiskavo ni bil odkrit noben dokaz, da se je spoštovalo ali izvrševalo kitajsko delovno pravo in da so se dejanski delovni dnevi, ki so jih sporočili proizvajalci izvozniki, ujemali s plačami, dejansko izplačanimi zaposlenim.

239 Drugič, glede možnosti, ki so jo predlagale tožeče stranke, da bi se uporabil najdaljši delovni čas po kitajskem pravu, je Komisija pojasnila, da je pri družbi Jiangsu odkrila dokaze o nespoštovanju tega pravila in očitnem neobstoju preverjanja njegovega spoštovanja. Tako je Komisija ugotovila, da ta referenčna vrednost ni upoštevna.

240 Tretjič, glede možnosti za opiranje na povprečni delovni čas na zaposlenega v družbi Jiangsu, pomnožen s številom zaposlenih preostalih dveh proizvajalcev izvoznikov, je Komisija pojasnila, da tak izračun ni primeren, ker je število zaposlenih družbe Ningbo Jinding nihalo med celotnim obdobjem preiskave. Tako informacije, ki jih je predložil ta proizvajalec izvoznik v zvezi s tem, Komisiji niso omogočale, da bi uporabila določeno vrednost za izračun stroškov dela. Tožeče stranke torej Komisiji niso zagotovile vseh informacij, za katere je ta menila, da jih potrebuje za izračun normalne vrednosti zadevnega izdelka.

241 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da tožeče stranke niso predložile zadostnih dokazov, da bi omajale verodostojnost presoj dejstev, ki so bile v izpodbijani uredbi podane v zvezi z dejansko opravljenimi delovnimi urami, potrebnimi za proizvodnjo zadevnega izdelka. Taki dokazi pa so nujni, da bi se ugotovilo, da je Komisija storila tako očitno napako pri presoji, ki upravičuje razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2019, Jinan Meide Casting/Komisija, T-650/17, EU:T:2019:644, točka 110).

242 Ob upoštevanju zgornjih preudarkov je treba torej ugotoviti, da je Komisija v okviru izvajanja svoje široke diskrecijske pravice upravičeno menila – ne da bi storila očitno napako pri presoji – da se, ker ji vzorčeni proizvajalci izvozniki niso mogli predložiti konkretnega delovnega časa svojih

zaposlenih, udeleženih pri celotnem postopku proizvodnje zadevnega izdelka, lahko opre na preverjene podatke enega od teh treh proizvajalcev izvoznikov, da bi izračunala normalno vrednost zadevnega izdelka.

243 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

4. Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 9(6) osnovne uredbe

244 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da se Komisija ni mogla opreti na člen 9(6) osnovne uredbe, da je določila stopnjo dampinga za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike, ker Komisija v skladu s to določbo ni smela upoštevati stopenj, določenih v okoliščinah iz člena 18 te uredbe. Ista omejitev naj bi izhajala iz člena 9.4 protidampinškega sporazuma, s katerim naj bi se skušalo preprečiti, da bi na proizvajalce izvoznike, ki niso bili zaprošeni za sodelovanje v preiskavi, vplivale pomanjkljive ali nezadostne informacije, ki jih predložijo preiskovani proizvajalci izvozniki.

245 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

246 Uvodoma je treba navesti, da so bile s členom 1(2) izpodbijane uredbe določene stopnje dokončne protidampinške dajatve, najprej, za tri vzorčene proizvajalce izvoznike, in sicer 22,1 % za družbo Jiangsu, 46,1 % za družbo Ningbo Jinding in 48,8 % za družbo Wenzhou, dalje, za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike, in sicer 39,6 %, ter, nazadnje, za vse druge proizvajalce izvoznike iz zadevne države, in sicer 86,5 %. Stopnja, ki se izpodbija v okviru četrtega tožbenega razloga, je 39,6 %.

247 Člen 9(6) osnovne uredbe določa:

„Ko Komisija omeji preiskavo v skladu s členom 17, nobena protidampinška dajatev na uvoz od izvoznikov ali proizvajalcev, ki so se javili v skladu s členom 17, vendar niso bili vključeni v preiskavo, ne presega tehtanega povprečja stopnje dampinga, ki je bilo ugotovljeno za stranke v vzorcu, ne glede na to, ali je normalna vrednost za te stranke izračunana na podlagi člena 2(1) do (6) ali […] člena 2(7)[(a)].

Za namene tega odstavka Komisija zanemari vse ničelne in *de minimis* stopnje in stopnje, ki se ugotovijo v okoliščinah, navedenih v členu 18.“

248 Tako se ta določba uporablja le v primerih, v katerih Komisija uporabi metodo vzorčenja, to je le, kadar je svojo preiskavo omejila na točno določeno skupino proizvajalcev izvoznikov v skladu s členom 17 osnovne uredbe, kot je storila v postopku, ki je predmet tega spora.

249 Dalje, pojasniti je treba, da je člen 9(6) osnovne uredbe vsebinsko enak členu 9.4 protidampinškega sporazuma, ki določa:

„Če oblasti omejijo svoje proučevanje v skladu z drugim stavkom odstavka 10 člena 6, tedaj vsaka protidumpinška carina, ki se uporabi za uvoz od izvoznikov ali proizvajalcev, ki niso vključeni v to proučitev, ne sme presegati:

(i) ponderiranega povprečja stopnje dumpinga, ki je ugotovljeno v zvezi z izbranimi izvozniki ali proizvajalci; ali

[…]

pod pogojem, da oblasti zanemarijo za namene tega odstavka kakršne koli ničelne ali *de minimis* stopnje in stopnje, ki so ugotovljene pod pogoji, na katere se nanaša odstavek 8 člena 6. Oblasti uporabijo posamezne carine ali normalne vrednosti za uvoz od katerega koli izvoznika ali proizvajalca, ki ni vključen v proučevanje, ki je zagotovil potrebne informacije med preiskavo, kakor je določeno v odstavku 10.2 člena 6.“

250 Sodišče je že presodilo, da načelo splošnega mednarodnega prava o spoštovanju pogodbenih obveznosti (*pacta sunt servanda*), določeno v členu 26 Dunajske konvencije o pravu mednarodnih pogodb z dne 23. maja 1969 (*Recueil des traités des Nations unies*, zv. 1155, str. 331), pomeni, da mora Sodišče Unije pri razlagi in uporabi protidampinškega sporazuma upoštevati razlago različnih določb tega sporazuma, ki jo je podal organ STO za reševanje sporov (glej sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 32 in navedena sodna praksa).

251 V skladu z uvodno izjavo 3 osnovne uredbe bi bilo treba, da se zagotovi primerno in transparentno izvajanje pravil iz protidampinškega sporazuma, besednjak navedenega sporazuma v največji možni meri odraziti v zakonodaji Unije. Tako se sodišče Unije lahko opre na poročila pritožbenega organa STO, da bi podalo razlago vsebinsko enakih določb (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točki 33 in 34).

252 V poročilu v zvezi s sporom „Združene države – Protidampinški ukrepi za nekatere vroče valjane jeklene izdelke iz Japonske“ z dne 24. julija 2001 (WT/DS 184/AB/R) je pritožbeni organ STO menil, da člen 9.4 protidampinškega sporazuma določa skrajno mejo za zadevne organe pri določanju zgornjega praga za stopnjo „vsi drugi“, in sicer to, da stopnja, uvedena za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike, ne presega tehtanega povprečja stopnje dampinga vzorčenih proizvajalcev izvoznikov. Pritožben organ je tudi navedel, da člen 9.4 določa dve prepovedi. Prva preiskovalnim organom preprečuje, da bi stopnjo „vsi drugi“ izračunali z uporabo ničelnih ali *de minimis* stopenj, druga pa jim prepoveduje, da bi to zgornjo mejo izračunali z uporabo „stopenj, ki so ugotovljene pod pogoji, na katere se nanaša“ člen 6.8 sporazuma.

253 Natančneje, pritožbeni organ STO je izrecno zavrnil trditev, da se druga omejitev nanaša samo na stopnje, ki so v celoti izračunane na podlagi dostopnih dejanskih podatkov. Tako so „pogoji, na katere se nanaša“ člen 6.8 protidampinškega sporazuma, okoliščine, v katerih so preiskovalni organi ustrezno uporabili dostopna dejstva, da bi nadomestili pomanjkanje potrebnih informacij v spisu, in te okoliščine lahko dejansko vključujejo le majhno količino informacij, ki jih je treba uporabiti za izračun individualne stopnje dampinga za izvoznika ali proizvajalca.

254 Poleg tega je pritožbeni organ STO menil, da je ta razlaga člena 9.4 protidampinškega sporazuma združljiva z namenom določbe. Ker člen 6.8 protidampinškega sporazuma organom omogoča, da zapolnijo vrzeli v spisu, ki so posledica nezadostnosti ali neobstoja informacij, ki jih morajo posredovati preiskovani izvozniki, naj bi se namreč s členom 9.4 protidampinškega sporazuma skušalo preprečiti, da izvozniki, ki niso bili zaprošeni za sodelovanje v preiskavi, ne utrpijo škode zaradi vrzeli ali pomanjkljivosti v informacijah, ki so jih posredovali vzorčeni izvozniki. Ta cilj bi bil torej ogrožen, če bi bilo tehtano povprečje stopnje dampinga izračunano, četudi zgolj delno, na podlagi dostopnih dejanskih podatkov.

255 Pritožbeni organ STO je izrecno ugotovil, da se v sporu, ki ga mora preučiti, ne postavlja vprašanje, kako rešiti položaj, kot je ta v obravnavanem primeru, v katerem je treba vse stopnje, v utemeljitev katerih mora Komisija izračunati tehtano povprečje stopnje dampinga za

nevzorčene proizvajalce izvoznike, izključiti iz izračuna na podlagi druge prepovedi. Zato je po ugotovitvi, da obstaja vrzel, pojasnil, da spor, ki ga obravnava, ne zajema dolžnosti rešitve tega vprašanja.

256 V obravnavanem primeru se je Komisija oprla na to poročilo, da bi podkrepila obstoj vrzeli v osnovni uredbi, ki ji je v okoliščinah, kot so te v obravnavani zadevi, nalagala omejitev, ne da bi ji omogočala alternativo. Tako je Komisija pred Splošnim sodiščem navedla, da je namen člena 17(4) osnovne uredbe odpraviti to ugotovljeno vrzel, kar zadeva določitev stopnje dampinga sodelujočih nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov.

257 Člen 17(4) osnovne uredbe določa:

„Kadar je odločeno, da se bodo jemali vzorci, obstaja pa določeno pomanjkanje sodelovanja med nekaterimi ali vsemi izbranimi strankami, ki bo verjetno znatno vplivalo na izid preiskave, se lahko izbere nov vzorec.

Vendar, če še naprej obstaja znatna stopnja pomanjkanja sodelovanja in ni dovolj časa za izbiro novega vzorca, se uporabijo relevantne določbe člena 18.“

258 Komisija je torej trdila, da ni imela „dovolj časa“ v smislu člena 17(4) osnovne uredbe in je bila primorana določiti tehtano povprečje stopnje dampinga za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike na podlagi člena 18 osnovne uredbe, tako kot je storila za proizvajalce izvoznike, ki niso sodelovali. Komisija je navedla, da če se za izračun tehtanega povprečja stopnje dampinga sodelujočih, toda nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov, ne bi mogla opreti na stopnje trojice vzorčenih proizvajalcev izvoznikov, bi bili prvonavedeni postavljeni v veliko slabši položaj, saj bi bila protidampinška stopnja, ki bi se uporabila, namesto na 39,6 % določena na 86,5 %, enako kot za vse druge kitajske proizvajalce izvoznike, ki niso na noben način sodelovali v preiskavi.

259 V repliki so tožeče stranke izpodbijale te trditve, ker naj bi bilo razlogovanje, temelječe na členu 17(4) osnovne uredbe, povsem novo in naj ne bi moglo naknadno utemeljevati izpodbijane uredbe. Zato so menile, da gre za novo obrazložitev Komisije. Na obravnavi so tožeče stranke trdile, da člen 17(4) osnovne uredbe določa dva koraka, in sicer najprej ugotavljanje ravni nesodelovanja, ki bi lahko imela pomemben vpliv, nato pa izbiro novega vzorca. Če na podlagi tega novega vzorca še vedno ne bi bilo sodelovanja ali če ne bi bilo dovolj časa, naj bi bilo mogoče uporabiti upoštevne določbe člena 18. Ta položaj naj ne bi ustrezal položaju v obravnavanem primeru. Po mnenju tožečih strank se s členom 17(4) osnovne uredbe odgovarja na primere zastoja, v katerih noben proizvajalec izvoznik ne sodeluje oziroma ne predloži nobenih podatkov.

260 Prvič, Komisija je na obravnavi trdila, da izbira novega vzorca pomeni možnost, ne pa obveznost, ker je v členu 17(4) osnovne uredbe navedeno, da ta institucija „lahko“ izbere nov vzorec. Drugič, Komisija je priznala, da je to, da ugotovi vrzel, ne oprošča njene splošne obveznosti, da tudi drugače spoštuje osnovno uredbo, kot je bilo v obravnavanem primeru. Tretjič, Komisija je navedla, da ob obstoju vrzeli lahko uporabi člen 18 osnovne uredbe v skladu z zahtevami te uredbe. Četrtič, Komisija je trdila tudi, da člen 9(6) osnovne uredbe ne pomeni nujno zaščite za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike. V hipotetičnem položaju, v katerem bi bilo treba izključiti le dve od treh stopenj v delu, v katerem bi ti temeljili na členu 18 osnovne uredbe, naj bi Komisija za zadevne proizvajalce izvoznike uporabila preostalo stopnjo, tudi kadar bi bila ta najvišja od zadevnih treh stopenj. Tako naj bi se stopnja dampinga teh proizvajalcev lahko zvišala, če ene od vzorčenih stopenj ne bi bilo mogoče upoštevati, ker bi bila določena z uporabo dostopnih dejstev v smislu člena 18 osnovne uredbe.

261 Glede na zgornje preudarke je treba na prvem mestu ugotoviti, da mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso iz obrazložitve, ki se zahteva s členom 296, drugi odstavek, PDEU jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje institucije, ki je avtor akta, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Vendar ni mogoče zahtevati, da so v obrazložitvi navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker se vprašanja, ali ta obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, ne sme presojati le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje. Zlasti bi bilo pretirano zahtevati podroben opis vsakega od vidikov, na katerih temelji sporni akt, še posebej če so bile tožeče stranke, tako kot v obravnavanem primeru, močno vpletene v upravni postopek (glej v tem smislu sodbo z dne 13. aprila 2011, Far Eastern New Century/Svet, T-167/07, neobjavljena, EU:T:2011:165, točka 103 in navedena sodna praksa).

262 Na drugem mestu je treba tudi navesti, da če podatkov trojice vzorčenih proizvajalcev izvoznikov ni bilo mogoče uporabiti zaradi omejitve iz člena 9(6), drugi pododstavek, osnovne uredbe, je vzorec Komisije postal neuporaben za zadevno preiskavo.

263 Kot namreč izhaja iz točk od 201 do 243 zgoraj, je Komisija uporabila najboljša dostopna dejstva v zvezi s porabo dela, ki je bila potrebna za proizvodnjo zadevnega izdelka, ker so bili podatki, ki so ji jih predložili vzorčeni proizvajalci izvozniki, pomanjkljivi ali nedosledni. To pa je bilo ugotovljeno v napredni fazi preiskave, saj je Komisija nezadostnost zagotovljenih podatkov ugotovila šele med navzkrižnimi preverjanji na daljavo. Ker postopek, ki vodi do uvedbe protidampinške dajatve v skladu z osnovno uredbo, sledi pristopu po korakih, je bila stopnja dampinga vzorčenih proizvajalcev izvoznikov določena šele ob dokončnem razkritju. V zvezi s tem je treba spomniti, da mora Komisija preiskavo končati v za to določenih rokih, ki so razmeroma kratki in strogo omejeni z osnovno uredbo in obvestilom o začetku zadevne preiskave. Tako ni imela dovolj časa, da bi izbrala nov vzorec v skladu s členom 17(4) osnovne uredbe.

264 Na tretjem mestu, prvič, je treba navesti, kot izhaja iz uvodne izjave 336 izpodbijane uredbe, da nobena od tožečih strank, na katere se nanaša ta stopnja, to so zadevni člani združenja CCCME ali pet drugih sodelujočih nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov, ni izpodbijala ugotovitev Komisije glede stopnje, določene za sodelujoče nevzorčene proizvajalce izvoznike.

265 Drugič, navesti je treba, da člen 17(3) osnovne uredbe, na katerega se sklicuje člen 9(6) te uredbe, določa izračun individualne stopnje dampinga za vsakega nevzorčenega izvoznika ali proizvajalca, ki to zahteva s predložitvijo popolnega vprašalnika.

266 V skladu s členom 17(3) osnovne uredbe se namreč lahko, kadar Komisija uporabi vzorčenje, vseeno izračuna individualna stopnja dampinga za vsakega proizvajalca izvoznika, ki v začetku ni bil izbran, ki predloži potrebne informacije v okviru za to določenih rokov, razen v primerih, ko je število izvoznikov ali proizvajalcev tako veliko, da bi posamezne preiskave predstavljale preveliko obremenitev in bi onemogočile, da se preiskava v primernem času zaključi. Vsekakor nobena od zadevnih tožečih strank ni Komisiji izrazila želje, da se zanjo uporabi individualna stopnja, kot so stranke potrdile na obravnavi.

267 Na četrtem mestu je treba opozoriti, da je Komisija v izpodbijani uredbi pojasnila, da se je raven sodelovanja na splošno štela za nizko in da je morala izračun stopnje dajatve na ravni države opreti na dejstva, ki so na voljo v spisu.

268 Na petem mestu je treba opozoriti, da je Komisija uporabila dostopna dejstva v smislu člena 18 osnovne uredbe za izračun normalne vrednosti zadevnega izdelka. Normalna vrednost zadevnega izdelka pa je enaka za vse proizvajalce izvoznike tega izdelka iz Kitajske, ker je bila računsko določena na podlagi člena 2(6a) osnovne uredbe. Tisto, po čemer se stopnja dampinga različnih proizvajalcev izvoznikov razlikuje, je namreč primerjava te normalne vrednosti z njihovimi lastnimi izvoznimi cenami, namesto da bi se „splošna“ normalna vrednost primerjala z izvoznimi cenami industrije. Tako bi nevzorčeni proizvajalci izvozniki lahko na podlagi člena 17(3) osnovne uredbe dobili drugačno stopnjo tako, da bi primerjali svoje izvozne cene z normalno vrednostjo, določeno na podlagi „dostopnih dejstev“ v skladu s členom 18 osnovne uredbe. Ker ni prišlo do izbire novega vzorca proizvajalcev izvoznikov v celoti, torej v obravnavanem primeru omejitve iz člena 9(6) osnovne uredbe ne bi bilo mogoče odpraviti.

269 Zato je, če se sprejme domneva, da je Komisija morala uporabiti „dostopna dejstva“ v smislu člena 18 osnovne uredbe za računsko določitev normalne vrednosti, ker so bile informacije, ki so jih posredovali vzorčeni proizvajalci izvozniki, nezadostne, mogoče trditi, da je bil ta korak v okviru zadevne preiskave nujen. Prav tako je ugotovljeno, da je Komisija za zadevno preiskavo uporabila vzorčenje, kar se poleg tega v okviru te tožbe ne izpodbija, zaradi obsega zadevnih proizvajalcev izvoznikov, katerih podatkov ne bi bilo mogoče individualno preučiti v primernem času. Kot pa je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 227 zgoraj, Komisija nima nobenega sredstva za to, da bi vzorčene proizvajalce izvoznike prisilila, da ji predložijo informacije, za katere meni, da jih potrebuje za končanje svoje preiskave.

270 Zato je treba ugotoviti, da Komisija stopnje sodelujočih nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov ni določila samovoljno ali kaznovalno, ampak je to storila po tem, ko je v pozni fazi upravnega postopka ugotovila, da mora na eni strani zaradi nekoherentnosti podatkov, ki so jih predložili vzorčeni proizvajalci izvozniki, in na drugi strani zato, ker ji svetovne razmere, na katere je vplivala epidemija covida-19, preprečujejo izvedbo preveritvenih obiskov na kraju samem, za del tožečih strank uporabiti člen 18 osnovne uredbe.

271 Iz tega izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da se Komisija ni mogla opreti na člen 9(6) osnovne uredbe, da je določila tehtano povprečje stopnje dampinga sodelujočih nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov.

272 Četrti tožbeni razlog je zato treba zavrniti.

5. Peti tožbeni razlog: kršitev člena 3(2), (3), (5) in (6) osnovne uredbe v povezavi s členom 4(1) te uredbe

273 Tožeče stranke s petim tožbenim razlogom trdijo, da je Komisija napačno analizirala škodo in vzročno zvezo, prvič, ker ni upoštevala dejstva, da je večina proizvajalcev Unije proizvajala v bistvu nestandardne pritrdilne elemente, medtem ko se je večina kitajskega uvoza nanašala na standardne pritrdilne elemente. Komisija naj bi torej morala preučiti, ali so se industrija Unije in kitajski izvozniki enakovredno osredotočali na oba segmenta ali pa se je dampinški uvoz bolj verjetno nanašal na enega ali nekatere segmente kot na druge. Poleg tega naj zavrnitev Komisije ne bi temeljila na elementih, ki bi kazali, da sta bili zadevni vrsti izdelkov zamenljivi ali da sta si konkurirali. V zvezi s tem tožeče stranke dodajajo, da imata poleg velikih razlik v ceni ti dve vrsti izdelkov različne namene in se prodajata različnim industrijam. Nestandardni pritrdilni elementi naj bi se namreč uporabljali v sektorjih, v katerih ima bistveno vlogo varnost, in v na kakovost občutljivih industrijah, standardni pritrdilni elementi pa naj bi se uporabljali v gradbenem in

pohištvenem sektorju ter sektorju izdelkov za domače mojstre. Tožeče stranke trdijo, da je Komisija kljub ponavljajočim se zahtevam zainteresiranih strani, naj se izvede segmentirana analiza, zavrnila izvedbo take analize.

274 Drugič, tožeče stranke navajajo, da Komisija svoje trditve, da so kitajski proizvajalci izvozniki imeli zmogljivosti za proizvodnjo in izvoz nestandardnih pritrdilnih elementov, ne opira na noben dokaz in da bi vsekakor morala analizirati dejanski vpliv uvoza v obravnavanem obdobju. Glede na preiskavo, ki jo je opravilo CCCME, pa naj bi v letih po obravnavanem obdobju izvoz nestandardnih pritrdilnih elementov načrtovali le štirje kitajski proizvajalci, 28 proizvajalcev pa naj ne bi razmišljalo o taki možnosti.

275 Tretjič, tožeče stranke v bistvu trdijo, da segmentacijo dokazuje tudi okoliščina, da je bila Komisija primorana razširiti vzorec proizvajalcev Unije, ker informacije, ki jih je predhodno pridobila od štirih prvotno vzorčenih podjetij, niso zajemale proizvodnje standardnih pritrdilnih elementov. Ujemanje med izdelki naj bi bilo nazadnje ugotovljeno le za 24 % proizvodnje vzorčenih proizvajalcev Unije.

276 Četrtič, kar zadeva uporabo metode kontrolnih številk izdelkov (v nadaljevanju: KŠI) za analizo nelojalnega nižanja cen, tožeče stranke izpodbijajo 90-odstotno ujemanje, ki ga je navedla Komisija, pri čemer trdijo, da se ta ne bi smela osredotočiti na kitajski uvoz, ampak na prodajo Unije. Tako naj bi Komisija morala preučiti, ali je bila prodaja industrije Unije predmet nelojalnega nižanja cen, in upoštevati odstotek ujemanja z vidika industrije Unije, da bi presodila obstoj znatnega nelojalnega nižanja cen, povzročenega z dampinškim uvozom. Tožeče stranke navajajo, da je Komisija dokazala nelojalno nižanje cen le za delček industrije Unije, ki proizvaja standardne pritrdilne elemente, nato pa je te ugotovitve razširila na celotno industrijo Unije.

277 Petič, tožeče stranke enake pomisleke navajajo glede glavnih skupin pritrdilnih elementov, to so vijaki, sorniki in podložke, vsaka od katerih je namenjena zelo različnim končnim uporabam, ki naj bi upravičevale segmentirano analizo škode. Trojica vzorčenih proizvajalcev izvoznikov naj bi izvažala le vijake in sornike. Zato naj bi Komisija kršila člen 3(2) in (6) osnovne uredbe, ker je ugotovila obstoj škode za proizvajalce podložk v Uniji.

278 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

279 Najprej je treba ugotoviti, da za določanje škode člen 3(2) osnovne uredbe določa, da je treba objektivno preveriti obseg dampinškega uvoza, učinek tega uvoza na cene na trgu Unije za podobne izdelke in njegov vpliv na industrijo Unije.

280 Posebej v zvezi z učinkom dampinškega uvoza na cene je v členu 3(3), drugi stavek, osnovne uredbe pojasnjeno, da bo preučeno, ali je prišlo do znatnega nelojalnega nižanja cen zaradi tega uvoza, če se ta cena primerja s ceno podobnega izdelka industrije Unije, oziroma ali tak uvoz kako drugače v znatni meri pritiska na znižanje cen ali v znatni meri preprečuje zvišanja cen, do katerih bi sicer prišlo.

281 Člen 3(5) osnovne uredbe pa določa, da preučitev učinka dampinškega uvoza na zadevno industrijo Unije vsebuje oceno vseh gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki vplivajo na stanje industrije. Ta določba vsebuje seznam različnih dejavnikov, ki se lahko upoštevajo, ter določa, da ta seznam ni izčrpen in da eden ali več od teh dejavnikov niso nujno odločilni za dokončno presojo (glej sodbo z dne 28. februarja 2017, Yingli Energy (China) in drugi/Svet, T-160/14, neobjavljena, EU:T:2017:125, točka 188 in navedena sodna praksa).

282 V skladu s členom 3(6) osnovne uredbe mora Komisija dokazati, da dampinški uvoz povzroča znatno škodo industriji Unije ob upoštevanju njegovega obsega in ravni cen, in sicer na osnovi vseh zadevnih dokazov.

283 Poleg tega iz člena 4(1) osnovne uredbe izhaja, da je treba škodo določiti na ravni industrije Unije kot celote.

284 Dalje, opozoriti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča široka diskrecijska pravica, priznana Komisiji zaradi zapletenosti gospodarskih in političnih razmer, ki jih mora preučiti v okviru protidampinškega postopka, nanaša tudi na ugotavljanje obstoja škode, ki je nastala industriji Unije (glej sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 112 in navedena sodna praksa). Poleg tega, ker je preučitev obstoja nelojalnega nižanja prodajnih cen ekonomsko zapleteno vprašanje, za katero osnovna uredba ne določa nobene posebne metode, ima Komisija v zvezi s tem široko diskrecijsko pravico (sodba z dne 12. maja 2022, Komisija/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, točka 99).

285 Sodni nadzor te diskrecijske pravice mora biti zato omejen na preverjanje, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, ali ni obstajala očitna napaka pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali niso bila zlorabljena pooblastila. To velja zlasti za ugotavljanje dejavnikov, ki povzročajo škodo industriji Unije, v okviru protidampinške preiskave (glej sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 36 in navedena sodna praksa).

286 Sodišče je tudi večkrat razsodilo, da nadzor Splošnega sodišča nad dokazi, s katerimi institucije Unije utemeljujejo svoje ugotovitve, ne pomeni nove presoje dejanskega stanja, ki nadomešča presojo institucij. Ta nadzor ne posega v široko diskrecijsko pravico navedenih institucij na področju trgovinske politike, temveč je omejen na ugotovitev, ali je s temi dokazi mogoče utemeljiti ugotovitve, do katerih so te institucije prišle. Zato je Splošno sodišče pristojno ne le za preverjanje resničnosti navajanih dokazov, njihove zanesljivosti in notranje skladnosti, temveč tudi za nadzor nad tem, ali ti dokazi pomenijo celoto upoštevnih podatkov, ki so pomembni pri presoji kompleksnega položaja, in ali je z njimi mogoče utemeljiti iz njih izpeljane ugotovitve (glej sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 37 in navedena sodna praksa).

287 Iz samega besedila člena 3(3) osnovne uredbe izhaja, da je treba metodo, ki se je uporabila za ugotavljanje morebitnega nelojalnega znižanja prodajnih cen, načeloma izvajati za „podoben izdelek“ v smislu člena 1(4) te uredbe, čeprav je lahko ta, kot je to v tem primeru, sestavljen iz različnih vrst izdelkov, ki izhajajo iz več segmentov trga (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 74). Zato osnovna uredba Komisiji načeloma ne nalaga obveznosti izvajanja analize obstoja nelojalnega nižanja prodajnih cen za izdelek, ki ni podoben izdelek (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 75).

288 Ista razlaga izhaja tudi iz protidampinškega sporazuma, na katerega se sklicujejo tožeče stranke, saj organu, pristojnemu za protidampinško preiskavo, na podlagi člena 3.2 protidampinškega sporazuma ni treba dokazati obstoja nelojalnega nižanja prodajnih cen za vsako vrsto proizvodov, na katere se nanaša preiskava, ali za vse vrste izdelkov, iz katerih je sestavljen podoben nacionalni izdelek (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 76).

289 Vendar je lahko Komisija, da bi zagotovila objektivnost analize nelojalnega nižanja prodajnih cen, v nekaterih okoliščinah zavezana, da izvede tako analizo na ravni segmentov trga zadevnega izdelka, čeprav široka diskrecijska pravica, ki jo ima, da bi med drugim ugotovila obstoj škode, zajema vsaj odločitve glede izbora metode analize, glede podatkov in dokazov, ki jih mora zbrati, glede metode izračuna, ki se uporabi za določitev stopnje nelojalnega nižanja cen, ter glede razlage in presoje zbranih podatkov (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 78).

290 To lahko velja tudi za položaj, ki ga zaznamuje obstoj segmentacije, značilne za zadevni proizvodni trg, in dejstvo, da je bil uvoz, ki je predmet protidampinške preiskave, pretežno osredotočen na en segment zadevnega proizvodnega trga, vendar le če se ustrezno upošteva podobni izdelek kot celota. To lahko velja tudi v posebnem položaju, za katerega so značilne visoka koncentracija domače prodaje in dampinškega uvoza v različnih segmentih ter precejšnje razlike v cenah med temi segmenti. V teh okoliščinah se namreč lahko od Komisije zahteva, da upošteva tržne deleže posameznih vrst izdelka in te razlike v cenah, da bi zagotovila objektivnost analize glede obstoja nelojalnega nižanja cen (glej sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 167 in navedena sodna praksa).

291 V zvezi z dokazi, na katere se lahko Komisija opre, da ugotovi obstoj škode, povzročene industriji Unije, je iz člena 3(2) osnovne uredbe razvidno, da mora ta institucija pri analizi nelojalnega nižanja prodajnih cen upoštevati vse upoštevne pozitivne dokaze (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 77). Vendar osnovna uredba ne opredeljuje pojma „pozitivni dokazi“. Glede na dobesedni pomen tega pojma, njegovo sobesedilo, vključno med drugim z zahtevo po objektivnem preverjanju iz člena 3(2) te uredbe, in namen določanja škode, in sicer omogočiti uvedbo protidampinške dajatve v zvezi z dampinškim uvozom, ta pojem označuje dokaze, ki pritrdilno, objektivno in preverljivo dokazujejo, da so kazalniki te škode dejanski. Ta pojem izključuje, da bi lahko zgolj navedbe, ugibanja ali negotovi premisleki pomenili takšne kazalnike (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 118).

292 Z vidika teh opozoril in pojasnil je treba preučiti utemeljenost trditev tožečih strank glede očitne napake pri presoji, ki naj bi jo Komisija storila s tem, da se je za analizo škode oprla na podoben izdelek kot celoto in da te škode ni preučila po segmentih.

293 Na prvem mestu je treba ugotoviti, da so bili v skladu z uvodno izjavo 110 izpodbijane uredbe na podlagi svojih osnovnih fizikalnih in tehničnih lastnosti ter končnih uporab vsi pritrdilni elementi v zadevnem postopku obravnavani kot en izdelek.

294 Iz sodne prakse izhaja, prvič, da lahko Komisija za opredelitev zadevnega izdelka upošteva več dejavnikov, kot so fizikalne, tehnične in kemične lastnosti proizvodov, njihova uporaba, njihova medsebojna zamenljivost, kako jih dojemajo potrošniki, prodajne poti, postopek proizvodnje, stroški proizvodnje in kakovost (sodbi z dne 13. septembra 2010, Whirlpool Europe/Svet, T-314/06, EU:T:2010:390, točka 138, in z dne 17. decembra 2010, EWRIA in drugi/Komisija, T-369/08, EU:T:2010:549, točka 82). Za ugotovitev, ali gre za različne proizvode, je treba zlasti preveriti, ali imajo enake tehnične in fizikalne značilnosti, enako osnovno končno uporabo in enako razmerje med kakovostjo in ceno. V zvezi s tem bi bilo treba preučiti tudi zamenljivost in konkurenco med temi proizvodi (sodba z dne 18. aprila 2013, Steinel Vertrieb, C-595/11, EU:C:2013:251, točka 44).

295 Vendar glede na okvirno naravo seznama meril, navedenega v točki 294 zgoraj, Komisije nič ne zavezuje, da zadevni izdelek opredeli z uporabo vseh navedenih meril. Prav tako ni nujno, da lahko analiza vsakega od meril privede do istega rezultata (glej sodbo z dne 28. februarja 2017, Yingli Energy (China) in drugi/Svet, T-160/14, neobjavljena, EU:T:2017:125, točka 114 in navedena sodna praksa).

296 Osnovna uredba namreč ne določa, kako mora biti opredeljen izdelek ali paleta izdelkov, ki so lahko predmet dampinške preiskave, in ne zahteva, da se opravi natančna razvrstitev (sodba z dne 25. septembra 1997, Shanghai Bicycle/Svet, T-170/94, EU:T:1997:134, točka 61).

297 Iz tega sledi, da je izdelke, ki niso enaki, mogoče razvrstiti v isto opredelitev zadevnega izdelka in so lahko skupaj predmet protidampinške preiskave (sodba z dne 10. oktobra 2012, Gem-Year in Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Svet, T-172/09, neobjavljena, EU:T:2012:532, točka 60). Tako je opredelitev „podobnih izdelkov“ zajeta s širokim poljem proste presoje, ki ga ima Komisija pri analizi zapletenih gospodarskih razmer. Preučitev, ali je konkretni izdelek utemeljeno vključen na seznam izdelkov, je treba opraviti glede na lastnosti zadevnega izdelka, kot ga je opredelila Komisija, ne pa glede na lastnosti izdelkov, ki sestavljajo zadevni izdelek, ali glede na njegove podkategorije (sodba z dne 18. novembra 2014, Photo USA Electronic Graphic/Svet, T-394/13, neobjavljena, EU:T:2014:964, točka 30).

298 V obravnavanem primeru je treba navesti, da tožeče stranke ne izpodbijajo razlikovanja, ki ga je Komisija vzpostavila med standardnimi in nestandardnimi pritrdilnimi elementi z vidika skladnosti oziroma neskladnosti z mednarodnim standardom. Tako so pritrdilni elementi opredeljeni kot standardni, kadar ustrezajo posebnim mednarodnim standardom, medtem ko tisti, ki so opredeljeni kot nestandardni, ne ustrezajo posebnemu mednarodno priznanemu standardu. V skladu z uvodno izjavo 372 izpodbijane uredbe so standardni pritrdilni elementi namreč tisti, ki so podrobno opisani v industrijski standardih, kot so na primer Deutsches Institut für Normung (DIN), Mednarodna organizacija za standardizacijo (ISO) ali evropski standardi (EN), ki jih pripravlja in posodablja Evropski odbor za standardizacijo (CEN). Nestandardni pritrdilni elementi pa so tisti, ki se razlikujejo od industrijsko priznanih standardov in pogosto ustrezajo posebni zasnovi ali zahtevam uporabnika. Zaradi strankinih risb, ki odstopajo od priznanega mednarodnega standarda, je torej pritrdilni element nestandarden. Podobno se pritrdilni elementi, proizvedeni na standardnih proizvodnih linijah, štejejo za nestandardne pritrdilne elemente, kadar niso popolnoma v skladu s specifičnim mednarodno priznanim industrijskim standardom.

299 Iz tega sledi, da so ti elementi prisotni v široki kategoriji sektorjev, ki uporabljajo pritrdilne elemente več vrst. V opredelitvi tega, kaj pomeni standardni in kaj nestandardni pritrdilni element, namreč niso upoštevani zapletenost ali stroški proizvodnje zadevnih industrij ali uporabljene surovine. Iz tega tudi izhaja, da isti predmet, na primer kos pohištva ali avtomobil, lahko sestavljajo tako standardni kot nestandardni pritrdilni elementi.

300 Trditve tožečih strank te ugotovitve ne ovržejo. Tožeče stranke so namreč trdile, da so nestandardni pritrdilni elementi namenjeni zlasti industrijam, v katerih je bolj pomembna varnost, standardni pritrdilni elementi pa naj bi se uporabljali predvsem na področjih, kot je gradbeništvo. Vendar v zvezi s tem razlikovanjem tožečih strank ni bil predložen noben dokaz, tako da bi bilo mogoče ugotoviti, da je vsak pritrdilni element namenjen izključno eni ali drugi industriji. Poleg tega tožeče stranke niso predložile nobenega dokaza, da med standardnimi in nestandardnimi pritrdilnimi elementi ni bilo konkurence.

301 Komisija je standardne in nestandardne pritrdilne elemente združila v isti kategoriji z obrazložitvijo, da morajo ustrezati istim fizikalnim in tehničnim lastnostim. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da sta ta dejavnika med tistimi, ki so priznani v sodni praksi, navedeni v točki 294 zgoraj. Poleg tega, kot je razvidno iz pojasnil, podanih v točki 298 zgoraj, se postopki proizvodnje in prodaje standardnih in nestandardnih pritrdilnih elementov lahko prepletajo. Komisija je v uvodni izjavi 402 izpodbijane uredbe poleg tega pojasnila, da je preiskava razkrila tudi prekrivanje pri končni uporabi obeh vrst pritrdilnih elementov.

302 Tožeče stranke pa niso predložile zadostnih dokazov za to, da bi presoje, ki jih je Komisija podala v izpodbijani uredbi glede opredelitve zadevnega izdelka, postale neverjetne. Zato je pristop Komisije skladen s sodno prakso, s katero je bilo priznano, da to, da izdelki spadajo v različne nabore, samo po sebi ne zadostuje, da bi se dokazali njihova nezamenljivost in torej primernost za izvedbo segmentirane analize, ker lahko izdelki, ki spadajo v ločene nabore, izpolnjujejo enake funkcije ali zadovoljujejo enake potrebe (glej sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 383 in navedena sodna praksa). Iz sodne prakse je tudi razvidno, da če je razliko v cenah med različnimi segmenti trga mogoče pojasniti z različno uporabo izdelkov, ki spadajo v opredelitev zadevnega izdelka, je ta razlika v cenah vsekakor upoštevana v okviru analize nelojalnega nižanja cen po metodi KŠI, tako da ni treba opraviti segmentirane analize škode (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točke od 112 do 114).

303 Komisija je torej lahko menila, da so standardni in nestandardni pritrdilni elementi podobni izdelki, ne da bi storila očitno napako pri presoji.

304 Na drugem mestu je treba ugotoviti, prvič, da je Komisija v uvodni izjavi 402 izpodbijane uredbe pojasnila, da je bilo v preiskavi ugotovljeno, da je industrija Unije proizvajala in prodajala standardne in nestandardne pritrdilne elemente ter da so proizvajalci izvozniki industriji Unije izvažali standardne in nestandardne elemente. Drugič, Komisija je ugotovila, da je dampinški uvoz konkuriral s prodajo industrije Unije za enake namene rabe in uporabe. Tretjič, Komisija se je oprla na dokaze v spisu, ki so kazali, da so imeli kitajski proizvajalci izvozniki zmogljivosti za proizvodnjo in izvoz nestandardnih pritrdilnih elementov, čeprav so tisti, ki so bili vključeni v vzorec, izvažali malo nestandardnih elementov. Vrste izdelkov, uvožene od kitajskih proizvajalcev izvoznikov, so se namreč več kot 90-odstotno ujemale z vrstami izdelkov, ki so jih proizvedli in prodali vzorčeni proizvajalci Unije, kar je vključevalo primerjavo cen standardnih in nestandardnih pritrdilnih elementov, ki je vedno pokazala nelojalno nižanje prodajnih cen in nelojalno nižanje ciljnih cen. Četrtič, Komisija je ugotovila, da so vsi proizvajalci Unije, vključno s tistimi, ki so proizvajali nestandardne pritrdilne elemente, ne glede na nabor izdelkov, poročali o trendih upadanja obsega proizvodnje in prodaje ter stopenj dobička in da je to kazalo, da je na vse proizvajalce Unije, izbrane v vzorec, negativno vplival uvoz iz Kitajske. Petič, Komisija je navedla, da so v spisu dokazi, da proizvajalci Unije niso mogli razširiti proizvodnje in prodaje standardnih pritrdilnih elementov, ker je uvoz iz Kitajske ustvarjal cenovni pritisk na trg Unije. Šestič, poslabšanje makroekonomskih kazalnikov škode sočasno s povečanjem uvoza iz Kitajske in trendom upadanja mikroekonomskih kazalnikov vseh vzorčenih proizvajalcev Unije je kazalo, da je na ravni podobnega izdelka na trgu obstajala konkurenca med industrijo Unije in uvozom iz Kitajske.

305 Splošno sodišče je od Komisije zahtevalo, naj natančneje navede, na podlagi katerih dokazov iz spisa je lahko ugotovila zmogljivosti kitajskih proizvajalcev izvoznikov za izvoz nestandardnih pritrdilnih elementov v Unijo, ker so tožeče stranke izpodbijale to trditev.

306 Glede tega je Komisija najprej pojasnila, da je med preiskavo precej kitajskih uvoznikov in proizvajalcev izvoznikov, med katerimi sta bila eden od zadevnih članov združenja CCCME in ena od pravnih oseb, katerih imena so navedena v Prilogi, zaprosilo, naj se jih izključi iz preiskave, pri čemer so trdili, da imajo pritrdilni elementi, ki jih proizvajajo, posebne značilnosti v zvezi z vidiki, kot so njihove fizikalne in tehnične lastnosti, uporaba, medsebojna zamenljivost, postopek proizvodnje, cena in postopek certificiranja, ter so namenjeni drugačni uporabi kot standardni pritrdilni elementi. Komisija je predložila tudi dokaz o navedenih prošnjah, ki so izkazovale tesno povezavo med zadevnima segmentoma.

307 Tako je iz Priloge E.1 k pisnim odgovorom Komisije na vprašanja Splošnega sodišča razvidno, da sta dva uvoznika distributerja Unije zaprosila za izključitev lesnih vijakov iz opredelitve izdelka v preiskavi, pri čemer sta navedla, da
40–60 % celotnega uvoza lesnih vijakov v Unijo prihaja iz Kitajske. Trdila sta, da je treba lesne vijake iz železa ali jekla, razen iz nerjavnega jekla, izključiti iz preiskave na podlagi meril, navedenih v točki 294 zgoraj, pri čemer sta navedla tudi, da ti izdelki zahtevajo dodatno certificiranje, da bi se prodajali na ozemlju Unije. Tako v skladu z opredelitvijo, ki jo je sprejela Komisija, lesni vijaki, ki sta jih ta uvoznika distributerja uvažala iz Kitajske, niso standardni pritrdilni elementi, ker odstopajo od mednarodnih standardov. Podobno sta dva kitajska proizvajalca izvoznika trdila, da izvažata vijake za lesene konstrukcije, ki so nestandardni, po meri izdelani pritrdilni elementi, eden od zadevnih članov združenja CCCME pa je zaprosil tudi, naj se iz opredelitve izdelka izključijo vijaki konfirmat zaradi njihovih posebnih končnih uporab.

308 Dalje, v Prilogi E.6, ki jo je predložila Komisija, je predstavljeno stališče intervenienta, ki je ugotovil, da je bilo veliko izdelkov, ki so jih izvažali kitajski proizvajalci izvozniki, napačno razvrščenih v kategorijo standardnih pritrdilnih elementov in da je bil v obdobju preiskave uvoz nestandardnih pritrdilnih elementov v resnici veliko obsežnejši. Tako je na eni strani intervenientk menil, da so bili v odgovorih na vprašalnik, ki jih je zagotovilo EFDA, ki je uporabilo druga merila od tistih iz vprašalnika Komisije za razlikovanje standardnih pritrdilnih elementov od nestandardnih, nekateri nestandardni pritrdilni elementi napačno razvrščeni kot standardni elementi. Na drugi strani naj bi bilo v odgovorih na navedeni vprašalnik spregledano, da standardni pritrdilni elementi, uvoženi v Unijo, zahtevajo dodaten postopek certificiranja, preden se izdelki dostavijo proizvajalcem originalne opreme. Odgovori združenja EFDA, ki jih je intervenient priložil svojemu dopisu, potrjujejo te navedbe.

309 Nazadnje, iz dokazov, ki jih je predložila Komisija, je tudi razvidno, da sta dva od treh vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov v obdobju preiskave v Unijo izvažala nestandardne pritrdilne elemente. Tožeče stranke so poleg tega priznale, da so proizvajalci Unije in kitajski proizvajalci hkrati proizvajali standardne in nestandardne pritrdilne elemente. Vendar so tožeče stranke trdile, da ta preudarek ni upošteven in da bi Komisija morala preučiti, ali so se industrija Unije in kitajski izvozniki enakovredno osredotočali na oba segmenta oziroma celo ali so bili bolj verjetno usmerjeni v en segment kot v druge.

310 Iz sodne prakse, navedene v točkah 289 in 290 zgoraj, pa jasno izhaja, da mora Komisija segmentirano analizo škode opraviti le, kadar dokazi kažejo na posebej izrazito segmentacijo zadevnega uvoza, vendar le če se podoben izdelek v celoti ustrezno upošteva (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 80).

311 Taka posebej izrazita segmentacija nikakor ni razvidna iz dokazov, ki so jih stranke predložile Splošnemu sodišču.

312 Namreč, prvič, tožeče stranke ne izpodbijajo tega, da proizvajalci Unije in zlasti tisti, ki so bili vključeni v vzorec, proizvajajo tako standardne kot nestandardne pritrdilne elemente. Glede na preiskavo Komisije je ta proizvodnja potekala v istih proizvodnih obratih. Iz tega sledi, da kitajski uvoz pritrdilnih elementov lahko konkurira s proizvodnjo vseh pritrdilnih elementov, ki jo doseže industrija Unije.

313 Drugič, tožeče stranke so trdile, da dejstvo, da so se uvoženi pritrdilni elementi 90-odstotno ujemali s pritrdilnimi elementi, ki jih je proizvedla industrija Unije, ni upoštevno, ker je Komisija za presojo škode morala preučiti, ali je bila prodaja Unije, in ne kitajski uvoz, predmet nelojalnega nižanja cen. Taka utemeljitev pa očitno ni podprta z upoštevno sodno prakso. Iz člena 1(1) v povezavi s členom 3(2) osnovne uredbe namreč izhaja, da je treba škodo presojati ob „sprostitvi“ dampinškega izdelka „v prosti promet v Uniji“. Zato je treba v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, nelojalno nižanje prodajnih cen načeloma izračunati na ravni dampinškega uvoza (sodba z dne 12. maja 2022, Komisija/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, točka 102).

314 Iz tega sledi, da je Komisija svoje ugotovitve glede zmogljivosti kitajskih proizvajalcev izvoznikov za izvoz nestandardnih pritrdilnih elementov v Unijo oprla na pozitivne dokaze, ki poleg tega dokazujejo prepletanje med obema segmentoma trga.

315 Na tretjem mestu, glede trditve tožečih strank, da je bila Komisija šest mescev po začetku preiskave primorana razširiti vzorec proizvajalcev Unije, ker prvotno vzorčeni proizvajalci niso proizvajali ali prodajali dovolj standardnih pritrdilnih elementov, je treba ugotoviti, da je bilo treba vzorec proizvajalcev Unije, kot je razvidno iz točk 6 in 7 zgoraj, popraviti zaradi pomanjkljivih informacij prvotno izbranih proizvajalcev. Te informacije so bile navedene v nezaupnem spisu.

316 Glede tega je treba ugotoviti, da je Komisija ravnala v skladu z zahtevami iz člena 17(1) osnovne uredbe v zvezi z vzorčenjem, ki določa, da se lahko v primerih, kadar gre za veliko število pritožnikov, izvoznikov ali uvoznikov, vrst izdelkov ali transakcij, preiskava omeji na smiselno število strank, izdelkov ali transakcij, tako da se uporabijo vzorci, ki so statistično utemeljeni na osnovi informacij, ki so dostopne ob času izbora, ali pa se preiskava lahko omeji na največji obseg proizvodnje, prodaje ali izvoza, ki ga je mogoče dovolj dobro preiskati v času, ki je na razpolago.

317 Iz sodne prakse izhaja, da končni izbor vzorca izvede Komisija, za kar ima široko diskrecijsko pravico (glej sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 293 in navedena sodna praksa). Zato je nadzor sodišča Unije v zvezi s tem omejen v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 285 zgoraj.

318 V takem okviru je v skladu s sodno prakso naloga tožečih strank, da predložijo dokaze, na podlagi katerih lahko Splošno sodišče ugotovi, da je Komisija s tem, da je vzorec industrije Unije oblikovala tako, kot ga je, storila očitno napako pri presoji pri oceni škode (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 295 in navedena sodna praksa).

319 Tožeče stranke pa nikakor niso predložile dokazov, katerih namen bi bil, da se ugotovi očitna napaka pri presoji Komisije v okviru izbire vzorčenih proizvajalcev Unije in da se dokaže, da Komisija ni spoštovala zahtev, ki v zvezi s tem izhajajo iz osnovne uredbe in sodne prakse.

320 Poleg tega, če prvotno izbrani proizvajalec Unije ne more ali ne želi sodelovati v preiskavi Komisije, ta nima nobenega preiskovalnega pooblastila, s katerim bi ga lahko prisilila, da sodeluje v preiskavi ali predloži informacije na podlagi osnovne uredbe (glej sodbo z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet, T-310/12, neobjavljena, EU:T:2015:295, točka 152 in navedena sodna praksa).

321 Ob tem je treba ugotoviti, da čeprav je vzorec proizvajalcev Unije na koncu vključeval več proizvajalcev standardnih pritrdilnih elementov kot v prvotni sestavi, je bil zato bolj reprezentativen za oba segmenta trga pritrdilnih elementov. Komisija je namreč pojasnila, da sta dva od šestih prvotno izbranih proizvajalcev Unije prenehala sodelovati, zato je bila za zagotovitev reprezentativnosti preostalega vzorca, tudi na ravni nabora izdelkov, primorana izbrati dva nova proizvajalca. Zato ta okoliščina ne more biti dokaz, da je Komisija pri analizi obstoja škode za industrijo Unije storila očitno napako pri presoji.

322 Tožeče stranke nikakor niso predložile dokazov, ki bi Splošnemu sodišču omogočali ugotovitev, da je Komisija sestavo izbranega vzorca industrije Unije priredila tako, da je postal manj reprezentativen za industrijo Unije.

323 Zato je treba trditev tožečih strank, da sprememba vzorca proizvajalcev Unije med postopkom dokazuje nezadostno proizvodnjo standardnih pritrdilnih elementov s strani industrije Unije kot celote, zavrniti.

324 Na četrtem mestu, v zvezi s trditvijo tožečih strank, ki se nanaša na majhno ujemanje med KŠI, je treba opozoriti, da so KŠI alfanumerične oznake, ki se uporabljajo v protidampinških preiskavah za ugotavljanje ujemanja med vrstami izdelkov. Med preiskavo so podjetja, s katerimi se vzpostavi stik, pozvana, naj svoje izdelke razvrstijo v kategorije, ki jim ustrezajo te oznake. Navedenim oznakam so pripisane posebne lastnosti izdelkov, za katere je bilo presojeno, da so upoštevne, ker so vplivale na stroške proizvodnje ali stroške prodaje.

325 Iz sodne prakse izhaja, da če zadevni proizvod zajema široko paleto proizvodov, se lahko izkaže, da jih je treba razvrstiti v bolj ali manj homogene kategorije, da bi se omogočila pravična primerjava med primerljivimi proizvodi in bi se tako preprečil nepravilen izračun škode zaradi neprimernih primerjav (sodba z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točki 550 in 551).

326 Tako se analiza škode po metodi ujemanja KŠI šteje za ustrezno zlasti, kadar gre za kompleksne izdelke, katerih modeli imajo različne tehnične značilnosti in precej različne cene (glej v tem smislu sodbo z dne 22. septembra 2021, Severstal/Komisija, T-753/16, neobjavljena, EU:T:2021:612, točka 72 in navedena sodna praksa).

327 Če nameravajo tožeče stranke učinkovito izpodbiti pristop, ki ga je Komisija uporabila v tem okviru, morajo dokazati, da sistematizacija, ki jo je predlagala Komisija, očitno ni bila primerna (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 552).

328 V obravnavanem primeru tožeče stranke ne podajajo nobene take trditve. Vendar pa trdijo, da Komisija ni ugotovila ujemanja za 138 od 267 KŠI vzorčenih proizvajalcev.

329 V zvezi s tem je Komisija pojasnila, da je v obravnavanem primeru vsaka KŠI dejansko imela niz šestih lastnosti, ki so vključevale to, ali je izdelek standarden ali nestandarden, vendar tudi druge lastnosti, kot so trdnost, premer, dolžina ali premaz. Vrsto izdelka torej tvori kombinacija lastnosti, do ujemanja pa pride le, kadar se vse lastnosti vrste izdelka, ki jo proizvaja industrija Unije, ujemajo z izvažano vrsto izdelka. Tako se trditev tožečih strank v zvezi s 24-odstotnim ujemanjem nanaša le na ustrezne transakcije za celotno kombinacijo lastnosti. Vendar če bi se upoštevala samo lastnost, ki se nanaša na standardno oziroma nestandardno naravo pritrdilnega elementa, bi bilo ujemanje 44-odstotno, ker bi šlo pri 44 % prodaje, vključene v vzorec, za prodajo standardnih pritrdilnih elementov.

330 Komisija je namreč pravilno poudarila, da okoliščina, da je industrija Unije prodajala tudi druge vrste izdelkov, ki se niso ujemale z izvozom vzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov, ne omaje ugotovitve o konkurenci med uvoženim izdelkom in izdelkom, proizvedenim na ozemlju Unije, ampak je le posledica odločitve za metodo KŠI in uporabe vzorčenja, ki se poleg tega v tej zadevi ne izpodbija (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točka 144).

331 Vsekakor je iz preglednic ujemanja, ki jih je predložila Komisija, jasno razvidno, da je 90-odstotno ujemanje na podlagi metode KŠI dokazano.

332 Iz tega sledi, da je treba ugovor tožečih strank, ki se nanaša na obstoj nelojalnega nižanja cen samo za majhen del prodaje Unije in s katerim se v bistvu izpodbija možnost Komisije, da se opre na reprezentativne vzorce, zavrniti (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 412).

333 To potrjuje dejstvo, da se pri preučitvi vpliva dampinškega uvoza na cene industrije Unije, ki se izvede za ugotavljanje škode, ne primerja prodaja istega podjetja, ampak več podjetij, in sicer vzorčenih proizvajalcev izvoznikov in podjetij, ki so del industrije Unije in so vključeni v vzorec. Primerjava prodaje teh podjetij pa je pogosto precej težja pri analizi nelojalnega nižanja cen kot pri določanju stopnje dampinga, ker se nabor vrst izdelkov, ki jih prodajajo ta različna podjetja, le delno prekriva (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 195).

334 Ta nevarnost, da nekaterih vrst izdelkov ne bi bilo mogoče upoštevati pri analizi nelojalnega nižanja cen zaradi razlike v naboru izdelkov, ki jih ta različna podjetja prodajajo, je še večja, če so KŠI bolj podrobne. Čeprav je namreč korist tega, da je KŠI podrobnejša, to, da se primerjajo vrste izdelkov, ki imajo več skupnih fizikalnih in tehničnih značilnosti, pa je to, nasprotno, manj ugodno, ker se poveča možnost, da za nekatere vrste izdelkov, ki jih prodajajo ene ali druge zadevne družbe, ni ustreznih izdelkov in jih torej ni mogoče primerjati niti upoštevati pri tej analizi (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 196).

335 Tako ima lahko izvajanje široke diskrecijske pravice Komisije pri izbiri metode, ki jo je treba upoštevati za analizo nelojalnega nižanja cen, kot neizogibno posledico, kot je to pri metodi KŠI, da nekaterih vrst izdelkov ni mogoče primerjati in se zato v okviru navedene analize ne upoštevajo. Izvajanje te diskrecijske pravice pa je omejeno z obveznostjo, ki jo Komisiji nalaga člen 3(2) osnovne uredbe, da izvede objektivno preverjanje učinkov dampinškega uvoza na cene

industrije Unije (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 197).

336 Iz tega sledi, da tožeče stranke niso predložile dokaza, da je Komisija, ko je uporabila metodo KŠI, da bi dokazala obstoj nelojalnega nižanja cen, ki je povzročilo škodo industriji Unije, storila očitno napako pri presoji.

337 Na petem mestu, glede trditve tožečih strank, da bi Komisija morala ločeno analizirati škodo za tri segmente vijakov, sornikov in podložk, je treba ugotoviti, da ta očitek ni zadostno podprt, saj utemeljitev tožečih strank v bistvu temelji na tem, da naj bi šlo za zelo različne izdelke, ki spadajo v različne segmente. Razen svoje trditve o razlikah med vijaki, sorniki in podložkami, ki zahtevajo segmentirano analizo škode, pa tožeče stranke niso predložile nobenega dokaza, katerega namen bi bil doseči ugotovitev o očitni napaki pri presoji Komisije v zvezi s tem.

338 Ker torej ni podprta s konkretnimi dokazi, taka trditev ne zadostuje, da bi se podvomilo o opredelitvi izdelka v preiskavi, ki jo je podala Komisija, ali analizi škode za te pritrdilne elemente kot celoto.

339 Zato je treba ta očitek zavrniti.

340 Iz tega sledi, da trditve tožečih strank, ki se nanašajo na očitno napako pri presoji, ki naj bi jo Komisija storila s tem, da je zavrnila izvedbo segmentirane analize morebitne škode zaradi kitajskega uvoza pritrdilnih elementov, niso utemeljene.

341 Glede na vse zgoraj navedene razloge je treba torej peti tožbeni razlog zavrniti.

6. Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 3(2) in (3) ter člena 9(4) osnovne uredbe

342 Tožeče stranke s šestim tožbenim razlogom trdijo, da nizek odstotek prodaje vzorčenih proizvajalcev Unije, za katerega je Komisija ugotovila obstoj nelojalnega nižanja cen, ne omogoča, da bi se pravno zadostno ugotovilo, da so bile cene celotne industrije Unije nelojalno znižane. V zvezi s tem poudarjajo, da je Komisija obstoj nelojalnega nižanja cen ugotovila za manj kot 24 % proizvodnje vzorčenih proizvajalcev in da nizek odstotek prodaje vzorčenih proizvajalcev ne more biti „pozitiven dokaz“ v smislu člena 3(2) in (3) osnovne uredbe, zlasti ker vzorec Unije, ki ga je uporabila Komisija, predstavlja le 9,5 % proizvodnje industrije Unije. Tako naj bi se Komisija oprla na ugotovitev, da se je nelojalno nižanje cen nanašalo na 2,3 % prodaje industrije Unije, kar naj ne bi zadostovalo za dokaz nelojalnega nižanja cen in naj poleg tega ne bi omogočalo dovolj natančne predstave glede zneska dajatve, ki bi bil ustrezen za odpravo škode, povzročene industriji Unije, v nasprotju s členom 9(4) osnovne uredbe.

343 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

344 V zvezi s tem je treba opozoriti, da osnovna uredba ne vsebuje opredelitve pojma nelojalnega nižanja prodajnih cen in ne določa metode za njegov izračun.

345 Enako velja za metodo izračuna stopnje škode, ki se uporablja za ugotavljanje, ali je treba na podlagi člena 9(4) osnovne uredbe, na katerega se sklicujejo tožeče stranke, določiti protidampinško dajatev, nižjo od stopnje dampinga, ki zadostuje za odpravo škode, povzročene industriji Unije (sklep z dne 17. februarja 2023, Hansol Paper/Komisija, T-693/20, neobjavljen, EU:T:2023:83, točka 30).

346 Izračun nelojalnega nižanja prodajnih cen uvoza se opravi v skladu s členom 3(2) in (3) osnovne uredbe za določitev obstoja škode, ki jo je utrpela industrija Unije zaradi tega uvoza, in se v širšem smislu uporablja za ocenitev te škode in določitev njene stopnje, to je stopnje odprave navedene škode (sodba z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija, T-301/16, EU:T:2019:234, točka 176).

347 Poleg tega, ker je preučitev obstoja nelojalnega nižanja prodajnih cen ekonomsko zapleteno vprašanje, za katero osnovna uredba ne določa nobene posebne metode, ima Komisija v zvezi s tem široko diskrecijsko pravico (sodba z dne 12. maja 2022, Komisija/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, točka 99).

348 Tožeče stranke trdijo, da so uspele izračunati obseg prodaje vzorčenih proizvajalcev Unije in da so sklepale, da je bilo nelojalno nižanje cen ugotovljeno za manj kot 24 % proizvodnje proizvajalcev Unije. To številko izpodbija Komisija, ki je pojasnila, da če se ustrezna prodaja vzorčenih proizvajalcev Unije primerja s celotno prodajo proizvajalcev Unije, ta odstotek znaša 31,6 %.

349 Iz spisa je namreč razvidno, da se vrednost 24 %, ki jo navajajo tožeče stranke, nanaša le na ustrezne transakcije po metodi KŠI za celotno kombinacijo lastnosti med standardnimi in nestandardnimi pritrdilnimi elementi, trdnost, premer, dolžino in premaz. V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 287 zgoraj, pa je treba analizo nelojalnega nižanja cen načeloma opraviti na ravni podobnega izdelka.

350 Zato vrednost 24 %, na katero se opirajo tožeče stranke, ni utemeljena.

351 Vsekakor je trditev tožečih strank, da je bilo nelojalno nižanje cen ugotovljeno le za zelo nizek odstotek proizvajalcev Unije, in sicer za 2,3 % teh proizvajalcev, nepravilna. Ta trditev namreč, najprej, temelji na neutemeljeni premisi, da noben drug proizvajalec Unije razen tistih, ki so bili vključeni v vzorec, ne proizvaja ujemajočih se vrst izdelkov, ne da bi tožeče stranke v zvezi s tem predložile kakršen koli dokaz.

352 Dalje, kot izhaja iz sodne prakse, besedilo člena 3(2) in (3) osnovne uredbe ne določa niti ne vsebuje namiga o tem, da je treba pri analizi vpliva dampinškega uvoza na cene industrije Unije v vseh okoliščinah upoštevati celotno prodajo te industrije. Nasprotno, v njem je določeno, da te določbe Komisiji ne nalagajo, da mora pri analizi učinka dampinškega uvoza na prodajne cene industrije Unije nujno upoštevati celotno prodajo podobnega izdelka v industriji Unije (sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, točki 152 in 153).

353 Tako je analiza, ki jo je izvedla Komisija, temeljila na podatkih, ki jih je treba obravnavati kot reprezentativne v smislu osnovne uredbe, posledica tega pa je, da če se nelojalno nižanje cen ugotovi za prodajo vzorčenih proizvajalcev Unije, potem ga je treba šteti za reprezentativno za celotno industrijo Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 411).

354 Iz tega sledi, da je Komisija lahko, ne da bi storila očitno napako pri presoji, svoje ugotovitve glede obstoja škode za industrijo Unije zaradi obravnavanega dampinškega uvoza oprla na del prodaje reprezentativnega vzorca industrije Unije.

355 Trditve tožečih strank, v skladu s katerimi je Komisija analizo obstoja škode oprla na zelo nizek odstotek nelojalnega nižanja cen, je treba torej zavrniti.

356 Iz tega sledi, da šesti tožbeni razlog ni utemeljen in ga je treba zavrniti.

7. Sedmi tožbeni razlog: kršitev člena 3(2), (3) in (6) ter člena 9(4) osnovne uredbe

357 Tožeče stranke s sedmim tožbenim razlogom izpodbijajo analizo cenovnih učinkov in določitev stopnje škode, ker naj Komisija ne bi izvedla poštene primerjave cen. Tako tožeče stranke v bistvu navajajo, da Komisija ni pojasnila, na kateri ravni trgovanja je bila izvedena prodaja vzorčenih proizvajalcev Unije, in trdijo, da je Komisija prodajne cene kitajskih proizvajalcev izvoznikov za distributerje primerjala s prodajnimi cenami proizvajalcev Unije za končne uporabnike, s čimer je kršila člen 3(2) in (3) osnovne uredbe. Ker naj bi izpodbijana uredba obsežno temeljila na stopnji nelojalnega nižanja cen, ki je bila ugotovljena, da bi se vzpostavila povezava med škodo in kitajskim uvozom ter da bi se torej ugotovil obstoj vzročne zveze, tožeče stranke zatrjujejo tudi kršitev člena 3(6) osnovne uredbe.

358 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

359 Uvodoma je treba navesti, da osnovna uredba Komisiji ne nalaga posebne metode za primerjavo cen.

360 Vendar iz sodne prakse izhaja, da je treba, da se zagotovi poštenost te primerjave, cene primerjati na isti ravni trgovanja. Iz tega sledi, da primerjava med cenami na različnih ravneh trgovanja, to je, da se ne vključijo vsi stroški, povezani z ravnjo trgovanja, ki jih je treba upoštevati, nujno privede do umetnih rezultatov, ki ne omogočajo pravilne ocene škode za industrijo Unije. Taka poštena primerjava je pogoj zakonitosti izračuna škode za to industrijo (glej sodbo z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija, T-300/16, EU:T:2019:235, točka 239 in navedena sodna praksa).

361 Tako na eni strani obveznost primerjave cen na isti ravni trgovanja velja neodvisno od števila proizvajalcev izvoznikov, ki so sodelovali, in se na drugi strani uporablja neodvisno od obsega povezane ali nepovezane prodaje v okviru zadevne preiskave (glej v tem smislu sodbo z dne 4. maja 2022, CRIA in CCCMC/Komisija, T-30/19 in T-72/19, EU:T:2022:266, točka 149).

362 Poleg tega je treba pojasniti, da je sodišče Unije presodilo, da je bilo z upoštevanjem prodajnih cen, namenjenih nepovezanim kupcem, mogoče določiti stopnjo morebitne škode, ker so bile te cene odločilne pri kupčevi odločitvi, ali bo kupil izdelke industrije Unije ali izdelke kitajskih proizvajalcev izvoznikov (glej v tem smislu sodbo z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija, T-300/16, EU:T:2019:235, točka 251). Zato je morala Komisija, da je primerjala cene zaradi določitve stopnje škode, upoštevati vse stroške, povezane s prodajo na določeni ravni trgovanja, in po potrebi izvesti potrebne prilagoditve podatkov, ki jih je imela na voljo.

363 V obravnavanem primeru je Komisija v uvodni izjavi 364 izpodbijane uredbe pojasnila, da je nelojalno nižanje cen v obdobju preiskave določila tako, da je primerjala na eni strani tehtane povprečne prodajne cene vzorčenih proizvajalcev Unije za posamezno vrsto izdelka, zaračunane

nepovezanim strankam na trgu Unije in prilagojene na raven cene „franko tovarna“, ter na drugi strani ustrezne tehtane povprečne cene za posamezne vrste uvoženih izdelkov vzorčenih sodelujočih kitajskih proizvajalcev, zaračunane prvi neodvisni stranki na trgu Unije, ki so bile določene na podlagi CIF, z ustreznimi prilagoditvami za redne carinske dajatve in stroške, nastale po uvozu. V uvodni izjavi 365 izpodbijane uredbe je navedeno, da je primerjava za uvoz iz zadevne države na trg Unije pokazala tehtano povprečno stopnjo nelojalnega nižanja prodajnih cen med 28 in 46 %.

364 Na prvem mestu, najprej je treba ugotoviti, da se stranke strinjajo, da so trije vzorčeni proizvajalci izvozniki, katerih prodaja je bila uporabljena za primerjavo, izvažali neposredno nepovezanim distributerjem v Uniji.

365 Dalje, poudariti je treba, da je Komisija s to primerjavo razlikovala med standardnimi in nestandardnimi pritrdilnimi elementi. Za celoten zadevni izdelek je prodaja proizvajalcev Unije nepovezanim strankam predstavljala 51 % celotne prodaje, za standardne pritrdilne elemente pa je ta vrednost znašala 84 %. Komisija je pojasnila, da je razlika v odstotku primerljivosti cen standardnih in nestandardnih pritrdilnih elementov naravna posledica metode KŠI.

366 Nazadnje, Komisija je pojasnila, da se je prodaja proizvajalcev Unije „nepovezanim strankam“, ki je bila upoštevana za izračun nelojalnega nižanja cen, na katere se sklicuje v uvodni izjavi 364 izpodbijane uredbe, nanašala na prodajo tako nepovezanim distributerjem kot tudi končnim uporabnikom. Na obravnavi je Komisija poleg tega pojasnila, ne da bi ji tožeče stranke uspele oporekati, da so bile razlike, ugotovljene med prodajnimi cenami proizvajalcev Unije za nepovezane distributerje in za končne uporabnike, minimalne, tako da se je štelo, da ni potrebna nobena prilagoditev.

367 Na drugem mestu, ugotoviti je treba, prvič, da tožeče stranke ne izpodbijajo prilagoditev, ki jih je Komisija izvedla, da bi zagotovila pošteno primerjavo cen med prodajo vzorčenih kitajskih proizvajalcev in prodajo proizvajalcev Unije. Drugič, kot je Komisija pojasnila na obravnavi, niso tožeče stranke med preiskavo podale nobene zahteve za prilagoditev, ki bi bila količinsko opredeljiva.

368 Tožeče stranke so na obravnavi izpodbijale to trditev Komisije. V zvezi s tem je, prvič, iz pripomb združenja CCCME z dne 6. decembra 2021 glede dokončnega razkritja in iz uvodne izjave 377 izpodbijane uredbe razvidno, da je CCCME trdilo, da bi bilo treba pri izračunu stopenj nelojalno znižanih prodajnih cen uporabiti prilagoditve za stroške nadzora kakovosti in upravljanja dokumentov. Tako je trdilo, da za industrijo Unije veljajo specifične zahteve za certificiranje, ki kitajskim proizvajalcem izvoznikom niso naložene. Vendar ta trditev nikakor ni upoštevna, ker je tožeče stranke ne navajajo nikjer v svojih pisanjih.

369 Drugič, iz uvodnih izjav 376 in 381 izpodbijane uredbe je tudi razvidno, da je CCCME med preiskavo trdilo, da je bila prodaja industrije Unije večinoma izvedena prek povezanih distributerjev in da bi bilo torej treba uporabiti ustrezne prilagoditve za različne ravni trgovanja. Vendar v skladu z uvodno izjavo 381 izpodbijane uredbe ta trditev ni temeljila na informacijah iz dokumentacije niti ni bila podprta z dokazi. Zato je Komisija ponovno pojasnila, da je bila prodaja vzorčenih proizvajalcev Unije, upoštevana pri izračunu nelojalnega nižanja prodajnih cen, opravljena nepovezanim strankam v Uniji.

370 Iz pripomb združenja EFDA glede dokončnega razkritja, na katere so se sklicevale tožeče stranke, je tudi razvidno, da je to združenje trdilo, da bi Komisija morala izvesti prilagoditve, da bi zagotovila, da primerjane cene ustrezajo isti ravni trgovanja. Vendar te pripombe v bistvu vsebujejo trditve, ki se nanašajo na to, da ni bilo lahko vedeti, ali so proizvajalci Unije prodajali tudi pretežno nepovezanim distributerjem. Glede tega ni bil predložen noben dokaz in ni bila podana niti nobena določna argumentacija. Tako ob neobstoju kvantitativnih elementov Komisija ni podvomila o svojih ugotovitvah glede primerljivosti prodaje, upoštevane za izračun nelojalnega nižanja cen. Ker niso temeljile na konkretnih dokazih, trditve tožečih strank torej niso zadostovale za omajanje analize Komisije.

371 Ob tem tožeče stranke v okviru te tožbe niso navedle potrebe po kakršni koli prilagoditvi, da bi se zagotovila primerljivost cen Unije s cenami kitajskih proizvajalcev izvoznikov zaradi preučitve škode in vzročne zveze. Tožeče stranke so v svojih pisanjih namreč zatrjevale zgolj pomanjkanje jasnosti glede ravni trgovanja, ki je bila izbrana za proizvajalce Unije za analizo nelojalnega nižanja cen. Ker je Komisija to vprašanje razjasnila, je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso dokazale obstoja očitne napake pri presoji, ki bi jo Komisija storila pri analizi nelojalnega nižanja cen, in da je treba zato ta tožbeni razlog zavrniti.

8. Osmi tožbeni razlog: kršitev člena 3(2) in (5) osnovne uredbe

372 Tožeče stranke z osmim tožbenim razlogom izpodbijajo presojo makroekonomskih kazalnikov, ki jo je izvedla Komisija in naj bi bila nezdružljiva s členom 3(2) in (5) osnovne uredbe ter s postopkovnimi obveznostmi Komisije.

373 Tožeče stranke v bistvu, prvič, izpodbijajo reprezentativnost družb, na katerih podatkih so temeljile ugotovitve Komisije, in trdijo, da Komisija ni navedla natančnega števila zadevnih družb. Čeprav je v nezaupni različici makroekonomskega vprašalnika navedeno, da je informacije posredovalo 44 družb, naj bi bilo namreč iz odgovora Komisije na vprašanja združenja CCCME v zvezi z dodatnimi informacijami z dne 1. decembra 2021 razvidno, da se je sklicevala na 34 družb, ki so odgovorile na vprašalnik.

374 Drugič, tožeče stranke Komisiji očitajo, da ni hotela razkriti obsega proizvodnje ali prodaje družb, ki so odgovorile na makroekonomski vprašalnik. Poleg tega tožeče stranke navajajo, da je bila zainteresiranim stranem odvzeta možnost podati koristne pripombe glede teh podatkov, ker so bili sporočeni pozno in ker ni bilo ustreznih nezaupnih povzetkov.

375 Tretjič, tožeče stranke kritizirajo način, kako so bili zadevni podatki ekstrapolirani na industrijo Unije kot celoto.

376 Komisija trdi, da je treba trditve tožečih strank zavrniti.

377 V skladu s členom 3(5) osnovne uredbe preiskava učinka dampinškega uvoza na zadevno industrijo Unije vsebuje oceno vseh gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki vplivajo na stanje industrije. Ta člen vsebuje neizčrpen seznam različnih dejavnikov, ki se lahko upoštevajo.

378 Tako ta določba Komisiji podeljuje diskrecijsko pravico pri preverjanju in presoji različnih pokazateljev (sodba z dne 10. septembra 2015, Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, točka 54).

379 V obravnavanem primeru je bila glede na uvodno izjavo 382 izpodbijane uredbe v preučitev vpliva dampinškega uvoza na industrijo Unije vključena ocena vseh gospodarskih kazalnikov, ki so vplivali na stanje industrije Unije v obravnavanem obdobju, v skladu s členom 3(5) osnovne uredbe.

380 Komisija je v uvodnih izjavah od 384 do 386 izpodbijane uredbe za določitev škode razlikovala med makro- in mikroekonomskimi kazalniki škode ter je prvonavedene ocenila na podlagi podatkov, ki jih je predložila intervenient in so bili navzkrižno preverjeni s podatki, ki so jih predložili vzorčeni proizvajalci Unije. Predloženi podatki so bili prilagojeni na podlagi navzkrižnega preverjanja s podatki, ki so jih predložili vzorčeni proizvajalci Unije. Pri prilagoditvah so bile upoštevane le nekatere nedoslednosti podatkov in podatki, ki jih je predložil intervenient, niso bili bistveno spremenjeni. V skladu z uvodno izjavo 387 izpodbijane uredbe je Komisija namreč preverila točnost podatkov in je torej menila, da so ustrezna podlaga za določitev makroekonomskih kazalnikov.

381 Poleg tega je Komisija v uvodni izjavi 385 izpodbijane uredbe pojasnila, da je zaščitila zaupnost teh podatkov, ker so bili zagotovljeni za posamezne družbe. Tako je intervenient skupni znesek za makroekonomske podatke ocenil z ekstrapoliranjem podatkov na podlagi deleža teh proizvajalcev v celotni proizvodnji Unije in celotno proizvodnjo Unije določil na podlagi informacij, ki so bili na voljo v okviru podatkov Prodcom.

382 Najprej je treba pojasniti, da tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga ne izpodbijajo upoštevnosti gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki jih je Komisija uporabila pri oceni škode, ki jo je utrpela industrija Unije.

383 Glede prvega očitka tožečih strank, v skladu s katerim Komisija ni navedla števila zadevnih družb, je ta pojasnila, da je na vprašalnik odgovorilo 44 družb in da šlo pri številki 34 zgolj za tipkarsko napako v njeni korespondenci, ponovljeno v dopisu, ki je bil 1. decembra 2021 poslan združenju CCCME.

384 Ker je Komisija zdaj podala to pojasnilo in so ga tožeče stranke sprejele, je treba prvi očitek zavrniti.

385 Z drugim očitkom tožeče stranke izpodbijajo zavrnitev Komisije, da bi jim sporočila obseg proizvodnje ali prodaje za 44 družb, ki so odgovorile na makroekonomski vprašalnik.

386 V zvezi s tem, najprej, iz dopisa, ki je bil 1. decembra 2021 poslan združenju CCCME, izhaja, da je Komisija temu združenju sporočila, da obseg proizvodnje ali prodaje ni informacija, ki bi bila na voljo v spisu.

387 Tožeče stranke se opirajo na nezaupno različico odgovorov na makroekonomski vprašalnik in trdijo, da je bila Komisija seznanjena s to informacijo, saj je bila razvidna iz celice B69 v preglednici „1 Proizvodnja“. Vendar je Komisija pojasnila, da ta celica preglednice vsebuje delež vseh družb članic intervenienta, ki so odgovorile na makroekonomski vprašalnik, v celotni proizvodnji Unije, ki jo je ocenil. Komisija je pojasnila, da gre pri celotni proizvodnji Unije za ekstrapolacijo podatkov, ki so jih posredovali sodelujoči proizvajalci Unije, zato nima podatka o natančnem deležu, ki ga predstavljajo proizvajalci, ki so odgovorili na makroekonomski vprašalnik.

388 Dalje, opozoriti je treba tudi, da je bila Komisija, da bi zagotovila sodelovanje proizvajalcev iz držav Unije, katerih doprinos je bilo poznavanje trga, primorana omejiti pravice do vpogleda v te informacije in ohraniti njihovo zaupnost. Ta pristop je potrjen v sodni praksi, v kateri je bilo presojeno, da je bila ocenjena proizvodnja zadevnih proizvajalcev Unije, na katero se je Komisija oprla v okviru izračuna škode, lahko pravilno obravnavana kot zaupna, ker je temeljila na intervenientovem poznavanju trga (glej v tem smislu sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 507).

389 Poleg tega sta bila zainteresiranim stranem dana na voljo narava vprašanj, postavljenih intervenientki, in nezaupni povzetek posamičnih prispevkov proizvajalcev Unije. Čeprav tožeče stranke zatrjujejo pozno posredovanje nezaupnega povzetka, je iz spisa razvidno, da so vseeno imele možnost predložiti pripombe, ker so bile deležne podaljšanja roka, določenega za predložitev navedenih pripomb, kljub omejitvam iz osnovne uredbe in obvestila o začetku v zvezi z roki za preiskavo.

390 Iz tega sledi, da je treba drugi očitek zavrniti.

391 S tretjim očitkom tožeče stranke izpodbijajo ekstrapolacijo podatkov, ki jih je zagotovil intervenient, na celotno industrijo Unije.

392 V zvezi s tem je treba najprej pojasniti, da je Komisija v tej preiskavi uporabila vzorčenje tako za proizvajalce Unije kot za kitajske proizvajalce zadevnega izdelka. Kot izhaja iz preudarkov iz točke 353 zgoraj, je treba to trditev v delu, v katerem je njen namen podvomiti o tehniki vzorčenja, ki jo je izbrala Komisija, zavrniti.

393 Dalje, spomniti je treba, da je Komisija v protidampinških postopkih odvisna od prostovoljnega sodelovanja strank, da ji posredujejo potrebne informacije v za to določenih rokih (sodba z dne 28. oktobra 1999, EFMA/Svet, T-210/95, EU:T:1999:273, točka 71). Vendar makroekonomski dejavniki omogočajo, da se nastala škoda določi na ravni celotne industrije, in podpirajo izračune Komisije v zvezi s tem.

394 Iz izpodbijane uredbe je razvidno, da so pritožbo podprli proizvajalci, ki so v zadevnem obdobju predstavljali več kot 58 % celotne proizvodnje pritrdilnih elementov iz železa ali jekla v Uniji. Zato je podatke, ki jih je zagotovil intervenient, mogoče šteti za reprezentativne za položaj industrije Unije. Poleg tega cilja pridobiti čim bolj natančen in podroben pregled industrije Unije ne bi bilo mogoče doseči, če bi morala Komisija izmed vseh razpoložljivih podatkov izključiti makroekonomske podatke, ker ti ne bi bili na voljo za vse proizvajalce industrije Unije (sodba z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet, T-310/12, neobjavljena, EU:T:2015:295, točka 147).

395 Nazadnje, Komisija je pojasnila, da je podatke, ki jih je zagotovil intervenient, navzkrižno preverila s podatki vzorčenih proizvajalcev Unije. Komisija je opozorila, da ekstrapolacija podatkov za makroekonomski vprašalnik pri tako razdrobljeni industriji pomeni statistično opravilo, ki po definiciji zahteva izpeljevanje neznanih vrednosti iz trendov, opaženih v znanih podatkih.

396 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je trditev tožečih strank, da Komisija ni ustrezno preverila podatkov, ki jih je predložil intervenient, špekulativna in ni podprta z nobenim konkretnim dokazom, na podlagi katerega bi bilo mogoče dvomiti o preverjanju, ki ga je Komisija izvedla pri preučitvi navedenih podatkov.

397 Zato je treba tretji očitek tožečih strank in torej celoten osmi tožbeni razlog zavrniti.

9. Deveti tožbeni razlog: kršitev procesnih pravic tožečih strank

398 Tožeče stranke z devetim tožbenim razlogom zatrjujejo kršitev njihovih procesnih pravic med upravno preiskavo. Ta tožbeni razlog je razdeljen na tri dele, ki se nanašajo na, prvič, prekomerno zaupno obravnavo informacij iz spisa, drugič, to, da je Komisija domnevno slabo upravljala nezaupni spis, in, tretjič, to, da naj Komisija ne bi razkrila bistvenih dejstev.

399 Komisija izpodbija utemeljenost tega tožbenega razloga.

400 Uvodoma je treba spomniti na načela in procesna jamstva, ki jih mora Komisija upoštevati, kadar želijo zainteresirane strani v protidampinški preiskavi svojo pravico do obrambe uresničiti tako, da dostopajo do informacij glede dejstev in premislekov, ki so lahko podlaga za protidampinške ukrepe, zlasti kadar so te informacije zaupne.

401 Člen 19(1) osnovne uredbe določa, da vse informacije, ki so po svoji naravi zaupne, pristojni organi obravnavajo kot take, če se predloži ustrezen razlog za to. Člen 19(2) te uredbe določa, da se od zainteresiranih strani, ki dostavljajo zaupne informacije, zahteva, da priskrbijo za te informacije povzetke, ki niso zaupni, pri čemer morajo biti ti povzetki dovolj podrobni, da dovoljujejo smiselno razumevanje vsebine informacij, predloženih v zaupni obliki. V izjemnih okoliščinah lahko te strani navedejo, da takih informacij ni mogoče povzeti, vendar morajo navesti razloge, zakaj tak povzetek ni mogoč.

402 Člen 19(3) osnovne uredbe določa, da če se oceni, da zahteva po zaupnosti ni utemeljena, in če dobavitelj informacij bodisi noče dati informacij na razpolago ali pa odobriti njihovega razkritja v splošni obliki ali v obliki povzetka, se lahko take informacije zanemarijo, razen če je mogoče na osnovi primernega vira dokazati, da so informacije pravilne. V njem je tudi natančneje določeno, da se zahteve po zaupnosti ne zavračajo samovoljno.

403 V skladu s členom 6(5) osnovne uredbe so zainteresirane strani, ki so se po objavi obvestila o začetku preiskave javile v za to določenem roku, zaslišane, če dokažejo, da so dejansko zainteresirane strani, in če obstajajo posebni razlogi, zaradi katerih bi morale biti zaslišane.

404 Poleg tega člen 6(7) osnovne uredbe določa, da proizvajalci v Uniji, sindikati, uvozniki in izvozniki ter njihova predstavniška združenja, uporabniki in organizacije potrošnikov, ki so se javili v skladu s členom 5(10) te uredbe, kakor tudi predstavniki države izvoznice, lahko na pisno zahtevo pregledajo vse v preiskavi uporabljene informacije, ki jih je katera koli stranka dala na razpolago za preiskavo, za razliko od internih dokumentov, ki jih pripravijo pristojni organi Unije ali njenih držav članic, in ki so pomembne za predstavitev njihovih primerov in niso zaupne v smislu člena 19 ter so uporabljene v preiskavi. Take stranke se lahko odzovejo na take informacije in njihove pripombe se upoštevajo, če so dovolj utemeljene.

405 V skladu s členom 20(2) osnovne uredbe lahko pritožniki, uvozniki in izvozniki in njihova predstavniška združenja in predstavniki države izvoznice zahtevajo dokončno razkritje bistvenih dejstev in premislekov, na osnovi katerih se namerava priporočiti uvedba začasnih ukrepov. V členu 20(4) te uredbe je pojasnjeno, da je dokončno razkritje podano v pisni obliki, v najkrajšem možnem času in običajno ne pozneje kot en mesec pred začetkom postopkov iz

člena 9, vendar ob upoštevanju potrebe po varstvu zaupnih informacij. Kadar Komisija ob tem času še ne more razkriti določenih dejstev ali premislekov, se ta razkrijejo pozneje v najkrajšem možnem času.

406 Iz sodne prakse izhaja, da spoštovanje pravice do obrambe, ki je v postopkih protidampinških preiskav temeljno, pomeni, da mora biti zainteresiranim podjetjem med upravnim postopkom omogočeno, da primerno predstavijo svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokazih, ki jih Komisija navaja v podporo svoji trditvi o obstoju dampinga in škode, ki naj bi s tem nastala (glej sodbo z dne 14. julija 2021, Interpipe Niko Tube in Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisija, T-716/19, EU:T:2021:457, točka 209 in navedena sodna praksa).

407 Vendar zatrjevano neupoštevanje pripomb tožečih strank ne pomeni kršitve njihove pravice do obrambe ali njihove pravice do izjave. Čeprav se namreč za spoštovanje teh pravic zahteva, da morajo institucije Unije zainteresiranim strankam omogočiti, da predstavijo svoja stališča, pa od teh institucij ni mogoče zahtevati, da morajo ta stališča tudi sprejeti. Koristnost predložitve stališč tožečih strank zahteva le, da je bilo stališče mogoče pravočasno predložiti, da so se institucije Unije z njim lahko seznanile in z vso potrebno pozornostjo preučile, ali je upoštevno za vsebino akta, ki se sprejema. Vsekakor je treba navesti, da Komisiji v uredbi o določitvi dokončnih protidampinških ukrepov ni treba odgovoriti na vse trditve, ki so jih zainteresirane stranke podale med postopkom preiskave, in da ta neobstoj odgovora ne more *a priori* izkazati pomanjkljive preučitve teh trditev (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet, T-424/13, EU:T:2016:378, točka 126 in navedena sodna praksa).

408 Glede kršitve pravice do vpogleda v spis preiskave je treba poudariti, da bi takšna kršitev lahko povzročila razglasitev popolne ali delne ničnosti izpodbijane uredbe le, če bi bila lahko posledica razkritja listine, čeprav omejenega, drugačen izid upravnega postopka, kadar bi se zadevno podjetje med tem postopkom lahko sklicevalo nanjo (sodba z dne 10. marca 2009, Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP/Svet, T-249/06, EU:T:2009:62, točka 134).

409 Vendar morajo biti procesne pravice osebi pravno priznane, da se lahko šteje, da se te pravice nanjo posamično nanašajo in da je upravičena vložiti ničnostno tožbo zoper akt, sprejet v nasprotju s temi pravicami (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 52).

410 Poleg tega navedene pravice zahtevajo aktivno sodelovanje teh subjektov v samem postopku, ki mora biti izraženo vsaj z vložitvijo pisne zahteve v določenem roku (glej sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 214 in navedena sodna praksa). To, da se zainteresirane strani javijo in predložijo ustrezne informacije, da se oblikuje reprezentativni vzorec teh zainteresiranih strani ali da se za te namene vključijo v ta vzorec, je oblika sodelovanja v protidampinškem postopku. Vendar to sodelovanje tem strankam ne daje procesnih jamstev iz člena 6(5) in (7) ter člena 20(1) in (2) osnovne uredbe. Odobritev teh jamstev je namreč odvisna od določenih podrobnih pravil, ki vključujejo posebno udeležbo istih strank v tem postopku v obliki prijave interesa in predložitve pisnih zahtev. Sodelovanje pri vzorčenju v smislu člena 17 te uredbe pa ne pomeni takšne posebne udeležbe (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 216).

411 Poleg tega je treba opozoriti, da je varstvo poslovnih skrivnosti splošno načelo prava Unije. Ohranjanje neizkrivljene konkurence je namreč pomemben javni interes, s katerega ohranitvijo je mogoče upravičiti zavrnitev razkritja zaupnih poslovnih informacij (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet, T-424/13, EU:T:2016:378, točka 165 in navedena sodna praksa). Za uskladitev načela spoštovanja pravice zadevnih strank do obrambe in načela varstva poslovnih skrivnosti morajo torej institucije Unije pri izpolnjevanju svoje obveznosti zagotavljanja informacij ravnati z vso potrebno skrbnostjo, ko zadevnim podjetjem posredujejo – če je zagotovljeno spoštovanje poslovne skrivnosti – uporabne podatke za obrambo njihovih interesov, in pri tem izbrati, po potrebi po uradni dolžnosti, ustrezne načine za tako posredovanje (glej sodbo z dne 1. junija 2017, Changmao Biochemical Engineering/Svet, T-442/12, EU:T:2017:372, točka 141 in navedena sodna praksa).

412 Tako morajo zadevne institucije, kadar je treba zahteve po zaupnosti uskladiti s pravico zainteresiranih strani do obveščenosti, glede na te informacije presoditi posebni položaj zainteresirane strani in zlasti položaj, ki ga ta zainteresirana stran zaseda na preučevanem trgu v primerjavi s položajem osebe, ki je predložila te informacije (glej sodbo z dne 19. maja 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, T-254/18, EU:T:2021:278, točka 469 in navedena sodna praksa).

413 Vendar je cilj člena 19 osnovne uredbe zaščita ne samo poslovnih skrivnosti, temveč tudi pravice do obrambe drugih strank v protidampinškem postopku. V tem okviru lahko stranke v protidampinškem postopku navajajo dejstvo, da je Komisija uporabila informacije, ki niso bile poslane kot nezaupen povzetek, kot razlog za razglasitev ničnosti protidampinškega ukrepa, samo če lahko prikažejo, da je bila uporaba teh informacij kršitev njihove pravice do obrambe (glej sodbo z dne 15. oktobra 2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisija, T-307/18, neobjavljena, EU:T:2020:487, točka 82 in navedena sodna praksa).

414 Iz sodne prakse še izhaja, da je treba zadostnost informacij, ki jih zagotovi Komisija, presoditi glede na raven posebnosti zahtevanih informacij (glej sodbo z dne 15. oktobra 2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisija, T-307/18, neobjavljena, EU:T:2020:487, točka 86 in navedena sodna praksa).

415 Deveti tožbeni razlog, ki ga navajajo tožeče stranke, je treba preučiti ob upoštevanju teh načel.

a) Dopustnost devetega tožbenega razloga

416 Na prvem mestu je treba spomniti, da je tožbo vložilo več tožečih strank, na katere izpodbijana uredba različno vpliva. Tožeče stranke so namreč na eni strani trije vzorčeni kitajski proizvajalci izvozniki in na drugi strani 36 sodelujočih nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov, katerih imena so navedena v Prilogi k izpodbijani uredbi. Kot je razvidno iz točke 37 zgoraj, 31 od teh proizvajalcev izvoznikov v okviru te tožbe zastopa CCCME.

417 Na drugem mestu, kot kažeta točki 24 in 37 zgoraj, trditve združenja CCCME, ki jih to navaja v svojem lastnem imenu, v okviru te tožbe niso dopustne. Tožeče stranke so poleg tega to nedopustnost, kar zadeva združenje CCCME, priznale v pisnem odgovoru z dne 15. januarja 2024 na vprašanja Splošnega sodišča in na obravnavi 7. februarja 2024.

418 Na tretjem mestu je treba navesti, da je Sodišče v sodbi z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija (C-478/21 P, EU:C:2023:685), potrdilo nedopustnost trditve, da je bila članom združenja CCCME

in drugim pravnim osebam, katerih imena so bila navedena v Prilogi k uredbi, kršena pravica do obrambe, ker niso vložili konkretnih zahtev za posredovanje informacij, bistvenih za obrambo njihovih interesov. V navedenem postopku je namreč CCCME zastopalo „interes kitajske industrije litega železa kot celote“ in člani tega združenja v upravnem postopku niso bili opredeljeni.

419 V obravnavani zadevi je položaj drugačen, ker je CCCME sodelovalo v preiskavi kot združenje, ki zastopa interese svojih članov, glede katerih je Komisiji predložilo dokaz, da so ga ti člani za to pooblastili.

420 Ugotoviti je namreč treba, prvič, da je Komisija v točki 5.6 obvestila o začetku preiskave, ki je privedla do sprejetja izpodbijane uredbe, sporočila, da morajo zainteresirane strani – na primer proizvajalci izvozniki, proizvajalci Unije, uvozniki in njihova reprezentativna združenja, uporabniki in njihova reprezentativna združenja, sindikati ter reprezentativne potrošniške organizacije – da bi lahko sodelovale v preiskavi, najprej dokazati dejansko povezavo med svojimi dejavnostmi in izdelkom v preiskavi ter da bo dostop do dokumentacije, ki je na vpogled zainteresiranim stranem, na voljo prek platforme Tron.tdi.

421 Tožeče stranke so v odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča trdile, da so vsa podjetja in člani, ki so ravnali v skladu s tem pristopom, samodejno pridobili status zainteresirane strani.

422 V zvezi s tem so tožeče stranke navedle, da je Komisija v obvestilu o začetku vse kitajske izvoznike zadevnega izdelka pozvala, naj sodelujejo v preiskavi tako, da predložijo obrazec, pri čemer je pojasnila, da bodo vsi proizvajalci, ki bodo sodelovali v skladu z zahtevami iz navedenega obvestila o začetku, obravnavani kot zainteresirane strani, če obstaja objektivna povezava med njihovimi dejavnostmi in izdelkom v preiskavi. Zato so bili po mnenju tožečih strank vsi proizvajalci izvozniki, ki so sodelovali v postopku prek platforme Tron.tdi, zainteresirane strani, ki so pridobile procesne pravice. Ker so bile na eni strani v besedilu obvestila o začetku vse zainteresirane strani pozvane k sodelovanju v preiskavi ter je bil na drugi strani postopek izmenjave informacij med Komisijo in zainteresiranimi stranmi drugačen kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija (C-478/21 P, EU:C:2023:685), saj je potekal izključno prek platforme Tron.tdi, naj bi se torej obravnavana zadeva po tem razlikovala od zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj omenjena sodba. Zato tožeče stranke menijo, da je deveti tožbeni razlog dopusten v vseh treh delih.

423 Najprej, v zvezi s prvim delom devetega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 19, od (1) do (3), osnovne uredbe, tožeče stranke trdijo, da te določbe vsekakor nalagajo objektivne obveznosti Komisiji, ki bi morala paziti, da je zaupna obravnava upoštevnih podatkov omejena na nujno potrebno. Poleg tega tožeče stranke poudarjajo, da se v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija (C-478/21 P, EU:C:2023:685), noben pritožbeni razlog ni nanašal na kršitve člena 19 osnovne uredbe. Zato tožeče stranke menijo, da je ta tožbeni razlog dopusten v delu, v katerem ga navajajo tako posamezni proizvajalci izvozniki kot CCCME v imenu svojih članov.

424 Dalje, tožeče stranke menijo, da je drugi del, s katerim zatrjujejo slabo upravljanje zaupnega spisa ob kršenju člena 6(7) in člena 19, od (1) do (3), osnovne uredbe ter pravice do obrambe, prav tako dopusten.

425 Nazadnje, tožeče stranke trdijo, da so posamezni proizvajalci izvozniki in člani združenja CCCME izrecno zahtevali dostop do spisa in dokončnega razkritja tako, da so se registrirali na platformi Tron.tdi, ter da je Komisija s tem, da jim ni razkrila bistvenih dejstev, kršila člen 20(2) in (4) osnovne uredbe.

426 Tožeče stranke podredno, če Splošno sodišče ne bi sprejelo dopustnosti nekaterih očitkov, ki jih v okviru devetega tožbenega razloga navaja CCCME v imenu svojih članov, trdijo, da je deveti tožbeni razlog dopusten, kar zadeva trditve, ki jih navajajo posamezni proizvajalci izvozniki, ki jih je CCCME zastopalo med preiskavo.

427 V zvezi s tem so tožeče stranke predložile pooblastila, podeljena CCCME za zastopanje več družb, ki so bila predložena Komisiji v okviru preiskave. Kot je razvidno iz točke 5 zgoraj, je bilo CCCME v upravnem postopku namreč obravnavano kot zainteresirana stran le v obsegu, v katerem so ga navedeni proizvajalci pritrdilnih elementov pooblastili, da jih zastopa.

428 Iz pooblastil, ki so jih tožeče stranke predložile Splošnemu sodišču, je razvidno, da CCCME pred Komisijo ni zastopalo vseh zadevnih članov, v imenu katerih je vložilo to tožbo, to pomeni, da je pred Komisijo zastopalo deloma druge proizvajalce izvoznike od tistih, ki jih zastopa pred Splošnim sodiščem v okviru te tožbe.

429 Namreč, prvič, pooblastila, ki so jih tožeče stranke predložile Splošnemu sodišču, kažejo, da je bilo združenje CCCME pooblaščeno, da v upravnem postopku zastopa trojico vzorčenih proizvajalcev izvoznikov. Vendar zadnjenavedeni niso predložili dokaza, da so bili člani tega združenja.

430 Drugič, CCCME je zastopalo devet družb, ki so sodelujoči nevzorčeni proizvajalci izvozniki in so navedeni v Prilogi k izpodbijani uredbi. Ti proizvajalci izvozniki so člani združenja CCCME in jih to zastopa tudi v okviru te tožbe.

431 Tretjič, CCCME je pred Komisijo zastopalo tudi osem drugih družb, ki so navedene v Prilogi k izpodbijani uredbi in niso stranke v tej tožbi. Tudi te družbe niso predložile dokaza o svojem članstvu v združenju CCCME, vendar nikakor niso tožeče stranke v tej tožbi.

432 Četrtič, CCCME je pred Komisijo zastopalo še družbi, katerih imeni v izpodbijani uredbi nista navedeni in ki ju CCCME prav tako ne zastopa v okviru te tožbe.

433 Kar zadeva dopustnost trditev, ki jih CCCME pred Splošnim sodiščem podaja v imenu svojih članov, je torej izmed 31 zadevnih članov združenja CCCME, v imenu katerih je vložilo to tožbo, to združenje pred Komisijo zastopalo samo devet nevzorčenih kitajskih proizvajalcev izvoznikov. Kot so stranke večkrat potrdile na obravnavi, Komisija ni preverila, ali so družbe, ki so dale ta pooblastila, člani združenja CCCME. V zvezi s tem niso stranke zagotovile nobenega dodatnega dokaza. Tožeče stranke niso bile zmožne z gotovostjo potrditi, ali so bile vse družbe, ki so dale pooblastila za zastopanje pred Komisijo, člani združenja CCCME. Poleg tega so tožeče stranke trdile, da bi moralo pooblastilo samo po sebi zadostovati za zastopanje interesov teh družb pred Komisijo.

434 Kot pa je, prvič, razvidno iz točke 26 zgoraj, združenje, kot je CCCME, lahko dopustno zastopa proizvajalce izvoznike pred sodiščem Unije le, če predloži dokaz, da so ti proizvajalci izvozniki njegovi člani.

435 Drugič, Sodišče je presodilo, da tudi če so člani združenja CCCME in druge pravne osebe, katerih imena so navedena v Prilogi, sodelovali pri vzorčenju, opravljenem med zadevnim protidampinškim postopkom, se navedeni člani in te druge pravne osebe ne morejo dopustno sklicevati na kršitev njihovih procesnih jamstev na podlagi tega, da jim Komisija ni posredovala informacij, bistvenih za obrambo njihovih interesov, saj v tem postopku niso vložili nobene zahteve za posredovanje teh informacij (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točka 217).

436 Procesne pravice so namreč pravice, ki so lastne osebi, ki so ji podeljene, in imajo subjektivno naravo, tako da morajo imeti zadevne stranke možnost učinkovitega uveljavljanja te pravice, ne glede na naravo postopka, ki se vodi zoper njih. Možnost združenja, da uveljavlja procesne pravice svojih članov, pa ne sme povzročiti, da se zaobidejo pogoji, ki bi jih v skladu s to sodno prakso morala izpolnjevati zadevna podjetja, če bi želela sama uveljavljati svoje procesne pravice (sodba z dne 21. septembra 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugi/Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, točki 223 in 224).

437 Iz teh preudarkov izhaja, da se proizvajalec izvoznik, ki je član združenja CCCME, ne more omejiti na zahteve tega združenja, če ni izrecno uveljavljal svoje pravice do obrambe med upravno preiskavo. Čeprav je registracija na platformi Tron.tdi posameznim proizvajalcem izvoznikom omogočila, da pravočasno prejmejo informacije in sledijo napredovanju upravne preiskave, namreč zadevni proizvajalci izvozniki ob neobstoju jasne zahteve za več informacij niso mogli trditi, da uveljavljajo procesne pravice, ki so lastne njim.

438 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je pravica do vpogleda v nezaupne informacije na podlagi člena 6(7) osnovne uredbe povezana s statusom zainteresirane strani, ki se je javila v skladu s členom 5(10) te uredbe (sodba z dne 27. januarja 2000, BEUC/Komisija, T-256/97, EU:T:2000:21, točka 32), in da mora Komisija v vsakem primeru posebej odločiti, ali je treba stranko šteti za zainteresirano stran, ob upoštevanju okoliščin posameznega primera (sodba z dne 27. januarja 2000, BEUC/Komisija, T-256/97, EU:T:2000:21, točka 76).

439 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da morajo zainteresirane stranke v postopku protidampinške preiskave institucijam omogočiti, da slednje ocenijo probleme, ki jim jih lahko povzroči pomanjkanje enega dela informacij, ki so jim bile dane na voljo. *A fortiori* se ta stranka pri sodišču Unije ni upravičena pritožiti, da ji informacija ni bila na voljo, če v postopku preiskave, ki se je končal s sporno protidampinško uredbo, od institucij te posamezne informacije ni zahtevala (glej sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet, T-424/13, EU:T:2016:378, točka 93 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da morajo te zahteve podati posamezni proizvajalci izvozniki sami, ki se ne morejo omejiti na zahteve združenja CCCME.

440 Razlika v tokratnem postopku, na katero se sklicujejo tožeče stranke, ker je komunikacija Komisije z zainteresiranimi stranmi potekala drugače, in sicer prek platforme Tron.tdi, ki je zainteresiranim stranem omogočala, da predložijo informacije in pripombe ter sledijo preiskavi, ne more ovreči te ugotovitve glede postopkovnih zahtev, povezanih s pravico zainteresiranih strani do obrambe. Kot je namreč Komisija pravilno trdila na obravnavi, je platforma Tron.tdi namenjena izključno poenostavitvi komunikacije z zainteresiranimi stranmi in olajšanju izmenjav. Vsekakor status zainteresirane strani na podlagi osnovne uredbe in pravice, ki so vezane nanj, ne morejo biti odvisni od načina komunikacije Komisije s temi stranmi.

441 Zato očitki, navedeni v okviru devetega tožbenega razloga, v delu, v katerem se nanašajo na nevzorčene proizvajalce izvoznike, ki niso predložili konkretnih zahtev za razkritje dodatnih informacij, da bi uveljavljali svoje procesne pravice, niso dopustni, ne glede na to, ali jih je navedlo CCCME v imenu svojih članov ali pet nevzorčenih proizvajalcev izvoznikov.

442 Na četrtem mestu, kar zadeva tri vzorčene kitajske proizvajalce izvoznike, iz sodne prakse, navedene v točki 409 zgoraj, izhaja, da zgolj sodelovanje v vzorčenju zadevnim proizvajalcem izvoznikom ne daje posebnih procesnih pravic ob neobstoju zahtev za posredovanje informacij, ki jih štejejo za bistvene za obrambo svojih interesov.

443 Zato je treba ob upoštevanju zgornjih pojasnil ugotoviti, da je deveti tožbeni razlog lahko dopusten le v delu, v katerem ga navajajo posamezni proizvajalci izvozniki, ki zatrjujejo kršitev njihove pravice do obrambe in so med upravnim postopkom pokazali željo po uveljavljanju te pravice. Za presojo dopustnosti navedenih očitkov je treba torej za vsak del tožbenega razloga preučiti, ali so zadevna podjetja izpolnjevala pogoje, ki omogočajo dejansko uveljavljanje njihove pravice do obrambe.

b) Uveljavljanje procesnih pravic tožečih strank

1) Prvi del

444 Tožeče stranke s prvim delom devetega tožbenega razloga zatrjujejo kršitev člena 19, od (1) do (3), osnovne uredbe in njihove pravice do obrambe, ker so bili vsi dokumenti, ki so jih predložili intervenientk ali vzorčeni proizvajalci Unije, obravnavani zaupno brez tehtnega razloga ali je bil njihov nezaupni povzetek zelo pomanjkljiv, kar je zainteresiranim stranem odvzelo možnost, da podajo pripombe ali preverijo resničnost dokazov, ki so jih vsebovali. Tožeče stranke zlasti izpodbijajo zaupno obravnavo, uporabljeno za, prvič, makroekonomski vprašalnik, drugič, nezaupne različice odgovorov vzorčenih proizvajalcev Unije na vprašalnik in, tretjič, odgovor intervenienta na zahtevo Komisije po dodatnih informacijah v zvezi z makroekonomskimi dejavniki.

445 Po navedbah tožečih strank je kršitev njihovih procesnih pravic še poslabšana zaradi anonimne obravnave, priznane vsem proizvajalcem Unije, ki so zagotovili informacije, in zaradi ponavljajočega se zavračanja posredovanja kakršne koli informacije o naboru izdelkov teh družb in o njihovi reprezentativnosti, kar zadeva obseg prodaje.

446 V zvezi s tem je, prvič, glede zaupnosti odgovorov na makroekonomski vprašalnik iz izpodbijane uredbe razvidno, da sta med upravnim postopkom zaupnost teh informacij izpodbijali samo združenji EFDA in CCCME. Enako velja za izpodbijanje zaupnosti odgovorov na vprašanja vzorčenih proizvajalcev Unije in zaupnosti odgovora intervenienta na zahtevo Komisije po dodatnih informacijah v zvezi z makroekonomskimi dejavniki.

447 Vendar na eni strani EFDA ni tožeča stranka, na drugi strani pa se CCCME v skladu z ugotovitvijo iz točke 434 zgoraj ne more sklicevati na kršitev procesnih pravic svojih članov, če ti teh pravic niso uveljavljali pred Komisijo s pisnimi zahtevami.

448 Drugič, v zvezi z imeni družb, ki so odgovorile na makroekonomski vprašalnik, je iz uvodnih izjav 21 in 396 izpodbijane uredbe razvidno, da so bile edine zainteresirane strani, ki so izpodbijale anonimnost proizvajalcev Unije, združenji CCCME in EFDA ter Ljudska republika

Kitajska. Ker od Komisije več informacij o identiteti proizvajalcev Unije v skladu z ugotovitvijo iz točke 441 zgoraj ni zahteval noben proizvajalec izvoznik, ki spada med tožeče stranke, je treba ta očitek zavrniti.

449 Iz tega sledi, da prvi del devetega tožbenega razloga ni dopusten in ga je treba zavreči.

2) Drugi del

450 Tožeče stranke izpodbijajo, kako je Komisija upravljala nezaupni spis, saj naj bi kršila člen 6(7) in člen 19, od (1) do (3), osnovne uredbe ter njihovo pravico do obrambe, ker naj zainteresirane strani med preiskavo ne bi v celoti in pravočasno imele dostopa do nezaupnega spisa.

451 Prvič, to naj bi zainteresiranim stranem odvzelo možnost, da čim tesneje spremljajo glavne premike v preiskavi, kot je odločitev Komisije, da spremeni vzorec proizvajalcev Unije, ali predložijo pripombe v zvezi z njimi. Poleg tega naj zainteresirane strani ne bi bile obveščene o komunikaciji *ex parte* med Komisijo in intervenientom.

452 Drugič, tožeče stranke navajajo, da so bile nekatere datoteke izbrisane iz nezaupnega spisa.

453 Tretjič, tožeče stranke namigujejo, da obstajajo razne druge datoteke, ki nikoli niso bile naložene v nezaupni spis.

454 Glede Komisijinega upravljanja nezaupnega spisa je treba na prvem mestu ugotoviti, da že iz člena 6(7) osnovne uredbe, na katero je bilo opozorjeno v točki 404 zgoraj, izhaja, da se zainteresirane strani v protidampinški preiskavi, kot so tožeče stranke, ne morejo pritoževati zaradi neobstoja listine v nezaupnem spisu te preiskave, če niso v pisni obliki predložile zahteve za dostop do tega dokumenta (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet, T-424/13, EU:T:2016:378, točka 109).

455 Iz uvodnih izjav 22 in 24 izpodbijane uredbe pa je razvidno, da sta domnevno pomanjkljivost nezaupnega spisa med upravnim postopkom izpodbijali le CCCME in EFDA, in sicer po dokončnem razkritju.

456 Na drugem mestu, v zvezi s komunikacijo med Komisijo in intervenientom uvodna izjava 47 izpodbijane uredbe kaže, da sta njeno razkritje zahtevali samo CCCME in EFDA.

457 Na tretjem mestu, kar zadeva domnevni izbris nekaterih dokumentov iz nezaupnega spisa, je v zvezi s tem več informacij od Komisije zahtevalo le CCCME.

458 Ob upoštevanju identitete zainteresiranih strani, ki sta podali zahteve med upravnim postopkom, in ugotovitve iz točke 440 zgoraj je treba torej ta del prav tako šteti za nedopusten.

3) Tretji del

459 Tožeče stranke trdijo, da Komisija zainteresiranim stranem ni hotela dati na voljo informacij, na podlagi katerih je oblikovala svoje dokončne ugotovitve, s čimer je kršila člen 20(2) in (4) osnovne uredbe ter pravico do obrambe. Informacije, ki so jih zagotovili vzorčeni proizvajalci Unije, in makroekonomski vprašalnik pa naj bi bila glavna vira, na katera se je Komisija oprla za svoje ugotovitve glede škode in vzročne zveze.

460 V zvezi s tem je iz izpodbijane uredbe razvidno, da noben posamezni proizvajalec izvoznik, ki bi spadal med tožeče stranke, ni zahteval razkritja točno določenih informacij, ki so jih zagotovili proizvajalci Unije. Iz tega sledi, da trditve tožečih strank v okviru tega dela niso dopustne, z njimi pa tudi celoten deveti tožbeni razlog, ki ga je treba zavreči.

461 Glede na navedeno je treba zavrniti tožbo v celoti.

IV. Stroški

462 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim v skladu s predlogom Komisije in intervenienta naloži, da poleg svojih stroškov nosijo stroške, nastale Komisiji in intervenientu.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Združenju China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products in drugim tožečim strankam, katerih imena so navedena v Prilogi, se naloži plačilo stroškov.**

Schalin Steinfatt Kukovec

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 2. oktobra 2024.

Podpisi